

НОРА РОБЪРТС КРАЙ И НАЧАЛО

Превод от английски: Даниела Кьорчева, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Източник от Белия дом потвърди предстоящото оттегляне на държавния секретар Джордж Ларкин. Миналата седмица господин Ларкин претърпя сериозна сърдечна операция и в момента се възстановява във военноморската болница в Бетесда. Здравословното му състояние е посочено като причина за оттеглянето му по средата на мандата. Стан Ричърдсън с репортаж от мястото на събитието — болницата в Бетесда.

Лив изгледа как мониторът превключи на местните репортажи, преди да се обърне към другия водещ.

— Брайън, това може да е най-големият удар след скандала „Малоу“ миналия октомври. Сигурно има петима възможни заместници на Ларкин. Борбата незабавно ще започне.

Брайън Джоунс прелисти записките си, като хвърли бърз поглед към графика на времето си. Беше тридесет и пет годишен, чернокож, с пристрастие към дрехите и десет години опит в телевизионните новини. Въпреки че чеше израснал в Куинс, той се смяташе за вашингтонец.

— А ти нищо не обичаш повече от хубавата борба.

— Така е — съгласи се Лив и се обърна към камерата, тъй като от пулта ѝ дадоха знак, че идва нейният ред.

— Днес президентът не направи никакви изявления относно заместника на Ларкин. Висш служител назова имената на Бомон Дел, бивш посланик във Франция, и генерал Робърт Дж. Фицхю като най-вероятни кандидати. Никой от двамата не беше открит за коментар.

— Двадесет и пет годишен мъж е бил намерен убит в апартамента си в североизточната част на Вашингтон този следобед. — Брайън започна първата си част от общата им емисия новини.

Лив слушаше с половин ухо, докато умът ѝ премисляше възможностите. Нейният избор падна върху Бомон Дел. Днес следобед сътрудниците му ѝ се измъкнаха с класическите увъртания, но тя бе твърдо решена да заеме позиция пред вратата му на

следващата сутрин. Като репортер, беше свикнала на увъртания, чакане и хлопнати под носа ѝ врати. Нищо, абсолютно нищо, помисли си тя, няма да я спре да интервюира Дел.

Когато ѝ направиха знак, че отново е на ред, тя се извърна към камера 3 и започна. В домовете си зрителите виждаха само главата и раменете на елегантна брюнетка. Гласът ѝ беше нисък, темпото спокойно. Нямаха ѝ най-малка представа колко внимателно бяха измерени и редактирани тези минута и петнадесет секунди. Виждаха само непосредственост и красота. В играта, наречена телевизионни новини, често отделният човек е също толкова важен, колкото и всички останали. Косата на Лив бе къса и старателно оформена около лицето с деликатна костна структура. Очите ѝ бяха невъзмутимо сини, сериозни и открити. Зрителят лесно можеше да повярва, че говори специално за него.

Нейната телевизионна публика я смяташе за изискана, малко резервирана и прецизна. Лив беше удовлетворена от единодушното одобрение на ролята ѝ като един от водещите на местните вечерни новини. Но като репортер искаше повече — много повече.

Един колега веднъж бе казал за нея, че притежава „онзи вид на богатите от Кънектикът“. И тя действително произхождаше от заможно семейство от Нова Англия, а дипломата ѝ по журналистика беше издадена от Харвард. Гордееше се, че сама си бе пробила път нагоре в йерархията на телевизионната журналистика.

Започна с минимална заплата в една частна станция в Ню Джърси, където четеше прогнозата за времето и правеше някои кратки рекламни клипове. Последваха обичайните ходове по шахматната дъска — от станция в станция, от град в град, винаги малко повече пари, малко повече ефирно време. Установи се по-трайно в клона на Си Ен Си в Остин, като за две години се издигна до позицията на водеща. После ѝ предложиха мястото на втори водещ в VVB — подразделението на Си Ен Си за столицата Вашингтон, и тя с готовност прие. От доста години вече нищо не я свързваше трайно с Остин, нито пък с някое друго място.

Искаше да утвърди името си в телевизионната журналистика. Смяташе, че Вашингтон е идеално място за тази цел. Черната работа не я смущаваше, въпреки че гладките ѝ малки ръце изглеждаха свикнали само сред коприна и кадифе. Под кожата с цвят на слонова

кост и аристократичните черти се криеше търсещ, неспокоен и проникателен ум. Изпитваше истинска наслада от бързото, почти невъзможно темпо на директните новини, докато на повърхността изглеждаше спокойна, сдържана и привидно недосегаема. През последните пет години Лив работеше усилено, за да убеди себе си, че този образ е действителен факт.

На двайсет и осем, тя си каза, че е приключила с драматичните събития в личен план. Единственият връх, който желаше да изкачи, беше този на професията. На приятелите, доколкото си беше създавала такива за шестнайсетте месеца във Вашингтон, разрешаваше само мимолетен поглед в миналото ѝ. Лив държеше под ключ личния си живот.

— С вас беше Оливия Кармайкъл — изрече към камерата.

— И Брайън Джоунс. Останете със световните новини на Си Ен Си.

Чуха се забързаните звуци на музикалния сигнал, после червената лампичка на камерата отсреща ѝ угасна. Лив откачи микрофона си и стана от полукръглото бюро, използвано от екипа на новините.

— Безупречно предаване — подхвърли мъжът зад първа камера, когато мина покрай нея. Горещите, ярки светлини над тях угаснаха. Лив се откъсна от мислите си и се обърна към него. Усмихна му се. Усмивката преобрази строгата ѝ, изискана красота.

— Благодаря, Ед. Как е момичето ти?

— Учи за изпити — сви рамене и свали слушалките той. — Няма много време за мен.

— Но ще се гордееш с нея, когато се дипломира.

— Да. А... Лив — отново я задържа той и тя въпросително повдигна вежди. — Искаше да те питам... — Почувства се неловко и се поколеба.

— Какво?

— Кой ти прави косата? — измърмори той, после поклати глава и взе да пипа нещо по камерата. — Жени.

Развеселена, Лив го потупа по ръката.

— Армънд, на Уискънсин. Нека им каже, че аз я изпращам.

Излезе бързо от студиото, изкачи стълбите и премина по извитите коридори, които водеха към залата на новинарските екипи.

Нощната смяна поемаше работата и вътре бе шумно.

Репортери седяха по бюрата и пиеха кафе, или печатаха яростно на машините, за да успеят преди последния срок за предаването в единадесет. Въздухът миришеше на тютюн, пот и застояло кафе. На едната стена бяха наредени телевизионни екрани, които показваха картина без звук от всички канали в района на столицата. На първи екран вече се виждаше началото на „Световните новини на Си Ен Си“. Сред целия този хаос, Лив се запъти право към остъкления офис на директора на новините.

— Карл? — надникна през вратата му тя. — Имаш ли една минутка?

Карл Пиърсън седеше отпуснато на бюрото си, скръстил ръце и вперил поглед в един от телевизионните екрани. Очилата, които би трябвало да носи, лежах под купчина документи. Чашата му студено кафе се крепеше върху камара папки, а между пръстите му гореше цигара. След като изсумтя, което означаваше положителен отговор, Лив влезе.

— Добро предаване стана тази вечер. — Очите му и за момент не се откъсваха от дванадесетинчовия екран.

Лив седна и зачака прекъсването за реклами. Чуваше отчетливия, стегнат говор на Харис Макдауъл, кореспондента за световните новини на Си Ен Си от Ню Йорк, който се разнасяше от телевизора до нея. Безполезно беше да се говори на Карл, когато на екрана е тежката артилерия. Харис Макдауъл беше от тежката артилерия.

Знаеше, че двамата с Карл са работили заедно в първите си години в една телевизионна станция в Канзас Сити, Мисури. Но Харис Макдауъл бил този, когото избрали да отразява обиколката на президента в Далас през 1963. Убийството на президента и репортажите му от мястото на събитието изстреляли Макдауъл от относително скромните му позиции до национална известност. Карл Пиърсън останал голяма риба сред малките рибки в Мисури и още няколко други щата, докато накрая не зарязал репортерския бележник в замяна на бюро във Вашингтон.

Беше типичен закоравял директор на новини — педантичен и раздражителен. Ако изпитваше някаква горчивина заради различния развой на кариерата си, стараяше се да не го показва. Лив го

уважаваше и в процеса на работата си в VVB постепенно бе започнала все повече да го обиква. И тя си имаше своите разочарования.

— Какво? — Това бе начинът на Карл да ѝ даде думата, след като дойде ред на рекламните.

— Искам да продължа по материала за Бомон Дел — започна тя. — Вече съм отхвърлила доста предварителна работа и когато го назначат за държавен секретар, искам първа да го пусна в ефир.

Карл се облегна назад и скръсти ръце върху корема си. Хвърляше вината за излишните шест-седем килограма, които бе натрупал, най-вече върху твърде продължителното седене зад бюрото. Погледът, който отпрати към Лив, беше същият открит и безкомпромисен поглед, с който преди малко се взираше в екрана.

— Малко избързваш с играта. — Гласът му бе дрезгав от годините почти непрекъснато пушене. Докато Лив го наблюдаваше, той запали нова цигара, макар че имаше друга, която все още димеше в препълнения пепелник. — Ами Фицхю? Също Дейвис и Албертсън? Може и да объркат плановете ти за Дел. Ларкин не е подал оставката си официално.

— Въпрос на дни, може би дори часове. Чу изявлението на лекаря. Действащият секретар няма да бъде назначен за постоянно. Бозуел не е любимецът на президента. Дел ще бъде — знам го.

Карл изсумтя и потърка носа си с ръка. Харесваше инстинктите на Кармайкъл. Беше умна и схватлива, въпреки аристократичния си вид. А и много прецизна. Но не му достигаше персонал, а и бюджетът беше оскъден. Не можеше да си позволи да изпрати един от водещите си репортери по несигурна следа, когато може да постави задачата на някой не чак толкова важен. И все пак... Поколеба се за момент, после отново се наведе над бюрото.

— Може би си струва — измърмори под носа си. — Дай да видим какво има да каже Торп. Предаването му тъкмо започва.

Лив се размърда на стола, готова да протестира, но после се отказа. Гордостта я подтикваше да възрази срещу поставянето на задачата ѝ в зависимост от думите на Т. С. Торп. Но гордостта не важеше пред Карл. Вместо това стана, настани се на ръба на бюрото му и се загледа екрана.

Предаването се излъчваше от студиото над главите им. Декорът беше много по-изискан от този на пулта, който, току-що бе напуснала,

но нали в това се състоеше разликата между местните и националните новини — и местния и националния бюджет. След краткото въведение камерата показва кадри от подвижната станция и на екрана се появи Т. С. Торп. Лив го изгледа леко навъсена.

И макар навън температурата да бе не повече от минус един и да духаше неприятен студен вятър, той беше с разкопчано палто и без шапка. Съвсем типично за него.

Имаше строго изваяно, потъмняло от атмосферните условия лице, което предизвикваше у Лив асоциации за алпинист или бегач на дълги разстояния. И при двете професии се изискваше издръжливост. Същото важеше и за репортерската. Т. С. Торп беше истински репортер. Очите му бяха тъмни и властни, приковаваха се в зрителите и задържаха вниманието им. Тъмните му коси яростно се развяваха, което придаваше на репортажа усещане за драматизъм. Гласът му обаче беше ясен и спокоен. Този контраст работеше в негова полза повече отколкото всякакви трикове и ефекти при другите репортери.

Лив знаеше, че физическата му привлекателност е невероятна. Притежаваше атлетична, добре сложена фигура, която се харесваше едновременно и на мъжете, и на жените. Очите му бяха интелигентни и внушаваха доверие, също както и дълбокият му, добре модулиран глас. Беше достъпен. Лив знаеше, че репортерите се групират в различни категории: резервирани, загадъчни, всемогъщи, достъпни. Торп беше от плът и кръв и зрителите спокойно можеха да го поканят в дома си и да изгледат репортажа му. А и винаги съществуваше усещането, че ако светът започне да се разпада, Т. С. Торп ще предава на живо, без да изпусне нито една подробност.

За петте години като водещ кореспондент за Вашингтон, той си беше създал завидна репутация. Притежаваше двете най-важни неща за репортера: достоверност и източници. Ако Т. С. Торп каже нещо, хората му вярват. Ако Т. С. Торп се нуждае от информация, той знае на кой номер да се обади.

Лив изпитваше несъзнателна неприязън към него. Тя се специализираше в политически репортажи за местната телевизия. Торп беше нейният зъл гений. Бранеше територията си с яростта на куче в двор с отпадъци. Той се беше окопал във Вашингтон, докато тя беше все още новопристигнала. И не ѝ отпускате никакво

пространство. Неизменно се оказваше, че когато разполага с горещца следа, той винаги пръв е минал оттам.

Лив беше прекарала месеци наред в търсене на повод за критика у него. Би било неточно да го нарече нафукан. Торп се обличаше според естеството на работата си и не носеше нищо, което да разсейва вниманието на зрителите от репортажите му. Стилът му беше безупречен. Коментарите му притежаваха дълбочина и острота и едновременно с това оставаха обективни. Не можеше да се намери никакъв недостатък в работата му. Единственото, в което би могла да го упрекне Лив, бе арогантност.

Сега го наблюдаваше, изправен на фона на Белия дом. Правеше рекапитулация на случая с Ларкин. Беше съвсем очевидно, че е разговарял лично с него — нещо, което тя не успя да стори, макар че задвижи всичките си връзки. Дори само това я дразнеше. Торп също изреди евентуалните кандидати за поста. На първо място посочи Дел.

Карл кимна зад гърба ѝ, докато тя се взираше навъсено в екрана. Според него това придаваше малко повече сила на интуицията ѝ.

С вас беше Т. С. Торп от Белия дом.

— Кажи в канцеларията, че си получила задача — обяви Карл и дръпна здраво от фаса си. Лив се обърна към него, но той продължаваше да се взира в екрана. — Вземи втори екип.

— Добре. — Лив преглътна раздражението, че беше постигнала желанието си повече благодарение мнението на Торп, отколкото на своето. — Ще уредя нещата.

— Донеси ми нещо за обедните новини — извика той след нея и примига, за да фокусира погледа си върху следващото предаване.

Лив го изгледа през рамо, докато отваряше вратата.

— Ще го имаш.

Беше осем сутринта и дяволски студено, когато Лив и екипът ѝ от още двама други пристигнаха пред желязната врата на къщата на Бомон Дел в Александрия, щата Вирджиния. Лив беше станала в пет, за да подготви въпросите си. След половин дузина телефонни разговори предния ден, беше успяла да измъкне обещание от един от сътрудниците на Дел, че ще ѝ осигури десетминутно интервю за тази сутрин. Добрият репортер може да научи доста неща за десет минути.

Лив се измъкна от репортерския микробус и се приближи до пазача при вратата.

— Оливия Кармайкъл от VVB — вдигна журналистическата си карта към него. — Господин Дел ме очаква.

Пазачът провери документите ѝ, после направи справка в записките си и едва тогава кимна. Без да продума, натисна бутона, за да отвори вратата.

Дружелюбен тип, каза си тя, докато се качваше обратно в микробуса.

— О кей, бъдете готови да действаме бързо. Няма да разполагаме с много време. — Докато се изкачваха нагоре по алеята, тя бръкна в чантата, за да извади бележките си и да им хвърли един последен поглед. — Боб, искам изглед от къщата и от вратата, когато си тръгваме.

— Вече направих на вратата — усмихна ѝ се той, когато тя се обърна с доволно изражение към него. — Също и на краката ти. Имаш страхотни крака, Лив.

— Мислиш ли? — Кръстоса ги и ги огледа критично. — Може би си прав.

Добродушните му закачки ѝ бяха приятни. Боб беше безобиден — с щастлив брак и две подрастващи дечица. Сериозно флиртуване би я направило изключително сдържана. Разделяше мъжете на две категории: безопасни и опасни. Боб беше безопасен. С него можеше да се чувства спокойна.

— Добре — каза им тя, след като микробусът спря пред триетажната тухлена къща. — Постарайте се да изглеждате като авторитетни представители на масмедииите.

Боб отново се усмихна. Измърмори някаква кратка псувня, после се измъкна през задната врата.

Застанала пред входната врата, Лив отново бе хладнокръвната, сдържана новинарка — никой не би посмял да коментира краката ѝ. Не и на глас. Почука рязко, изоставяйки екипа да я следва с оборудването.

— Оливия Кармайкъл — обяви на прислужницата, която отвори. — Имам среща с господин Дел.

— Да. — Жената направи едва доловима гримаса на неодобрение към облечените в дънки техници, които мъкнеха екипировката си по

входните стъпала. — Насам, мис Кармайкъл. Господин Дел всеки момент ще дойде.

Лив долови неодобрението на прислужницата, но не му обърна никакво внимание. Собственото ѝ семейство, както и много от приятелите ѝ от детинство имаха същото отношение към професията ѝ.

Входното фоайе представляваше елегантно, изискано въведение към богатата къща. Като дете Лив беше виждала такива фоайета в десетки къщи, в десетки различни стилове. Имаше стотици сбирки на чай, сковани малки партита и старателно организирани гостувания, които до едно я отегчаваха до смърт. Дори не погледна към картата на Матис, закачена на стената вляво. Чу тихото подсвирване на Боб, който влезе след нея.

— Ама че местенце — подхвърли той и пристъпи безшумно с маратонките по дървения паркет.

Лив издаде някакъв разсеян звук в знак на съгласие, докато в същото време преговаряше стратегията си. Беше израснала в къща, не много по-различна от тази. Майка и предпочиташе стила чипъндейл вместо Луи XIV, но то бе все същото. Дори миризмата беше същата — лимоново масло и свежи цветя. Тя пробуди стари спомени.

Преди още да е направила и две крачки след прислужницата, Лив чу мъжки смях.

— Кълна се, Т. С., бива те да разказваш вицове. Ще трябва да внимавам първата дама да не е наблизо, когато разказвам този. — Дел се зададе пъргаво по стъпалата — стегнат, с приятна за шейсетте си години външност и придружен от Торп.

Лив усети как мускулите на стомаха ѝ се напрягат. Винаги една крачка пред мен, помисли си с внезапна ярост. По дяволите!

За момент срещна напрегнато очите на Торп. Той се усмихна, но не беше същата усмивка, с която се обръщаше към Дел, когато се зададоха по стъпалата.

— А, мис Кармайкъл — забеляза я Дел и протегна ръка, прекосявайки фоайето. Гласът му беше мек, също както и дланта му. Очите му гледаха проникателно. — Съвсем навреме. Надявам се, че не съм ви накарал да ме чакате.

— Не, господин Дел, благодаря, че ми отделяте време. Лив си позволи да премести поглед към Торп. — Господин Торп.

— Мис Кармайкъл.

— Знам, че сте зает човек, господин посланик — отново се извърна с усмивка към Дел тя. — Няма да ви отнемам много време. — С дискретно движение, микрофонът се озова в ръката ѝ. — Ще ви бъде ли удобно да разговаряме тук? — изрече в него, за да позволи на звукооператора да нагласи нивото.

— Чудесно. — Той разпери гостоприемно ръка и се усмихна широко. Усмивката беше част от реквизита на дипломата. Лив забеляза с крайчеца на окото как Торп излиза извън обхвата на камерата ѝ застава до вратата. Погледът, който усещаше на тила си, я караше да се чувства неловко. Обърна се към Дел и започна интервюто.

Той остана все така сърдечен, отзивчив и любезен. Лив се чувстваше като зъболекар, който се опитва да извади зъб на пациент, здраво стиснал уста.

Разбира се, той знае, че името му се споменава във връзка с освободения от Ларкин пост. Естествено, поласкан е от вниманието на пресата. Лив забеляза, че Дел много внимава да не произнася името на президента. Въртяха я в кръг — внимателно и умело. Също толкова внимателно, тя се оттегляше и опитваше отново от различни ъгли. Ако не постигаше определените думи, поне получаваше тона, който желаше.

— Господин Дел, разговарял ли е президентът лично вас относно назначаването на нов държавен секретар? — Много добре знаеше, че не може да очаква отговор с „да“ или „не“.

— Двамата с президента не сме се срещали да обсъждаме назначение.

— Но сте се срещали с него?

— От време на време имам повод да се срещам с президента. — При подадения от него незабележим сигнал, прислужницата се появи до рамото му с палтото и шапката. — Съжалявам, но не мога да ви отделя повече време, мис Кармайкъл. — Вече се пъхаше в палтото си. Лив разбра, че го изпуска. Тръгна заедно с него към вратата.

— Ще се видите ли с президента тази сутрин, господин Дел? — Въпросът не беше особено умен, но Лив не се интересуваше толкова от изречения на глас отговор, колкото от реакцията в погледа на мъжа, към когото се обръщаше. И я видя — леко трепване, едва доловимо колебание.

— Възможно е. — Дел протегна ръка. — Беше ми приятно да си поговорим, мис Кармайкъл. Боя се, че трябва да тръгвам. Движението е ужасно натоварено по това време сутрин.

Лив вдигна ръка, за да даде знак на Боб да спре лентата.

— Благодаря, че ме приехте, господин Дел. — След като предаде микрофона на звукооператора, тя последва Дел и Торп навън.

— За мен винаги е удоволствие — потупа я той по ръката и ѝ се усмихна със старомодния си южняшки чар. — Значи непременно да се обадиш на Ана, Т. С. — обърна се към Торп и го тупна приятелски по рамото. — Много държи да те чуе.

— Ще го направя. Дел слезе по стъпалата до дискретната черна лимузина, в която го очакваше шофьорът.

— Не е зле, Кармайкъл — подхвърли Торп, докато лимузината се отдалечаваше. — Добре го притисна. Естествено... — погледна надолу към нея и се усмихна — Дел от години се е научил да се измъква елегантно от притискащи го журналисти.

Лив му отправи хладен поглед.

— Ти какво правиш тук?

— Закусвах — безгрижно отвърна той. — Стар приятел съм на семейството.

Искаше ѝ се да изтрие усмивката от лицето му с едно хубаво кроше. Вместо това обаче старателно напъха ръкавиците си.

— Дел ще получи това назначение.

Торп изви едната си вежда.

— Това констатация ли е, Оливия, или въпрос?

— В никакъв случай не бих ти задала въпрос, Торп — контрира го тя. — А и ти не би ми отговорил.

— Винаги съм казвал, че си умна жена. — Мили Боже, красива е! — каза си наум. Когато я виждаше на екрана, лесно можеше да отдаде почти невъзможната ѝ красота на осветлението, грима и ъгъла на камерата. Но застанала насреща му на ярката утринна светлина, тя беше наистина най-красивата жена, която бе виждал през живота си. Невероятна костна структура, безупречна кожа. Само очите ѝ бяха горещи и излъчваха гнева, който успяваше да овладее. Торп отново се усмихна. Харесваше му да вижда как ледът се пропуква.

— Това ли е проблемът, Торп? — попита тя и отстъпи встрани, за да пропусне екипа. — Не ти ли е приятно, ако случайно някой

репортер е жена?

Той се разсмя и поклати глава.

— Знаеш по-добре от мен, Лив. Думата „репортер“ няма пол.

Очите му вече не гледаха напрегнато, а излъчваха искрен смях. Но въпреки това не ѝ харесваха. По-точно казано, отказваше да ги харесва въпреки това.

— Защо не искаш да си сътрудничиш с мен? — Вятърът рошеше косите около лицето му, също както предната вечер. Торп изглеждаше неподвластен на студа, докато Лив потръпваше под палтото си. — Занимаваме се с една и съща работа. Работим за едни и същи хора.

— Моя територия — спокойно отвърна той. — Ако искаш дял от нея, Лив, ще трябва да се бориш за него. Трябваша ми години, за да се утвърдя тук. Не очаквай да постигнеш същото само за няколко месеца. — Видя я как трепери от студ, докато продължаваше да се взира в него.

— По-добре да влизаш в микробуса. Ще получи своя дял, Торп. — Беше отчасти заплаха, отчасти предупреждение. — Ще ти се наложи да приемеш адски трудна битка.

Торп сведе глава в знак на съгласие.

— Разчитам на това.

Стана му ясно, че Лив няма да си тръгне преди него. Щеше да остане да трепери там още цял час от чист инат. Без да каже и дума повече, той се отправи надолу към колата си.

Лив изчака още миг, след като той потегли. Напълно си даваше сметка — и това ужасно я дразнеше — че може да диша по-спокойно, след като вече не стоеше до нея. Притежаваше силна индивидуалност — невъзможно бе човек да остане безразличен към него. Изискваше ясно определени чувства. Лив реши, че нейните са изцяло неблагоприятни.

Няма да ѝ се изпречи на пътя. Няма да се примири с това. Тръгна бавно надолу по стъпалата към микробуса.

Ана, каза си изведнъж, спомняйки си името, което Дел бе споменал пред Торп. Ана Дел Монро — дъщерята на Дел и официална домакиня след смъртта на майка си. Ана Дел Монро. Каквото и да става в живота на баща ѝ, тя непременно ще знае. Лив ускори крачка и влезе в колата.

— Ще оставим лентата за редактиране, после тръгваме към Джорджтаун.

ВТОРА ГЛАВА

Лив удряше ожесточено по клавишите. Беше предала интервюто с Дел на Карл за обедните новини, но имаше нещо повече — доста повече — за вечерните. Предчувствието ѝ за Ана Монро се оправда. Тя знаеше всички подробности от живота на баща си. Макар да се държеше внимателно по време на интервюто, Ана не беше чак такъв опитен дипломат, както баща си. Лив разполагаше с достатъчно материал от половинчасовото си интервю в салона на Ана Монро в луксозната ѝ къща в Джорджтаун, за да предложи на зрителите си една история, наситена с блясък и интрига.

Записът беше добър. Вече го беше прегледала набързо, докато го редактираха. Боб беше уловил стилната елегантност на стаята и изисканите обноски на човек от привилегированата класа на домакинята. Това щеше да даде много добър контраст с лаконичните, точни реплики на бащата. Виждаше се уважението на Ана към него, както и любовта ѝ към изящните неща. Лив беше наблегнала и на двете в интервюто. Получи се солиден репортерски материал, който позволяваше и кратко надникване в оставащия обикновено зад кадър живот на влиятелните личности в политиката.

Сега трескаво преписваше бележките си.

— Трябваш ни за озвучаването, Лив.

Тя надигна глава само колкото да открие Брайън. Погледът, който му отправи, го накара да въздъхне. Стана от бюрото си и разкърши рамене.

— Добре, добре, аз ще го свърша. Но си ми длъжница.

— Ти си истинско съкровище, Брайън — отново се зае с писането тя.

Десет минути по-късно измъкна и последния лист от машината.

— Карл! — провикна се към директора, който прекосяваше залата на път към кабинета си. — Копие за водещия материал.

— Донеси го.

Лив стана и погледна часовника. Имаше един час до излъчването в ефир.

Когато влезе в кабинета на Карл, телевизорът работеше с намален звук. Седнал зад бюрото си, той проверяваше граfiците на записите и времето.

— Видя ли вече лентата? — подаде му написаните страници Лив.

— Добра е. — Запали цигара от предишния фас и се закашля дрезгаво. — Ще пуснем част от сутрешния разговор с Дел, после минаваме към интервюто с дъщеря му.

Зачете се в написаното от Лив с лека бръчка между веждите. Беше добър, стегнат материал, в който се даваха кратки биографични данни за всички претенденти за поста и след това вниманието се насочваше към Бомон Дел. На публиката се показваше широка панорама, преди да ги заведе пред вратата на Дел.

Лив наблюдаваше как димът се къдри към тавана и чакаше.

— Искам да минават снимки на всички, докато четеш биографичните данни — надраска някаква забележка върху сценария й. — Трябва да ги имаме в архива. Ако не, ще ги вземем от горе. — „Горе“ означаваше вашингтонският офис на Си Ен Си. — Изглежда, ще имаш да запълниш около три минути.

— Искам три и половина. — Изчака Карл да вдигне поглед към нея. — Не сменяме чак толкова много държавни секретари по средата на мандата, Карл. Другата ни важна новина е възможността за частично спиране на филтриращата система на река Потомак. Това заслужава три минути и половина.

— Върви се разправяй с редактора — предложи й той, после вдигна ръка, докато се канеше да му отговори.

Лив незабавно разбра какво е отклонило вниманието му. На екрана светна сигналът за извънреден бюлетин. Подчини се на бързото му движение с ръка да увеличи звука. Точно в същия момент Т. С. Торп се появи на екрана право в лицето й. Лив се оказа неподготвена за дълбочината на погледа му.

Усети сексуално привличане — мигновен, неочакван пристъп на физическо желание. Остана поразена. Облегна се на бюрото на Карл. Не беше изпитвала нещо подобно повече от пет години. Вперила

поглед в телевизионното изображение, тя пропусна първите няколко думи на Торп.

— ... прие оставката на държавния секретар Ларкин, както се очакваше. Той напуска поста си поради влошено здравословно състояние. Все още се намира във военноморската болница в Бетесда, където се възстановява след претърпяната сърдечна операция миналата седмица. С приемането на оставката на Ларкин президентът определи Бомон Дел да заеме освободения пост. Дел официално прие предложението на среща в Овалния кабинет. Прессекретарят Доналдсън насрочи пресконференция за утре сутринта в девет часа.

Лив изпита чувството, че губи опората под себе си, и се облегна тежко. Чу как Торп започна прегледа на новините, докато стискаше очи и си поемаше дълбоко дъх. Карл вече псуваше.

Материалът ѝ пропадеше. Току-що го бяха обезглавили. И го е знаел! На екрана се появи следващото по програмата предаване и Лив се изправи. Знаел го е още в осем сутринта!

— Направи поправките — подвикна ѝ Карл, докато вдигаше слушалката на звънящия телефон. — И прати някой горе да вземе материала на Торп. Трябва ни за попълване. Частта с дъщерята отпада.

Лив грабна листите си от бюрото му и решително закрачи към вратата.

— Викат те в гримьорната, Лив.

Изобщо не обърна внимание на репликата, а продължи навън. Закрачи нетърпеливо напред-назад пред асансьора в очакване да се отвори.

Това няма да му се размине, кипеше вътрешно. Няма да му се размине без нищо.

Продължи да крачи напред-назад и в асансьора, докато се изкачваше към четвъртия етаж. Бяха минали години, — можеше съвсем точно да ги преброи — откакто някой я беше вбесявал до такава степен. Кипеше от желание да излее яда си. И съществуваше само един човек, мито заслужаваше да понесе пълната му сила.

— Торп? — запита сухо, когато влезе в новинарската зала на четвъртия етаж.

Някаква репортерка вдигна поглед и закри с ръка слушалката на телефона.

— В кабинета си е.

Този път Лив тръгна по стълбите. Хукна нагоре, напълно забравила внимателно замислената язвителност и хладнокръвие.

— Мис Кармайкъл! — Секретарката на петия етаж етапа от мястото си, когато Лив се втурна през вратата. — Мис Кармайкъл! — повтори след нея, докато се отдалечаваше. — При кого искате да отидете? Мис Кармайкъл! — Лив връхлетя в кабинета на Торп, без да почука.

— Гадняр!

Торп спря да пише и се извърна към вратата. Наблюдаваше повече с любопитство, отколкото с раздражение, докато необявеният му посетител прекосяваше стаята.

— Оливия! — Облегна се назад, но не стана. — Каква приятна изненада! — Забеляза секретарката да наднича през вратата и леко поклати глава, за да я отпрати. — Седни — покани я с ръка. — Струва ми се, че не си оказвала чест на кабинета ми повече от година.

— Опропасти репортажа ми! — Стиснала материала си в ръка, Лив се наведе през бюрото му.

Забеляза червенината по обикновено бледото ѝ лице, тъмната ярост в обикновено спокойните ѝ очи. Косата ѝ се бе разрошила от бягането по стълбите, а дишането ѝ беше учестено. Торп бе очарован. Докъде ли може да я притисне, преди напълно да загуби самообладание? Реши да разбере.

— Какъв репортаж?

— Много добре знаеш! — Подпря се с длани върху плота и се наведе още по-напред. — Нарочно го направи!

— Повечето неща ги правя нарочно — съгласи се той. — Ако говориш за историята с Дел, Лив — продължи той, като отново прикова поглед в очите ѝ, — тя не беше твоя. Беше моя. И е моя.

— Пусна я четиридесет и пет минути преди предаването ми. — Гласът ѝ се повиши яростно — нещо, на което не беше ставал свидетел никога досега. Доколкото му беше известно, Оливия Кармайкъл никога не повишаваше тон над добре модулирания си тембър. Гневът ѝ обикновено беше леден, а не разгорещен.

— Е, и? — Преплете пръсти и я изгледа над тях. — Имаш оплакване срещу времето на предаването ми?

— Не ми остави нищо! — Вдигна листите в ръка, смачка ги и ги пусна. — От две седмици се трудя да свържа цялата история — още

откакто Ларкин получи сърдечния пристъп. Ти го унищожи за две минути.

— Не съм длъжен да ти пазя материалите, Кармайкъл. Това си е твоя работа. Повече късмет следващия път!

— О! — Лив яростно стовари и двата си юмрука върху бюрото. — Колко си долен! Загубих часове наред за тази история, стотици телефонни разговори, километри предварителни записи. И точно заради теб трябваше да заобикалям толкова препятствия. — Очите й се присвиха и той забеляза, че в говора й започна да се прокрадва съвсем лек акцент. — Толкова много ли те плаша, Торп? Толкова ли си несигурен за свещеното си парче територия и качеството на репортажите си?

— Несигурен? — Вече беше станал, подпрян върху бюрото, докато двамата се озоваха почти допреди носове. — Не стоя буден нощем от страх, че ще завземеш територията ми, Кармайкъл. Не се занимавам с начинаещи репортери, които се опитват да се изкатерят нагоре, като вземат по три стъпала наведнъж. Върни се, след като си заслужиш правото.

Лив издаде тих, яростен звук.

— Не ми говори за заслужено право, Торп. Започнала съм да работя за правото си преди осем години.

— Преди осем години аз бях в Ливан и си играех на криеница с куршумите, а ти си била в Харвард и си играла на криеница с футболистите.

— Никога не съм си играла с футболисти — вбесена му се сопна тя. — А и това изобщо няма връзка. Знаел си сутринта, знаел си какво ще стане.

— И какво, ако съм знаел? — Знаеше, че се занимавам с това.

— Не изпитваш ли никакво чувство за лоялност към местната станция?

— Не.

Отговорът му беше толкова лишен от емоции, че за момент я обърка.

— Оттам си започнал.

— Ти ще се обадиш ли на телевизията в Джърси да им съобщиш някоя специална новина, защото си чела бюлетина за времето при тях?

— отвърна ѝ той. — Остави тази история за Алма Матер, Лив — не важи.

— Отвратителен си! — Гласът ѝ се беше понижил до опасно ниво. — Единственото, което трябваше да направиш, бе само да ми кажеш, че смяташ да пуснеш материала.

— И ти щеше учтиво да скръстиш ръце и да ме оставиш да го пусна пръв? — Лив видя как веждите му се извиват иронично. — Щеше да ми прережеш гърлото, за го пуснеш преди мен историята в ефир. С удоволствие. — В този момент той се разсмя.

— Поне си честна, когато си бясна, Лив... и прекрасна. — Вдигна някакви листи от бюрото си и ѝ ги подаде.

— Ще имаш нужда от бележките ми, за да преработиш новините си. Разполагаш с по-малко от трийсет минути до излъчването.

— Знам колко е часът — не обърна внимание на протегнатите листи тя. Изпитваше почти непреодолима потребност да запрати нещо по прозореца зад гърба му. — Ще изясним тази работа, Торп — ако не сега, скоро. Уморих се да се промъквам зад гърба ти за всеки материал. — Издърпа записките, отвратена, че трябва да приеме каквото и да е от него, но същевременно знаеше, че няма избор.

— Добре. — Изглежда я, докато вдигаше собствените си смачкани записки. — Да се видим да пийнем по нещо довечера.

— Никога, докато съм жива — обърна се и се насочи към вратата тя.

— Боиш се?

Изречената с тих присмех дума я накара да спре. Извърна се и го погледна право в очите.

— „О’Райли“, осем часа.

— Улучи — усмихна се Торп, след като тя затръшна вратата след себе си.

Така значи, каза си той и седна обратно на мястото си. Под коприната имало плът и кръв. Беше започнал да изпитва известно съмнение. Изглежда, направих първата стъпка. Разсмя се леко и се завъртя със стола, за да погледне изгледа към града.

По дяволите, направо го вбеси! Но по-добре, каза си той, иначе все още щеше да си губи времето. Едно от най-важните качества за репортера е да притежава търпение. Торп беше проявил търпение

повече от година. Шестнайсет месеца, поправи се той, ако трябва да бъдем точни.

От първата вечер, когато видя предаването ѝ. Спомняше си тихия, спокоен глас, невъзмутимата, безупречна красота. Привличането бе незабавно и пълно. В момента, в който се срещна с нея и почувства този надменен поглед върху себе си, той я пожела. Инстинктът му каза да изчака, да запази разстояние. В Оливия Кармайкъл имаше нещо повече от това, което виждат очите.

Би могъл да проучи подробно живота ѝ. Разполагаше и с таланта, и с връзките. Но нещо възпря репортерския му порив да разбере. Заложил на търпението. Прекарвайки голяма част от времето си в чакане, докато дебнеше политиците, Торп знаеше всичко за търпението. Облегнал се и запали цигара. Изглежда, беше дошъл моментът то да му се отплати.

Точно в осем, Лив спря на едно от местата за паркиране пред „О’Райли“. Опря за момент чело във волана. Съвсем ясно си представяше картинката как връхлита през палата на новинарите право в кабинета на Торп. Съвършено ясно се чуваше как крещи насреща му.

Мразеше да изпуска нервите си, а още по-неприятно ѝ чеше, че ги е изпуснала пред Торп. От първия път, когато се изправи лице в лице срещу него, Лив разпозна, че той е мъж, от когото трябва да се държи на разстояние. Беше прекалено силен характер, прекалено обаятелен. Попадаше в категорията „опасни“. Всъщност я оглавяваше.

Желаше да запази безпристрастна дистанция, а затова бяха нужни чисто формални отношения. Само преди няколко часа обаче Лив бе изоставила всякаква формалност. Не е възможно да запазиш делови отношения с човек, срещу когото си се изправил лице в лице и си му крещял.

— Не мога да бъда спокойна и невъзмутима — промърмори на себе си тя, — колкото и да се старая. — И, призна тя с въздишка, Торп вече го знаеше.

Като дете Лив приличаше по-скоро на някакво недоразумение. Израснала в семейство на улегнали, добре възпитани хора, тя задаваше твърде много въпроси, проливаше твърде много сълзи, смееше се твърде бурно. За разлика от сестра си, не се интересуваше от официални роклички и панделки. Искаше куче, с което да тича, а не кроткото малко пуделче, което майка ѝ отглеждаше. Искаше къщичка

на дърво, а не спретнатата, чисто нова къща за игра, която баща ѝ с помощта на архитект ѝ построи. Искаше да препуска, а непрекъснато ѝ се казваше да върви бавно.

Лив бе избягала от точните правила и задължения на името Кармайкъл. В колежа имаше свобода... и нещо повече. Беше си помислила, че е намерила всичко, което някога е желала. А после го загуби. През последните шест години от живота си преминаваше през нов етап в развитието си. Финалната фаза, беше решила твърдо. Трябва да мисли единствено за себе си и за кариерата си. Не беше изгубила жаждата за свобода, но се беше научила на предпазливост.

Изправи се и тръсна глава. Сега не е време да мисли за миналото си. Настоящото и бъдещето ѝ изискваха нейното внимание. Няма отново да си изпускам нервите, зарече се тя, докато излизаше от колата. Няма да му доставя това удоволствие.

После влезе в „О’Райли“, за да се срещне с Торп.

Видя я да влиза. Очакваше я. Отново е поставила маската, забеляза той. Лицето ѝ беше спокойно, а очите ясни, докато обхождаха помещението, за да го открият. Застанала сред шума и дима, приличаше на мраморна фигура — студена, гладка и изящна. Торп искаше да я докосне, да усети кожата ѝ, да види как погледът ѝ се стопля. Гневът не беше единствената страст, която искаше да изтръгне от нея. Желанието, което потискаше от месеци, започваше да се надига в него.

Колко време ще е нужно, за да смъкне всичките ѝ защитни пластове? Искаше му се да не бърза, да се наслади на предизвикателството, защото възнамеряваше да спечели. Торп не беше свикнал да губи. Изчака, докато очите ѝ се спряха върху него. Усмихна се и леко наклони глава, но не стана да я доведе до масата. Харесваше му начинът, по който се движеше — плавно, гъвкаво, със стаена чувственост.

— Здравей, Оливия!

— Торп! — Лив се пъкна на седалката срещу него.

— Какво ще пиеш?

— Вино. — Стрелна с поглед сервитьора, който вече бе застанал до лакътя ѝ. — Бяло вино, Лу.

— Готово, мис Кармайкъл. Още едно, господин Торп?

— Не, благодаря — вдигна чашата си със скок той. Не му убягна бързата усмивка, която Лив отправи към младия сервитьор. Тя за момент стопли лицето ѝ. После очите ѝ отново се върнаха към него, но сърдечността вече беше изчезнала.

— Добре, Торп, ако ще разведряваме атмосферата, предлагам да започваме направо.

— Винаги ли си толкова делова, Лив? — Запали цигара, загледан в лицето ѝ. Един от важните му козове беше умението да наблюдава директно и до безкрайност. Не един високопоставен политик бе изпитал смущение под тъмния му, неумолим поглед.

Не ѝ харесваше тази безмълвна власт, нито ефектът, който оказваше върху нея.

— Срецнахме се да обсъдим...

— Не си ли чувала някога за размяна на любезности? — прекъсна я той. — Как си? Колко е хубаво времето напоследък?

— Не ми пука как си — отвърна му безцеремонно. Няма да му се даде. — А времето е гадно.

— Такъв приятен глас, а такъв груб език. — Забеляза трепналото в очите ѝ и бързо овладяно пламъче. — Имаш най-съвършеното лице, което някога съм виждал.

Лив се напрегна — гръб, рамене, ръце. Торп видя неволното движение и отпи от скоча си.

— Не съм дошла да обсъждаме външния ми вид.

— Не, но пък външният вид е част от работата, нали? — Сервитьорът постави виното пред нея. Лив обхвана с пръсти столчето на чашата, но не я вдигна. — Зрителите искат да виждат журналисти с приятна външност. Така е по-лесно да се преглътнат новините. Ти внасяш също и малко класа — много приятен привкус.

— Външността ми няма нищо общо с качеството на репортажите ми. — Гласът ѝ звучеше студено и безстрастно, но очите ѝ започваха да се разгорещават.

— Не, но ти носи точки за рейтинга. — Облегна се назад, без да престава да се взира в нея. — Адски си добра като говорител, Лив, и все повече набираш скорост като репортер. — Тя леко се намръщи насреща му. Да не би да се опитва да я смути, като ѝ подхвърля комплименти? — И освен това — добави той, без да променя темпото — си много предпазлива жена.

— За какво говориш?

— Ако те покания на вечеря, какво ще отговориш?

— Не.

Прие го с добродушна усмивка.

— Защо?

Лив демонстративно отпи глътка вино.

— Защото не те харесвам. Не излизам на вечеря с мъже, които не харесвам.

— Което предполага, че вечеряш с мъже, които харесваш. — Торп замислено дръпна за последен път, после смачка цигарата си. — Но не излизаш с всеки, нали?

— Това не е твоя работа. — Вбесена, Лив понечи да стане, но ръцете му настойчиво се стрелнаха върху нейните.

— Изглежда, имаш навик да бягаш, когато ти натиснат бутона. Интересна си ми, Оливия. — Говореше тихо през смеха и високите гласове около тях.

— Не искам да се интересуваш от мен по какъвто и да е повод. Не те харесвам — повтори тя и едва овладя желанието да се издърпа от него. Дланите му бяха силни и неочаквано груби. Създаваха странно усещане върху кожата ѝ. — Не харесвам прикритото ти чувство за мъжко превъзходство и демонстративната ти арогантност.

— Прикрито чувство за мъжко превъзходство? — усмихна се доволно той. — Мисля, че това е комплимент. — Усмивката му беше пленителна и тя положи усилие, за да ѝ устои. Разбра, че е била права да го определи като опасен. — Харесвам стила ти, Лив... също и лицето ти. Ледена сексуалност — продължи той и тогава видя, че засегнал чувствително място, и то болезнено. Ръцете трепнаха конвулсивно под неговите. В гневния ѝ поглед потрепна болка, бързо прикрита с внимателно изиграно равнодушие.

— Пусни ми ръцете!

Искаше да я подразни, да я предизвика, но не и да я оскърби.

— Съжалявам.

Извинението беше съвсем естествено, искрено и неочаквано. То пресече порива ѝ да скочи и да си тръгне. След като ръцете му освободиха нейните, Лив отново посегна към виното.

— Ако вече сме приключили с любезностите, Торп, може би ще преминаем към деловата част.

— Добре, Лив — съгласи се той. — Ти си на ход.

Тя остави чашата.

— Искам да престанеш да ме блокираш.

— Бъди по-точна.

— VVB е клон на Си Ен Си. Предполага се, че би трябвало поне малко да си сътрудничим. Местният канал е не по-малко важен от националния.

— И?

Понякога ставаше влудяващо неразговорлив. Лив побутна виното и се облегна на масата.

— Не ти искам помощта. Нямам нужда. Но се уморих от саботажите.

— Саботажи? — Торп вдигна чашата си и разклати течността в нея. Отново се беше оживила, забравяйки решението си да остане съдържана и недостъпна. Харесваше му едва загатнатото зачервяване под кожата ѝ с цвят на слонова кост.

— Знаеше, че работех по материала за Дел. Знаел си всяка моя стъпка. Не ме гледай с този невинен, детински поглед, Торп. Знаем, че имаш хора в VVB. Искал си да стана за смях.

Той се изсмя, развеселен да чуе такива думи от нея.

— Естествено, знаех с какво се занимаваш — призна с небрежно свиване на раменете. — Но проблемът си е твой, не мой. Дадох ти материала си — това е стандартна процедура. Местните винаги се захранват от националния.

— Нямахте да ми е нужен вашият материал, ако не ме държиш постоянно с нож на гърлото. — Не я интересуваха стандартните процедури, нито великодушното на по-нисшите. — При подходяща информация щях да променя насоката на интервюто си с Ана Монро и щях да го използвам. Беше хубав материал, а пропадна.

— Ограничен обхват — спокойно изрече той и довърши питието си. — Един от рисковете в репортерската професия. Ако — продължи, докато палеше нова цигара — беше предвидила — някои по-различни варианти, би могла да зададеш на Ана по-различни въпроси и да я подмамиш още малко. В такъв случай, след като съобщих новината, материалът можеше да се прередактира и пак да имаш възможност да го използваш. Видях записа — добави той. — Добра работа. Просто не си натиснала достатъчно нужните копчета.

— Не ме учи как да си върша работата.

— Тогава не ми казвай как да върша моята. — Сега и той се приведе напред. — От пет години съм в политическата сфера. Няма да ти поднеса Капитолийския хълм на поднос, Кармайкъл. Ако имаш някакви проблеми с начина, по който работя, отнеси се към Морисън. — Името, което подхвърли, беше на шефа на вашингтонския офис на Си Ен Си.

— Колко си самодоволен! — Лив бе обзета от внезапно желание да го удуши. — Колко си сигурен в неприкосновената си позиция на пазител на светия Граал!

— Няма нищо неприкосновено в областта на политиката в този град, Кармайкъл — възрази Торп. — Тук съм, защото знам как да играя играта. Може би имаш нужда от няколко урока.

— Не и от теб.

— Можеше да си и по-зле. — За момент замълча, като преценяваше. — Виж, от професионална солидарност ще ти помогна малко. Трябва ти повече от година, за да пуснеш корени тук. Хората в този град се чувстват несигурни — работата им винаги е заложена на карта. Политик е лоша дума — още повече след Уотъргейт и Абскам. Нашата работа е да ги представяме пред хората. Не могат да ни пренебрегват, така че се опитват да ни използват по същия начин, по който ние се опитваме да използваме тях.

— Не ми казваш нищо ново.

— Може би — съгласи се той. — Но ти имаш едно предимство, което не се налага да изграждаш съзнателно у себе си — външност и класа.

— Не виждам какво...

— Не ставай глупачка — прекъсна я с бърз, нетърпелив жест. — Един репортер трябва да използва всичко, което може да изпроси, вземе назаем или открадне. Лицето ти няма нищо общо с ума ти, но има много голямо значение за начина, по който те възприемат хората. Такава е човешката природа. — Остави думите му да проникнат до съзнанието ѝ. Тя ги прие с раздражение, защото знаеше, че е прав. При едни репортери действаше чарът, при други — агресивността. А класата, както се изрази той, можеше да работи за нея. — В събота вечер има прием в едно посолство. Ще те взема с мен.

Вниманието ѝ отново се върна изцяло към него. Изглежда го смаяно.

— Ще ме...

— Искаш да проникнеш вътре, мини през вратата, която е най-достъпна. — Недоверието в очите ѝ го забавляваше. — Лоста, интересни клюки се чуват в дамската тоалетна след някоя и друга чаша шампанско.

— Ти, разбира се, си съвсем наясно по въпроса — иронично подхвърли Лив.

— Ще се изненадаш.

Беше предпазлива, неспокойна, изкушена.

— И защо ще го правиш?

Той побутна чашата ѝ с вино обратно към нея.

— Има една приказка за харизания кон, Лив.

— Но има и друга — за Троянския кон.

Торп се разсмя и се облегна назад.

— Добрият репортер щеше да отвори вратата и да огледа вътре.

Прав беше, разбира се, но това не ѝ харесваше. Знаеше, че ако ставаше дума за който и да е друг — освен Торп, изобщо нямаше да се поколебае. Така му се придаде прекалено голямо значение, каза си тя и взе чантата си.

— Добре. Кое посолство?

— Канадското. — Беше му забавно да наблюдава как стига до решението.

— В колко часа ще се видим?

— Ще мина да те взема.

Вече се беше накарала да става, но това я спря.

— Не.

— Аз каня, аз поставям условията. Или приемаш, или се отказваш.

Това не ѝ харесваше. Ако се срещнат направо там, вечерта можеше да мине в професионален дух и относително безопасно. Макар че се съмняваше дали изобщо някоя жена може да е в безопасност с Торп. Притискаше я в ъгъла. Ако сега му откаже, ще изглежда и ще се чувства като глупачка.

— Добре. — Лив посегна към бележника си. — Ще ти им адреса.

— Знам адреса ти. — Видя как очите ѝ отново се стрелкат към него, предпазливи и подозрителни. Торп се усмихна. — Нали съм репортер, Лив, ползвам информация. — Измъкна се от мястото си. — Ще те изпратя.

Хвана я подръка и я поведе към вратата. Лив запази мълчание. Не беше сигурна дали е спечелила точка, или е отстъпила две крачки назад. Във всеки случай, смяташе, че е по-добре от стоенето на място.

— Не е необходимо да излизаш навън — изрече, докато я повеждаше към паркинга. — Не си взе палтото.

— Тревожиш се за мен?

— Ни най-малко — бръкна с досада за ключовете си тя.

— Приключихме ли с уреждането на деловите въпроси за тази вечер — попита той, докато Лив пъхаше ключа във вратата.

— Да.

— Напълно?

— Напълно.

— Добре.

Обърна я с лице към себе си, хвана я здраво за раменете и пое устните ѝ в своите. Лив беше прекалено смаяна, за да протестира. Не беше подготвена за такова действие от страна на Торп. Не беше очаквала тези сурови и безкомпромисни устни да бъдат толкова меки и нежни. Притегли я по-близо и тя се озова притисната в него.

Тялото му беше стегнато, силно и възбуждащо. Кръвта ѝ започна да се сгорещява. Лив вдигна ръка, без да сигурна дали да го привлече, или отблъсне. Накрая обаче впи пръсти в меката материя на ризата му.

Торп не направи опит да задълбочи целувката или да търси бърза близост. Усещаше я как се бори срещу ответната си реакция и разбра, че просто ще трябва да не чака. Потисна собствените си желания и се съсредоточи единствено върху нейните.

Устните ѝ постепенно омекнаха, поддадоха се. Чувстваше как светът се размива, сякаш на камерата е поставен нов обектив, който все още не е фокусиран.

— Не — прошепна под устните му и се пусна от ризата, за да го избута. — Не!

Когато я освободи от прегръдката си, Лив се облегне на колата. Чувства, които бе смятала за окончателно мъртви, бяха започнали да се пробуждат за живот. Не ги желаше, не искаше Торп да е мъжът, който

ще ги съживи. Продължаваше да се взира в него, докато той наблюдаваше как по лицето ѝ препускат вълнение и уязвимост. Почувства как го изпълва нещо по-многопластово от обикновено желание.

— Това... — Лив преглътна и се опита да заговори отново. — Това беше...

— Много приятно, Оливия, и за двамата. — Говореше безгрижен тон, както заради самия себе си, така и заради нея. — Макар че, както изглежда, ти липсва малко практика.

Очите ѝ светнаха и замайването изчезна.

— Непоносим си!

— Бъди готова в събота в осем, Лив — каза ѝ той и се върна обратно в „О’Райли“.

ТРЕТА ГЛАВА

Избра обикновена черна рокля. Прилепнала плътно по тялото ѝ, без никакви лъскави ефекти или украси, които да развалят линията. На този еднороден черен фон, кожата ѝ сияеше като мрамор. Лив се поколеба какво бижу да сложи, после избра перлените обеци, които получи на двадесет и първия си рожден ден.

За момент ги задържа в ръце — събуждаха спомени, горчиво-сладки. Двадесет и една. Мислеше, че нищо не може да помрачи живота и щастието ѝ. И едва след малко повече от година животът ѝ започна да се разпада. На двадесет и три вече бе неспособна да си спомни какво е това да бъдеш щастлив.

Опита се да си припомни какво ѝ беше казал Дъг, когато ѝ даде перлите. Лив затвори очи за миг. Беше нещо за това, че приличали на кожата ѝ — бледи и гладки. Дъг, каза си тя. Моят съпруг. Сведе поглед към ръката, на която вече нямаше халка. Бивш съпруг. Тогава се обичахме, струва ми се. През четирите години, които прекарахме заедно — поне през част от тях. Преди да...

Почувства как болката се надига и отново затвори очи. Не може да мисли за това, което бе загубила. Беше твърде огромно, твърде незаменимо.

Бяха изминали седем години, откакто ѝ беше подарил обещаните. Тогава беше друга жена, в един друг живот. Време беше тази жена отново да ги сложи, в сегашния си живот.

Наближаваше осем.

Беше нервна, а се опитваше да се убеждава, че не е. Не бе имала среща от години. Това не е среща, напомняше си тя. Това е работа. Професионална солидарност. И защо Торп изведнъж ще проявява каквато и да е солидарност с нея?

Не е мъж, на когото може да се доверява в личен или професионален план. В работата си беше безмилостен и егоистичен. Знаеше го от самото начало. А сега...

Начинът, по който я целуна. Просто така. Все едно, че има пълното право. Захапа долната си устна и продължи да се взира в пространството. Не беше подготвил нещата постепенно. В такъв случай, тя би издигнала преградите. Знаеше какви са признаците, за които трябва да внимава — усмивки, нежни, обещаващи думи. Торп изобщо прояви нищо подобно. Било е само импулс, реши тя и сви пренебрежително рамене. В целувката му нямаше нищо настойчиво или дори особено чувствено. Не беше груб, не се опитваше да я съблазни. Отдава му прекалено голямо значение. Но ѝ се искаше да го целуне. Искане ѝ се да се отдаде на целувката. Да остане притисната, да бъде желана. Защо? За мен той не означава нищо, напомни си решително.

— Какво искаш? — прошепна сама на себе си. — И защо не знаеш?

Да бъде най-добрата, каза си наум. Да победи. Да бъде Оливия Кармайкъл, без по пътя да се налага да губя част от идентичността си. Искане отново да съм цяла.

Звънецът на вратата иззвъня. Работа, напомни си тя. Ще бъде най-добрият репортер във Вашингтон. Ако за целта се налага да се сближа с Т. С. Торп, ще се сближа.

Погледна към парфюма върху тоалетната си масичка, после се обърна. Няма нужда да го насърчава да си въобразява разни неща. Сигурна е, че и сам си въобразява достатъчно. Прекоси, без да бърза, апартамента. Изпита леко чувство на задоволство да го кара да чака. Но когато отвори вратата, Торп изобщо не изглеждаше ядосан. В очите му се четеше одобрение и, естествено, мъжко възхищение към жената пред него.

— Изглеждаш прекрасно — подаде ѝ една-единствена бяла розова пъпка с дълга дръжка. — Подхожда ти — допълни Торп, след като тя я пое мълчалива. — Червеното е прекалено крециящо, розовото — прекалено сладникаво.

Лив сведе поглед към цветето и забрави всичко, което току-що си бе повтаряла. Не беше очаквала, че ще я развълнува толкова бързо отново. Вдигна очи и го погледна сериозно.

— Благодаря ти.

Торп се усмихна, но тонът му беше не по-малко сериозен от нейния.

— Няма защо. Ще ме поканиш ли да вляза?

По-умно ще бъде да не го правя, внезапно си помисли тя, но отстъпи назад.

— Ще я сложа във вода.

Торп бързо огледа всекидневната, докато пристъпваше навътре. Беше подредена и обзаведена с вкус. Никакви дизайнери, помисли си той. Сама се беше заела с това, подбирайки точно каквото желае. Забеляза, че няма снимки, нито някакви сувенири. Лив не беше изложила на показ нищо от себе си. Много внимателно, много дискретно. Неопределеното усещане за потайност пробуди репортерските му инстинкти.

Може би е време за едно леко, внимателно проучване. Приблужи се към кухнята и се облегна на вратата, докато Лив наливаше вода в тясна кристална ваза.

— Приятно местенце — подхвърли дружелюбно. — Имаш хубав изглед към града.

— Да.

— Вашингтон е доста далечко от Кънектикът. От коя част си?

Лив вдигна очи. Отново бяха спокойни и предпазливи.

— Уестпорт.

Уестпорт... Кармайкъл.

Торп нямаше проблеми с паметта.

— Тайлър Кармайкъл ли ти е баща?

Вдигна вазата от мивката и се обърна към него.

— Да.

Тайлър Кармайкъл — недвижими имоти, закоравял консерватор, корените им стигаха назад чак до Мейфлауър. Имаше две дъщери, припомни си внезапно Торп. Беше забравил, защото едната просто беше изчезнала от сцената преди десетина години, докато другата бе направила бляскав дебют в светското общество. Рокли за пет хиляди долара и розов ролс-ройс. Сладураната на татко. След като се дипломира в Радклиф и на бърза ръка намери първия си съпруг, един драматург, Кармайкъл й даде петнайсет акра земя като сватбен подарък. Мелинда Кармайкъл Хауърд-Льоклер сега беше със съпруг номер две. Неспокойна, разглезена жена с биеща на очи красота и вкус към лукса.

— Виждал съм сестра ти — изрече на глас, загледан в лицето на Лив. — Изобщо не приличаш на нея.

— Не — лаконично потвърди тя и мина покрай него, за да отиде във всекидневната. Постави розата върху малка стъклена масичка. — Ще си взема палтото.

Добрият репортер, каза си Торп, е най-трудният обект за интервюиране. Той винаги знае как да отговори на въпроса с „да“ или „не“ и напълно неутрална интонация. Оливия Кармайкъл е добър репортер. Той също.

— Не се разбираш със семейството си?

— Не съм казала това. — Избра от гардероба си три четвърти палто от лисича кожа.

— Не е нужно. — Торп любезно пое палтото и го задържа. Лив пъкна ръце в ръкавите. Не си е сложила парфюм, забеляза той, усеща се само слабо ухание, останало от банята и чистия, леко цитрусов аромат на шампоан. Отсъствието на изкуствени добавки му подежда възбуждащо. Обърна я, така че да застане с лице към него. — Защо не се разбираш с тях?

Лив въздъхна с досада.

— Виж, Торп...

— Никога ли няма да ме наречеш с малкото ми име?

Тя вдигна вежди и изчака само миг.

— Терънс?

— Никой не ме нарича така и хич не знам защо — усмихна се широко той. Лив се разсмя. За първи път чуваше смеха ѝ и това му хареса. Тя се наведе, за да вземе чантата си. — Но не отговори на въпроса ми — настоя Торп и съвсем неочаквано я хвана за ръката, когато се извърна отново към него.

— Няма и да ти отговоря. Без лични въпроси, Торп, за или извън протокола.

— Аз съм упорит човек, Лив.

— Не се перчи, не е красиво.

Преплете пръсти в нейните, след това вдигна сключените им ръце и ги изгледа замислено.

— Пасват си — реши накрая и се усмихна някак особено. — Така си и мислех.

Не беше привикнала на това. Не е флиртуване, макар че усещаше трепета на желанието. Не е предизвикателство, макар че изпитваше нужда да се съпротивлява. Не е дори предположение, което би могла да оспори. Той просто съобщаваше един факт.

— Няма ли да закъснеем? — попита малко неспокойно. Струваше ѝ се странно, че макар очите му нито за миг да не се отделяха от нейните, усеща как погледът им прониква през палтото, през роклята върху кожата ѝ. Би могла да се закълне, че той знае съвсем точно как изглежда чак до малкия сърповиден белег по рождение под лявата ѝ гърда. — Торп! — Появи се мимолетно чувство на уплаха от това, което изпитваше. — Недей!

Наранена. Виждаше го. Усещаше го. Била е наранена. Припомни си за решението да действа бавно. Задържа ръката и в своята и пое към вратата.

Светлина. Музика. Елегантност. Лив се питаше на колко ли събирания е ходила през живота си. Какво правеше това по-различно от стотиците останали? Политиката.

Тя беше един ясно разграничен, затворен малък свят. Може да си назначен или избран, но винаги открита мишена за пресата, уязвим поради влиянието си върху публиката. Едната група обикновено обвиняваше другата, че пише сценария на новините. Понякога това беше вярно. Независимо дали на светско, или на официално събитие, трябваше да се защитават определени образи. Лив разбираше от образи.

Сенаторът, който похапваше пастет, е либерал; косата му беше оформена в момчешка прическа около откритото, простодушно лице. Знаеше, че е остър като шило и болезнено амбициозен. Един ветеран конгресмен разказваше малко нецензурен виц за лов на паламуд. Той воюваше яростно срещу обсъждан в момента проектозакон за данъците.

Лив забеляза репортер от влиятелен вашингтонски вестник да се налива здравата. По нейни сметки вече беше пресушил пет бърбъна, пръстите му се бяха обвили около столчето на чашата, сякаш е спасителна сламка, а той удавникът. Разпозна признаците и изпита леко съжаление. Ако още не изглеждаше видимо пиян, скоро и това щеше да стане.

— Всеки се справя различно с напрежението — подхвърли Торп, след като проследи къде е насочен погледът ѝ.

— Предполагам. Имах приятелка от един вестник в Остин — пое чашата с вино, която Торп ѝ предложи, — която имаше навик да казва, че вестниците дават информация за мислещата публика, докато телевизията показва шоу.

— Ти какво ѝ отговаряше? — Той запали цигара.

— Изтъквах, че рекламите, пръснати из Ню Йорк Таймс, е нищо не се различават от телевизионните реклами. — Усмихна се при спомена за напористата си колежка. — Казвах, че телевизията е непосредствена. Тя пък ми отвръщаше, че вестниците са позадълбочени. Казвах, че телевизията позволява на зрителя да види; тя възразяваше, че напечатаното позволява на читателя да мисли. — Сви рамене и отпи от охладеното, сухо вино. — Предполагам, че и двете сме били прави.

— Правил съм някои писмени репортажи, докато бях в колежа. — Торп наблюдаваше как Лив изучава хората и обстановката край себе си. Попиваше всичко. Сега отново погледна към него, обзета от любопитство.

— Защо мина на телевизия?

— Харесваше ми по-бързото темпо, усещането, че в момента достигаш до хората.

Кимна напълно разбиращо. В ръката си държеше чаша скоч. За разлика от репортера, който бе наблюдавала, Торп пиеше умерено... Но за това пък твърде много пуши, реши тя. Помисли си за Карл и за безкрайната поредица от цигари.

— Как се справяш с напрежението?

Той се усмихна, после я изненада, като прокара палец по перлата на ухото ѝ.

— Гребя.

— Какво? — докосването му я беше разсеяло. Сега отново съсредоточи цялото си внимание върху лицето му.

— Гребя — повтори той. — С лодка, по реката. Или пък хандбал, когато е много студено.

Гребане — замислено изрече Лив. Това обясняваше задебелялата, грапава кожа на ръката му.

— Да, нали знаеш: „Давай, Иейл!“ — Тя се усмихна на думите му — кратка усмивка, която озари очите ѝ. — За първи път го правиш за мен — усмихна се с цялото си лице. Мисля, че съм влюбен.

— Не си толкова мекушав, Торп.

— Истинско желе — поправи я той и вдигна ръката ѝ към устните си.

Лив внимателно я измъкна. Пръстите ѝ бяха изтръпнали.

— Не може да бъде желе авторът на разкритията за присвояването на фондове в Министерството на вътрешните работи миналия ноември.

— Това е професионалистът. — Пристъпи още една крачка по-близо, така че телата им почти се допираха. — Мъжът е безнадежден романтик, който се размеква на светлината на свещи и е напълно сразен от една прелюдия на Шопен. Жената може да ме има на цената на огън в камината и бутилка вино.

Лив отново вдигна чашата си. Сигурно виното е причината да се чувства неуверена.

— И хиляди са го постигали.

— Каза ми да не се перча — усмихна се той. — А и репортажът ограничава времето ти.

Изпитваше затруднение да спазва дистанцията. Поклати глава и въздъхна.

— Не искам да те харесвам, Торп. Наистина не искам.

— Не прибързвай в нищо — посъветва я мило.

— Т. С.! — Господинът от Вирджиния стовари ръка върху рамото на Торп. — Знаех си, че ще те открия с красива жена. — Плъзна одобрителен поглед по Лив. Сенатор Уайът имаше няколко излишни килограма, розови бузки и весел нрав. Лив знаеше, че оглавява кампания за премахване на предложените съкращения в образованието и социалните грижи. От две седмици се бореше да проникне през вратата му.

— Сенаторе. — Торп прие добродушно поздрава на тежката му ръка. — Това е Оливия Кармайкъл.

Ръката на Лив беше разтърсена в най-добрия сенаторски стил.

— Така, така, никога не забравям лица, а това лице съм го виждал. Но мога да се закълна, че не сте от обичайния контингент на Т. С.

Звукът, който Торп издаде, беше нещо средно между покашляне и въздишка. Лив му хвърли бърз поглед.

— Работя за VVB, сенатор Уайът. Двамата с господин Торп сме... колеги.

— Да, да, разбира се. Сега вече си спомних окончателно. Т. С. си пада по друга категория. — Наведе се по-близо до Лив и намигна. — Голямо бедро, малко ум.

— Така ли? — Лив замислено изгледа Торп.

— Имаш страхотни крака, Лив — подхвърли той.

— И друг път са ми казвали. — Тя се извърна към Уайът. — Много бих искала да разговарям с вас, сенаторе. Относно съпротивата ви срещу предложените съкращения в образованието. Може би ще ми подскажете по-подходящо време?

Уайът се поколеба за момент, след това кимна.

— Обадете се в кабинета ми в понеделник сутринта. Вие двамата трябва да танцувате — реши изведнъж и с леко подръпване оправи фрака си. — Аз пък ще отида да видя дали мога да открия някаква истинска храна на бюфета. Рибешки яйца и гъши черен дроб — направи гримаса и се отдалечи важно.

Торп я хвана за ръката и когато Лив вдигна поглед към него, той се усмихна.

— Само следвам съвета на сенатора. — После, като се придържаше в края на дансинга, той я притегли в ръцете си.

За втори път се озовава притисната в него. За втори път тялото ѝ реагира, независимо от самата нея. Лив цялата се скова.

— Не обичаш ли да танцуваш, Оливия? — прошепна той.

— Обичам. — Положи огромно усилие гласът ѝ да прозвучи спокойно и безразлично. — Разбира се.

— Отпусни се тогава. — Ръката му обхващаше свободно кръста ѝ, устните му бяха близо до ухото ѝ. По кожата ѝ пробягаха леки тръпки. — Когато се любим, няма да е пред членовете на висшето Вашингтонско съсловие. Обичам уединението.

Понеже се опитваше да изпълни първата част от изказването му, трябваше ѝ известно време, за да може втората да проникне до съзнанието ѝ. Лив отметна глава назад, за да могат да се виждат.

— Какво те кара да мислиш, че...

— Не мисля, а знам — поправи я той. — Сърцето ти препуска лудо, също както когато те целунах пред „О’Райли“.

— Не е вярно — разгорещено отрече тя. — И тогава не беше, и сега не е. Вече ти казах, Торп, не те харесвам.

— Последния път ми каза, че не искаш да ме харесваш — нещо напълно различно. — Беше толкова тъничка. Искаше да я притисне към себе си, докато се разтопи. — Мога да си представя как ще се почувстваш в този момент, ако те целуна. Федералната клюкарница ще разнесе слуха как Торп и Кармайкъл се побратимяват на неутрална територия.

— Основната новина ще бъде за строшената челюст на Торп, след като Кармайкъл преустановила дипломатическите отношения.

— Ръцете ти едва ли могат да нанесат дори лек удар. Както и да е, предпочитам да правя репортажи, вместо да съм героят в тях.

Лив се отдръпна веднага щом музиката спря.

— Ще ида да проверя теорията ти за дамската тоалетна — обяви безгрижно. Сърцето ѝ наистина препускаше. Ненавиждаше го заради правотата му.

Торп я изглежда как се отдалечава. Изведнъж му се дощя проклетото парти да е приключило и да може да остане насаме с нея, дори само за няколко минути. Тялото му все още беше изтръпнало от лекото докосване на нейното. Никога не е желал толкова силно, която и да е жена и никога не е бил така отчайващо сигурен за тежката битка, която тепърва му предстои. Извади цигара, щракна със запалката и пое дълбоко.

Беше свикнал с напрежението в работата си. Истината бе, че от него живееше. Това беше неговата тайна. Можеше да кара дни наред с по няколко откраднати часа сън и пак да кипи от енергия. Не му трябваха витамини, само нов случай. Но това тук беше друг вид напрежение — да желаеш нещо и да знаеш, че все още е недостъпно.

Не за дълго, каза си мрачно и отново дръпна от цигарата. Ако е необходимо да постави под обсада Оливия Кармайкъл, точно това ще направи. Няма да му се измъкне.

— Т. С., бандит такъв, как си?

Торп се извърна и плесна ръката на пресаташето на канадския посланик. Отвърна на поздрава му и си напомни, че трябва да се отпусне. За успешната обсада е нужно време.

Лив не бързаше с освежаването на грима, който всъщност изобщо нямаше нужда от освежаване. Опитваше се, като в същото време полагаше пудра върху носа си, да анализира логично реакцията си спрямо Торп. Не го ли бе определила сама като обаятелен мъж? Дори привлекателен, призна неохотно, в чисто външен, физически аспект. Това няма нищо общо с трудния му, отвратителен характер.

— Той, разбира се, е един надут, стар прилеп, но аз си го харесвам.

Лив погледна в огледалото и забеляза двете жени, които влизаха. Едната беше конгресменката Амелия Таксгър слаба, трудолюбива жена, която имаше слабост към изгубени каузи и размъкнати дрехи. Избирателите ѝ я обичаха и го доказаха, като я преизбраха с огромно предимство за втори пореден мандат.

Другата жена с нея, която в момента говореше, беше също над петдесетте, но по-пълна и облечена в елегантна сива коприна. Нещо у нея ѝ беше бегло познато. Лив извади повторно кутийката с пудра и се заслуша.

— Ти си по-толерантна от мен, Майра — настани се Амелия и уморено извади гребен.

— Род не е лош човек, Амелия. — Майра също седна и извади сребърен флакон кърваво червило. — Ако се държиш малко по-мило, ще видиш, че може да ти помогне, вместо да ти пречи.

— Той не се интересува от екологичните проблеми на Южна Дакота — вмъкна Амелия. Все още не беше използвала гребена, а само потупваше с него по дланта си. — Независимо какво ще му кажеш ти или аз тази вечер, няма да ме подкрепи при гласуването на предложението ми в понеделник.

— Ще видим — нанесе червилото Майра.

Род, досети се Лив, докато измъкваше малка четчица от чантата си, е Родерик Мат, един от най-влиятелните мъже в Конгреса. Ако приближава някакво гласуване, той е човекът, който трябва да се спечели.

Надут, стар прилеп, повтори си Лив и потисна усмивката си. Да, наистина е такъв, както и надеждата на своят партия за най-високия пост във Вашингтон на следващите избори. Или поне така твърдяха слуховете.

Конгресменката измърмори нещо за гребена и го прибра обратно в чантата си.

— Късоглед, тесногръд трън в зад...

— Скъпа — любезно възкликна Майра и прекъсна въодушевената реч на приятелката си, като се усмихна към Лив, — тази рокля е направо зашеметяваща.

— Благодаря.

— Не ви ли видях с Т. С.? — Жената извади шишенце скъп парфюм и се напръска щедро.

— Да, заедно сме. — Лив се поколеба дали да се представи, или да замълчи. Реши, че е по-разумно и по-честно да се идентифицира. — Аз съм Оливия Кармайкъл от VVB.

Амелия издаде някакъв тих, неопределен звук, но Майра продължи необезпокоявана.

— Колко интересно! Боя се, че не гледам местните новини и изобщо каквито и да е новини, с изключение репортажите на Т. С. Новините обикновено нарушават храносмилането на Хърбърт.

Съдията Хърбърт Дитмайер. Лив най-после намести образа. Съпругата на съдия Хърбърт Дитмайер, Майра — жена с достатъчно власт и влияние, за да нарече конгресмена Мат надут, стар прилеп, без да се страхува от последствията.

— Ние излъчваме в пет и половина, госпожо Дитмайер — каза Оливия. — Съпругът ви може да реши, че предаването ни помага на храносмилането.

Майра се разсмя, но продължи да се взира внимателно в Лив.

— Познавах едни Кармайкъл, в Кънектикът. Да не би да сте помалката дъщеря на Тайлър?

Лив беше свикнала с безличното определение.

— Да, аз съм.

Лицето на Майра грейна в усмивка.

— И това ако не е случайност! Последния път, когато те видях, беше на седем или осем години. Майка ти беше организираща едно изискано малко чаено парти и ти пристигна в салона — раздърпано същество с дупка, колкото юмрук, на поличката и липсваща катарамна на едната обувка. Мисля, че отнесе доста сериозно мъмрене.

— Обикновено така ставаше — съгласи се Лив, без да си спомня точно случая.

— Тогава си помислих, че сигурно си се позабавлявала доста по-добре от всички нас през онзи следобед — усмихна се ослепително. — Партието на майка ти беше истинско мъртвило.

— Майра, ама наистина! — Амелия отклони мислите си от своя законопроект, колкото да изшътка неодобрително.

— Няма нищо, сенаторе — спокойно отвърна Лив. — Мисля, че все още ги организира такива.

— Трябва да кажа, че никога не бих те познала. — Майра стана и приглади полата си. — Много елегантна дама си станала. Омъжена ли си?

— Не.

— Вие с Т. С... — Деликатно не довърши изречението.

— Не — решително отвърна Лив.

— Играеш ли бридж?

Тя вдигна учудено вежди.

— Слабо. Никога не съм си падала по него.

— Скъпа моя, отвратителна игра, но полезна. — Измъкна визитна картичка от чантата си и ѝ я подаде. — Следващата седмица организирам събиране на карти. Обади се на секретарката ми в понеделник, тя ще ти каже подробностите. Имам един племенник, когото много обичам.

— Госпожо Дитмайер...

— Няма да те отегчи... поне не чак толкова — спокойно продължи Майра. — А ми се струва, че на мен ще ми харесаш. Съпругът ми също ще бъде там — добави тя, достатъчно проницателна, за да подхвърли въдицата на изкушението под носа на репортера. — Ще се радва да се запознае с теб.

— Хайде да се връщаме, Майра — предложи Амелия и се надигна уморено. — Преди да са те обвинили във вземане на подкуп. Приятна вечер, мис Кармайкъл.

— Приятна вечер, сенаторе.

Останала сама, Лив се загледа за момент в изисканата малка картичка, после я пусна в чантата си. Човек не вири нос пред лична покана от Майра Дитмайер. Дори това да включва бридж и някакъв си племенник.

Рязко затвори чантата си и се върна при гостите.

— Започнах да мисля, че си организираща пресконференция там — подхвърли Торп и ѝ подаде нова чаша вино.

— Почти — отправи му загадъчна усмивка тя.

— Ще дадеш ли подробности?

— Означава ли приемането на поканата ти, че трябва да делим? — отпи безгрижно от виното Лив. Чувстваше се някак странно развеселена. Три неочаквани познанства за една вечер си заслужаваха идването. — Всъщност — продължи тя, — мисля, че ще ми уредят среща на бридж парти.

— Среща? — намръщи се Торп. Беше забелязал жените, които излязоха от дамската тоалетна преди Лив.

— Да, среща. Нали знаеш — мъж и жена, които намират общи интереси в продължение на няколко часа.

— Страхотно! Насити ли се на това място?

— Да си кажа право, да. — Лив отпи една последна глътка и му подаде обратно чашата.

— Ще идем да вземем палтото ти. — Хвана я подръка и я поведе през залата.

— Благодаря, че ми позволи да те придружа, Торп. — Лив посегна за ключовете си, докато излизаха от асансьора на нейния етаж.

— Да ме придружиш — повтори той. — Това не влиза в определението ти за среща, така ли?

— Не беше среща.

— И все пак — пое връзката от нея и пъкна единия в ключалката. — Доброто възпитание налага да получа чаша кафе.

— За петдесет цента ще го получиш долу на улицата.

— Лив! — отправи ѝ обиден поглед, който я накара да се усмихне.

— Добре, да бъдем възпитани. Заслужи си една чаша.

— Ужасно си щедра — отвърна ѝ той, докато отваряше вратата.

Лив захвърли палтото си върху един стол на път към кухнята. Торп го погледна с лека усмивка. От време на време забравя за грижливо изградения си образ. Оливия Кармайкъл никога не би захвърлила така палтото си — тя е твърде изискана. Твърде дисциплинирана. Повече от всякога му се прииска да опознае жената под маската. Там имаше сърдечност, чувство за хумор, страст — и

всички те скрити под тънка броня, поставена поради някаква причина. Торп възнамеряваше — рано или късно — да разбере каква е тя.

Обича цветовете, отбеляза мислено. Беше го забелязал и преди в начина, по който се облича. Сега го забелязваше отново в обзавеждането на апартамента ѝ — лъскава синя декоративна възглавничка, купа с цвят на сини сливи. Малки ярки петна, помисли си Торп, подобно на мимолетните изблици страст. Лив непрекъснато я потиска, но тя съществува.

— Как пиеш кафето? — извика Лив, докато Торп се придвижваше към кухнята.

— Чисто.

Приблужи се до стереоуредбата и започна да разглежда записите.

— От Ван Клибърн до Били Джоел — продума той, когато Лив се върна в стаята. — Много разнородно.

— Обичам разнообразието — отвърна тя и постави поднос с две чашки и чинийки върху малката масичка.

— Така ли?

Усмихна се, но съвсем леко, отбеляза Лив, сякаш се забавлява на някаква своя си шега. Започна да ѝ се иска да не се беше съгласявала за кафето.

— Какво правиш за развлечение? — Торп прекоси стаята и се настани на дивана. Лив се поколеба за момент, след това седна до него. Едва ли би могла да избере кресло в другия край на стаята.

— Развлечение? — повтори тя и посегна към кафето си.

— Точно така. — Беше забелязал колебанието ѝ. Приятно му бе да знае, че не е безразлична към него. Ако я смущава, това е някакво начало. — Нали знаеш — боулинг, колекциониране на марки.

— Напоследък не ми остава много време за хоби — измърмори Лив и отпи от кафето си. Чудеше се защо беше съвсем спокойна, когато излезе от кухнята, а сега цялата е напрегната. Торп запали цигара и продължи да я наблюдава. Тя се бореше с юношеския импулс да се отдръпне от него.

— За какво имаш време?

— Работя — отвърна тя и раздвижи рамене. Защо едно най-обикновено пиене на кафе и разговор карат пулса ѝ да се ускорява? — Това ми отнема достатъчно време.

— Неделя следобед?

— Какво? — Вече беше вдигнала очи към него, преди да осъзнае грешката си. Неговите бяха тъмни, открити и по-близо, отколкото очакваше.

— Неделя следобед — повтори той. Не я докосна. Очите му се плъзнаха надолу към устните ѝ, после обратно. — Какво правиш в неделя следобед?

Нещо се разгаряше в нея, — нещо първично и силно. Лив от години не беше усещала мигновеното пробуждане на страст. Но той не я докосва, не се любят. Двамата само пият кафе и разговарят. Каза си, че сигурно е изпила твърде много вино и отново вдигна чашката с кафе.

— Обикновено се опитвам да наваксам с четенето. — Видя как към тавана се издига струйка дим, преди Торп да угаси цигарата си. — Загадъчни убийства, трилъри. — Очите ѝ отново се стрелнаха нагоре, когато пое чашата от ръката ѝ.

— Винаги съм обичал да разрешавам загадки — измърмори той. — Да ровя под повърхността, за да открия нещо, което не се забелязва на пръв поглед. Имаш почти прозрачна кожа. — Докосна с пръст бузата ѝ. — Но още не съм успял да надникна под нея. Засега!

— Не искам да надничаш в съзнанието ми — понечи да се отдръпне тя.

— Тогава ще го оставим за по-късно — обгърна я с ръце той. — Искам да те подържа. Докато танцувахме, си обещах, че отново ще те подържа, когато останем насаме.

Ти не желаеш да те държи, настояваше разумът ѝ. Но не му го каза и не се възпротиви, когато я притегли по-близо.

Очите му за миг се стрелнаха към устата ѝ.

— От дни ми се иска да те целуна отново. — Устните му съвсем леко се отъркаха в нейните. — Твърде дълго — прошепна той.

Ти не желаеш да те целува, настояваше разумът ѝ. Но не му го каза и не се възпротиви, когато притисна устни върху нейните.

Този път Торп не беше търпелив. Желанието сякаш изригна — горещо, почти неудържимо. Лив бе повлечена от него, зашеметена от мълниеносната му страст и собственото си мигновено откликване. Нямаше време да мисли, да разсъждава. Ръцете ѝ се сключиха около него. Устните ѝ се разтвориха.

Откъде се появи тази настойчива нужда? И двамата изглеждаха уловени в капана ѝ, неспособни да се придържат към предначертаното си поведение. Тя не можеше да спре нито него, нито себе си; той не можеше да следва спокойното темпо, което си бе определил. Безразсъдство. И двамата го чувстваха. Необходимост. Невероятната необходимост да вкусват, докосват и да си принадлежат. Не знаеше, че устните ѝ ще станат толкова нежни в страстта. Пожела да разкъса черната ѝ рокля и да я открие. Това беше лудост. Самообладанието го напускаше твърде бързо.

Лив простена, след като устните му се спуснаха по гърлото ѝ. Искеше да бъде докосвана и се чу как му го казва, после се притисна в него, докато той милваше гърдите ѝ през тънката копринена материя. Отново притегли устните му към своите.

Беше зажадняла и взе от него онова, от което толкова дълго се бе лишавала. Жадуваше за близостта на езика му върху своя, за усещането от ръцете му, обхождани тялото ѝ. В тях имаше решимост и нужда. Нужда от нея. И я караше да изпитва необходимост от него със сила, която я плашеше. Не може да си позволи отново да зависи от някого. Рискът е твърде голям, наказанието твърде сурово.

— Не! — блъсна го, внезапно обзета от паника Лив. — Не! — повтори отново и успя, ако не да се изтръгне, то поне да се отдръпне назад. Ръцете му продължиха здраво да я държат за раменете. Видя откритото желание в очите му, разбра, че същото сигурно се чете и в нейните.

— Какво не? — Гласът му прозвуча дрезгаво — отчасти сърдит, отчасти възбуден. Не беше очаквал, че ще изтръгне от него такава дива страст.

— Трябва да си вървиш — издърпа се от прегръдката му Лив и стана. Имаше нужда от разстояние, имаше нужда да се изправи на крака. Торп също стана, но по-бавно.

— Желая те. — Беше просто една суха констатация, докато се бореше с пулсирането в себе си. — И ти ме желаяш.

Би било абсурдно да го отрича. Лив си пое дълбоко дъх.

— Да, но не искам да те желая. — Отново въздъхна. — И няма да стане.

Торп усети как губи контрол. Сграбчи я за ръката и я издърпа към себе си. Видя как очите ѝ се уголемяват, как зениците ѝ се

разширяват.

— Друг път няма да стане! — изруга тихо. После отново и пусна, толкова бързо, че Лив едва не падна по гръб върху дивана. Той напъха ръце в джобовете, за да не посягат към нея. — Това не е краят, Кармайкъл — предупреди я, преди да се извърне към вратата. — Това само началото.

Остави вратата да се затръшне зад гърба му и се насочи към асансьора. Имаше нужда да пийне.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Записът от събранието на училищния борд на директорите все още се редактира. — Лив бързо погледна към часовника, преди да седне да прегледа сценария за вечерната емисия. Щях да имам повече време, мина ѝ за миг през ума, ако не се налагаше да се занимавам с тези излишни подробности.

— Знаеш ли колко минути ще имаме за новините тази вечер? — Брайън разкъса обвивката на шоколада и седна върху бюрото ѝ.

— Хм?

— Осемнайсет. — Лапна щедра хапка. — Сгъстяваме ги. Генералният директор е малко нервен, защото рейтингът ни е паднал с няколко пункта. Чух, че искал да промени тона на прогнозата за времето. Да се наблегне на хумора. Може би ще наеме комедиен писател.

— Или да пусне вентрилоквист и фокусник — измърмори Лив. Интригите я дразнеха. Даже докато говореше с Брайън, продължи да преглежда разпределението на времето за новините, които скоро трябваше да прочете в ефир. — Следващото, което ще чуеш, е, че прогнозата ще ни бъде съобщавана от някой тип, облечен в костюм на клоун, застанал на един крак, докато жонглира с чинии.

— Може би се нуждаем от комичния момент. — Брайън смачка хартийката от шоколада и я запрати в кошчето за боклук. — Водещата новина е изнасилването на паркинга до супермаркета.

— Виждам. — Продължи да преглежда материалите си, като с едното око следеше него, а с другото часовника. Това бе умение, което повечето репортери отрано развиваха у себе си.

— Марилий е направила страховит запис от мястото. Току-що го видях. — Той лапна и последното парче шоколад. — Жена ми пазарува там. По дяволите!

— Тази вечер всичко е само страхотии — стрелна го с поглед Лив и прокара ръка по врата си. — Цените на едро са се повишили с шест процента, безработицата не остава по-назад. Два грабежа в

североизточната част и един палеж в добавка към изнасилването. Прекрасно!

— Както вече казах, може би наистина имаме нужда от комичен елемент.

— Искам да видя нарциси — внезапно каза тя. Умората изведнъж се стовари с пълна сила отгоре ѝ. Дали заради мрачния тон на новините? Естествено, че досега си беше изградила имунитет за това. Дали е заради друго? Нещо я човъркаше през последните два дни. Нещо, което не можеше да определи съвсем точно. То я бе задържало будна дълго след като Торп напусна апартамента ѝ снощи.

Брайън се вгледа за момент в лицето ѝ. Беше забелязал леките сенки под очите ѝ сутринта. Вече минаваше пот и те бяха по-дълбоки.

— Има ли нещо, за което би искала да си поговорим? — Лив отвори уста, изненадана от въпроса. После отново я затвори. Нищо не можеше да каже. — Знам, че нещо те яде напоследък. — Той се приведе малко по-близо, за да не могат думите му да стигнат до чужди уши. — Виж, защо не дойдеш на вечеря у нас тази вечер? Ще се обадя на Кати и ще ѝ кажа да добави още едно канче вода в супата. Понякога два-три часа с приятели помагат.

Лив се усмихна и стисна ръката му.

— Това е най-милата покана, която съм получавала от доста време.

— Тогава не я отхвърляй.

— Налага се. Имам нещо уговорено за тази вечер. — Предложението я накара да се почувства по-добре, не толкова изолирана. — Може ли да си запазя правото за друг път?

— Разбира се. — Той стана, но Лив хвана ръката му, преди да се отдалечи.

— Благодаря ти, Брайън. — Улови го по-здраво, когато се опита да се отскубне. — Наистина.

— Няма нищо. — Издърпа я да стане и тя. — Почти е време за ефир. По-добре се замъкни до гримьорната и ги накарай да направят нещо с тези сенки под очите ти.

Лив несъзнателно ги докосна с ръка.

— Толкова ли е зле?

— Достатъчно.

Изруга тихо и се отдалечи, за да последва съвета му. Последното, което ѝ трябва, е да изглежда измъчена на екрана. Голям късмет ще бъде да си личи, че не е спала, и Торп да види предаването ѝ.

И какво като не съм спала добре, помисли си Лив, докато заемаше мястото си зад масата. Това няма нищо общо с Торп. Просто напоследък съм малко неспокойна. Освен това тази сутрин в осем вече бях пред югозападния вход на Белия дом, за да чакам да чуя коментари от членовете на кабинета. Малко съм уморена. Това няма нищо общо с приема в посолството... или със случилото се по-късно.

Лив си закачи микрофона и за последен път прелисти текста. Разпределението на времето беше много важно, тъй като новините следваха плътно една след друга.

Твърде усилено работи. Изминалите два дни бяха особено напрегнати — това е всичко. Т. С. Торп е последната ѝ грижа. Първо събитията след назначаването на Дел, после трябваше да отразява онази бъркотия с училищния съвет. Присви очи срещу текста пред себе си и си каза, че нито веднъж не си е помислила за последната си среща с Торп. Изобщо не ѝ е минавало през ум, откакто се случи. Нито веднъж. Само хиляди пъти.

Изруга наум и чу отброяването на трийсетте секунди. Изправи се на стола и вдигна очи. Торп стоеше в дъното на студиото. Гледаше я, без да отклонява очи, с невъзмутим поглед, облегнал гръб на тежката врата.

— Петнадесет секунди.

Какво прави тук? Лив усети как гърлото ѝ пресъхва. Глупачка, каза си тя и откъсна очи от него, за да погледне в камерата.

— Десет секунди.

На мониторите се появи въведението — изглед на града от въздуха.

— Пет секунди. Четири, три, две, едно. Начало.

— Добър вечер, с вас е Оливия Кармайкъл. — Гласът ѝ беше спокоен и ясен. Остана поразена, че дланите ѝ са влажни. Прочете водещата новина и после изобщо не погледна към задната част на студиото, докато пускаха кадрите на репортажа от мястото на събитието.

Камерите превключваха от Лив към Брайън, като запазваха бързото темпо. Тя направи коментара за събранието на училищния

съвет, без да пропусне и най-малкия детайл, макар че изпитваше почти физическо усещане за погледа на Торп върху лицето си.

Започна с потискащите новини за индекса на цените на едро. Доколкото знаеше, Торп никога не беше идвал в студиото преди или по време на предаване. Защо не е горе, където му е мястото, да доизглажда собствените си мъдри слова?

В основата на врата ѝ се беше натрупало напрежение, което се засили, щом прекъснаха за реклами. Без изобщо да вдига поглед, Лив разбра, че идва към нея.

— Добър стил, Лив — подхвърли Торп. — Интелигентен, спокоен и изчистен.

— Благодаря. — Спортният коментатор се настани на мястото си в края на масата.

— Ще ходиш ли у Дитмайер тази вечер?

Няма нещо, което да не знае, каза си тя и скръсти ръце върху текста си.

— Да.

— Искаш ли да те закарам?

Сега вече го погледна право в очите.

— Ти ще ходиш ли?

— Ще те взема в седем и половина. Първо ще хапнем нещо набързо.

— Не.

Той се наведе малко по-близо.

— Мога да уредя да ми бъдеш партньор довечера.

— Ще загубиш — отвърна тя. Никога не си беше представяла, че рекламните могат да траят толкова дълго.

— Не — поправи я той и се усмихна. — Нямам намерение да губя. — Целуна я бързо и непринудено, преди да успее да го спре, после бодро се отдалечи.

— Тридесет секунди.

Изгледа намръщено вратата, която се разлюля зад гърба му. И без да се обръща, усещаше любопитните погледи върху себе си. Торп успешно бе задвижил лавината. И приказките започваха.

— Десет секунди.

Кипнала вътрешно, тя се зарече, че ще го накара да си плати за това.

— Сигнал.

Лив пристигна у Дитмайер точно в осем. Интересът ѝ не се дължеше на бриджа. Още си спомняше скучните сбирки на карти, които майка ѝ организираше в детските ѝ години. После се сети за кървавото червило на Майра и безгрижните клюки в дамската тоалетна на посолството. Натисна звънеца и се усмихна. Не ѝ се вярва Майра Дитмайер да организира скучни партита. Освен това, напомни си тя, колко често канят някой репортер в дома на съдия от Върховния съд? Освен, естествено, ако името на репортера не е Т. С. Торп.

За миг се намръщи, после побърза да си придаде ведро изражение, докато вратата се отваряше.

Макар че Лив бе въведена вътре от прислужница, Майра само след секунди се появи забързано по коридора. Повече от очевидно е, помисли си Лив, че Майра е жена, която не обича да пропуска нищо.

— Оливия! — сърдечно хвана и двете ѝ ръце тя. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Обичам край мен да има красиви жени. Самата аз някога бях такава. — Докато говореше, тя повлече Лив след себе си по коридора. — Гледах новините ти. Много си добра.

— Благодаря.

Майра я избута в някаква огромна стая за гости.

— Трябва да се запознаеш с Хърбърт — продължи да нарежда тя. — Споменах му за чая у родителите ти и за скъсаната ти рокличка, но той не си спомня. Умът на Хърбърт е пълен със сериозни неща. Подробностите често му се губят. — Но не и на теб, помисли си Лив, докато с бърза скорост я теглеха през стаята. Беше просторна, подчертана от няколко петна в ярки цветове и рисувани тапети. Лив реши, че стаята идеално приляга на домакинята ѝ. — Хърбърт! — Майра прекъсна разговора на съпруга си, без нито за миг да се поколебае. — Трябва да се запознаеш с прекрасната госпожица Кармайкъл. Тя чете новините по... Как му беше името, скъпа?

— VVB — протегна ръка към съдия Дитмайер Лив. — Ние сме местното подразделение на Си Ен Си.

— Всички тези инициали — възкликна Майра. — Щеше да е просто, ако му бяха сложили някакво име. Не е ли красива, Хърбърт?

— Да, наистина — усмихна се съдията, докато се ръкуваха. — Удоволствие е за мен да се запознаем, мис Кармайкъл.

Беше дребен и, мина ѝ през ума, любопитно лишен от внушителност мъж без черната тога от работното му място. Лицето му беше изпито и сбръчкано. Приличаше повече на типичен дядо, отколкото на един от водещите юристи в страната. Кожата на ръката му беше омекнала и изтъняла от възрастта. Не притежаваше жизнеността на съпругата си, но за сметка на това излъчваше спокойна увереност.

— Майра ми каза, че сме се виждали за кратко преди няколко години.

— Преди доста години, съдия Дитмайер — потвърди Лив. — Изложила съм се, струва ми се, така че и на двамата ни е простено, ако не си спомняме.

— Пък и изобщо не прилича на онова диво котенце, което връхлетя в стаята тогава — намеси се Майра. Тя се взираше в Лив с добронамерено любопитство. — Как гледа майка ти на кариерата ти в телевизията?

— Би искала да избира нещо не толкова публично. — Лив изненада дори себе си с този отговор. Не беше в природата ѝ да се държи така откровено с непознати. От Майра Дитмайер, каза си тя, би станало страхотен интервюиращ.

— Ах, да, толкова е трудно да се угоди на родителите, нали? — с усмивка разсея неудобството ѝ Майра и я потупа по ръката. — Моите деца ме смятат за ужасно непоносима, нали така, Хърбърт?

— Поне така ми казват.

— Всичките вече са щастливо омъжени — продължи тя, без да обръща внимание на сухия отговор на съпруга си. — Така че имам време да се погрижа за племенника си. Хубаво момче — адвокат. Живее в Чикаго. Мисля, че ти споменах за него.

— Да, госпожо Дитмайер. — Лив чу въздишката на съдията и се опита да не се присъедини към нея.

— Тук е по работа за няколко дни. Искам да се запознаеш с него. — Майра бързо огледа стаята, после очите ѝ светнаха. — Да, ето го. Грег! — Повиши глас и вдигна ръка, за да му даде знак. — Грег, ела насам за момент. Искам да те запозная с едно прекрасно момиче.

— Не може да се сдържи — подхвърли към Лив съдията. — Вечната сватовница.

— Романтичка — поправи го Майра. — Грег, трябва да се запознаеш с Оливия. Тя е телевизионна говорителка.

Лив се обърна да посрещне племенника и зяпна от изумление. Заля я лавина от спомени. Дори в ума ѝ да бяха изскочили някакви думи, нямаше да е способна да ги изрече.

Грег се взираше насреща ѝ не по-малко смаян.

— Ливи? — Протегна ръка да я докосне, сякаш за да с убеди, че е истинска. — Ти ли си наистина?

Не беше сигурна какво точно изпитва. Изненада, да, но не можеше да отдели удоволствието от тревогата. Миналото очевидно не желаше да стои заровено.

— Грег! — Надяваше се, че лицето ѝ не е толкова премаляло, както гласът ѝ.

— Това е невероятно! — Усмихнат, той я привлече към себе си в прегръдка. — Абсолютно невероятно! Колко врем мина? Пет години?

— Изглежда, вие двамата се познавате! — огорчено възкликна Майра.

— С Ливи бяхме заедно в колежа. — Грег я отдръпна о себе си, за да я разгледа по-добре. — Боже мой, по-хубава си от всякога! Струва ми се невъзможно. — Вдигна ръка с привилегията на стар приятел и докосна косата ѝ. — Отрязала си я. — После погледна към лея си. — Навремето стигаше до кръста ѝ, съвсем права. Всички жени в Харвард завивдаха на Ливи за косата ѝ. — Отново се извърна към нея. — Обаче така ти отива. Много е шик.

В главата ѝ се блъскаха стотици въпроси, но не можеше да се реши да ги зададе. Изглеждаше почти същият, макар че от брадата, която си беше пуснал в колежа, сега бяха останали само мустаците. Приличаха му — пясъчноруси, също като косата — и придаваха на момчешкото му лице по-зрял вид. Очите му гледаха, както винаги, дружелюбно, а усмивката му бе все така въодушевена. Пет години сякаш се изпариха в един миг.

— О, Грег, толкова е хубаво да те видя отново. — Този път тя го прегърна. Няма значение, че колежът е на милиони години зад нея. Единственото, което има значение, е, че е тук, за да го докосне и притисне — някой, когото бе познавала в по-щастливи времена. И в по-тъжни.

— Ще ти я открадна за няколко минути, лелю Майра — бързо я целуна по бузата Грег, преди да улови ръката на Лив. — Трябва да си наваксаме някои неща.

— Виж ти, виж ти — усмихна се широко Майра, докато ги наблюдаваше как се отдалечават. — Получи се по-добре, отколкото го бях замислила. — Огледа се и повдигна вежди. — Т. С. тъкмо пристига — усмихна се и облиза устни. — Мисля, че трябва да разменя няколко думички с него.

— Стига, Майра — задържа я с ръка съдия Дитмайер. — Недей да забъркваш интриги.

— Хърб — потупа го тя по ръката, преди да се измъкне от него. — Не ми разваляй удоволствието.

Грег поведе Лив през поредица от коридори към солариума.

— Просто не мога да повярвам. Да налетя на теб ей така! Това е фантастично!

— Докато бяхме в колежа, не съм разбрала, че имаш толкова знаменити роднини.

— Не желяех да ме сравняват — отвърна той. Лунната светлина беше слаба и понеже искаше да я вижда, Грег запали една от настолните лампи. — Да живееш според очакванията на семейството може да се окаже много травматизиращо.

— Знам какво имаш предвид — приближи се до един от прозорците Лив. Беше интересна стая, с форма на полукръг, тапицирани пейки и леко ухание на цветя. Тя не седна. Да срещне Грег така неочаквано след години бе доста вълнуващо. Права мислеше по-добре.

— Откога си във Вашингтон, Ливи? — Сега беше по-слаба, отколкото си я спомняше. И по-улегнала. Пет години. Мили Боже, каза си той, сякаш е било вчера.

— Почти година и половина. — Опита се да си припомни кога за последен път някой я бе нарекъл Ливи. Това също, осъзна тя, бе останало в друг живот.

— Леля Майра каза, че си телевизионна говорителка.

— Да. — Обърна се към него. На неясната светлина красотата ѝ го зашемети като плесница. Никога не успя да свикне с нея. — Участвам в екипа на вечерните новини по VVB.

— Винаги това си искала. Край на прогнозата за времето?

— Да — усмихна се тя.

На ръката ѝ нямаше халка. Грег се приближи до нея. Уханието ѝ беше по-различно, забеляза той, по-изискано, не толкова неподправено.

— Щастлива ли си?

Очите ѝ останаха спокойни, докато обмисляше въпроса.

— Така мисля.

— Някога беше по-категорична в нещата.

— Бях по-млада. — Предпазливо се отдалечи от него. Не искаше разговорът да се задълбочава. — Леля ти ми каза, че си ерген.

— Сигурно — разсмя се Грег и поклати глава. — Всеки път, когато пристигна в града, тя намира по някоя подходяща мома, за да ме примами с нея. За първи път оставам доволен.

— Изобщо ли не си се женил, Грег? Винаги съм си мислела, че ще се ожениш.

— Ти ми отказа.

Отново се извърна с лице към него и се усмихна мрачно.

— Никога не си бил сериозен.

— Недостатъчно. Грешката е моя. — Пое ръката ѝ между своите. Беше все така изящна и крехка, в контраст с уверения ѝ поглед. — А и беше прекалено луда по Дъг, за да забележиш, дори и да бях. — Видя как изразът ѝ се променя, преди да се извърне. — Ливи! — спря я Грег. — Дватамата с Дъг сме съдружници в Чикаго.

За момент тя не проговори. Трябваше да се пребори с вълната от болка, за да намери естествените думи.

— Нали така го замисляхте. Радвам се, че се е получило.

— Първите няколко месеца след... — замълча в желанието си да подбере внимателно думите си — след като ти замина, не му беше лесно. — Нито последните няколко преди това. — Изведнъж ѝ стана студено.

— Бяха лоши времена. Най-тежките моменти и за двама ви.

Лив пое дълбоко дъх. Не си позволяваше често да си спомня.

— Ти ни беше добър приятел, Грег. Мисля, че никога не съм ти казвала колко добър наистина. Беше труден период в живота ми. Ти мъничко го облекчи. — Сега тя на свой ред стисна ръката му. — Мисля, че доскоро не си давах сметка.

— Мразех да те гледам как страдаш, Ливи. — Когато се извърна с гръб към него, той я улови за раменете и допря глава в косата ѝ. — Нищо не те кара да се чувстваш по-безпомощен от това, да виждаш нещастни хората, които обичаш. Всичко, което се случи, ми се струваше толкова несправедливо тогава. И все още.

Лив се облегна на него. Спомни си, че се беше опитвал да я утеши преди толкова много години, но тогава тя бе неспособна на това.

— Ние с Дъг не се справихме добре, нали, Грег?

— Не знам. — За миг се поколеба дали да ѝ каже. Може би ще е най-добре да знае всичко. — Ливи, Дъг се ожени отново.

Не каза абсолютно нищо. Някак си знаеше, че ще стане така, почти беше сигурна. Има ли значение? — запита се Лив. Някога го беше обичала, но с това бе свършено. Любовта отдавна бе мъртва. И все пак усети прилив на скръб заради това, което бяха имали, което бяха загубили. От гърдите ѝ се изтръгна дълга, накъсана въздишка.

— Щастлив ли е?

— Да, така мисля. Отново е наясно с живота си. — Грег я извърна с лице към себе си. — А ти?

— И аз. — Сгуши се в прегръдките му, защото искаше да я държи някой, който я разбира. — Да, през повечето време. Работата ми е важна за мен. Трябваше ми нещо, за да не полудея. Напъхала съм онези години зад мен в малка, тясна кутийка. Не я отварям често. Все по-рядко с годините. — Лив затвори очи. Мъката още бе тук, само притъпена от времето. — Не му казвай, че си ме видял. — Вдигна лице, за да го погледне в очите. — Той също не трябва да отваря кутийката.

— Винаги си била силна, Ливи, по-силна от Дъг. Мисля, че му беше тежко да го понесе.

— На мен също. — Отново въздъхна и се облегна на него. — Искях твърде много от него, а той не искаше достатъчно от мен. — Внезапно тя се притисна в него. — Когато единственото, което ни свързваше, си отиде, ние се разпаднахме. Събирането на парчетата е истински ад, Грег. Някои все още ми липсват, а дори не знам къде да ги търся.

— Ще ги намериш, Ливи. — Почувства устните му върху косата си и вдигна лице, за да му се усмихне.

— Ужасно се радвам, че аз бях жената, с която леля ти реши да те изкушава този път. Липсваше ми.

Искаше му се да я целуне, така както мъж целува жената, която винаги е заемала специално място в сърцето му. Но я познаваше твърде добре. Само леко докосни устните ѝ със своите.

— Простете.

Лив стрелна с поглед вратата. Дори в мрака успя да изличи силуета на Торп. Внимателно се отдръпна от прегръдката на Грег, ядосана, че Торп я е сварил в момент на слабост и беззащитност.

— Майра се нуждае от хора да попълни едно каре.

— Бридж — намръщи се Грег и я хвана подръка. — Това е наказанието ми, че не се предадох миналата Коледа. Ще трябва да ме изтърпиш за партньор заради доброто старо време, Ливи.

— Едва ли ще си по-зле от мен. — Знаеше, че очите на Торп се взират напрегнато в лицето ѝ, и изпита абсурдно чувство за вина. За да компенсира, тя се усмихна на Грег. — Ако ми налееш нещо за пиене, ще се опитам да не цакам асото ти.

Торп се отдръпна встрани, докато двамата излизаха през вратата.

Остана още миг в сянката, загледан след тях. Ревността беше ново чувство. Установи, че това не го вълнува. Мястото на Оливия Кармайкъл е в ръцете само на един мъж. Непременно ще се погрижи това да бъде той.

— Две спатии. — Лив заложи на слабата надежда да вземе ръка. Двамата с Грег имаха за съперници шефа на отделението по гръдна хирургия на една болница в Балтимор и неговата съпруга. Падаха много лошо. Никой от двамата не владееше играта добре. След една особено унижителна ръка Грег на шега покани хирурга и съпругата му на партия тенис. Добре си спомняше енергията на Лив на корта. Хирургът с усмивка отбеляза точките.

На останалите три маси в помещението седяха двама сенатори, известен генерал и вдовицата на бивш министър на финансите. Лив надаваше ухо за нехайните политически разговори и клюки. Няма да узнае някоя държавна тайна, но пък си беше създала контакти. Един репортер не може да си позволи да пренебрегва и най-незначителната информация. Никога не можеш да знаеш кое ще доведе до нещо по-значимо. Виждаше някаква ирония във факта, че една скъсана

рокличка и похабени обувки са я довели в салона на съдия от Върховния съд.

— Пет пики. — Грег пое раздаването, а Лив разпери картите си на масата и стана.

— Съжалявам — отвърна на въздишката му при вида на онова, което можеше да му предложи.

— Тенис — промърмори той и изигра първото си асо.

— Ще глътна малко въздух.

— Страхливка — пошегува се той и ѝ се усмихна. Лив се засмя и се измъкна на терасата.

Във Вашингтон все още беше хладно. Пролетта едва си пробиваше път. След горещината в салона хладният въздух ѝ се стори освежителен. Светлината беше оскъдна, тъй като по луната пробягваха облаци. И беше тихо. Задната част на къщата бе закрыта за уличния шум и градското движение. Лив чу приглушения смях на Майра, която очевидно бе спечелила точка.

Колко странно, помисли си тя, да срещне Грег просто така, да се върне отново към онези горчиво-сладки години от живота си. Крайности, каза си Лив. Живеех в крайности. Зашеметяващо щастлива, непоносимо нещастна. Сега е по-добре — без всички тези върхове и спадове в чувствата. По-безопасно е. Уморих се от рискове и провали. По-разумно е.

Обви ръце около себе си и се приближи до ръба на терасата. По-безопасно и по-разумно. Не можеш да бъдеш наранен, ако не поемаш рискове.

— Нямах ли дреха, Лив?

Изпъшка и се завъртя на пети. Не беше чула вратата на терасата да се отваря, нито стъпките на Торп по каменната настилка. Оскъдната лунна светлина осветяваше директно лицето ѝ, докато неговото беше в сянка. Почувства се в неизгодно положение.

— Не е толкова студено. — Отговорът ѝ беше скован. Още не му беше простила, че я притесни в студиото.

Торп се приближи и постави ръце върху раменете ѝ.

— Замръзнала си. Никой не иска да слуша новините от подсмърчаща говорителка. — Смъкна сакото си и го наметна на нея.

— Нямам нужда...

С ръце върху реверите, Торп я придърпа и заглуши думите ѝ с настойчива целувка. Мислите ѝ сякаш се взривиха, а после заглъхнаха до тихо, неразбираемо жужене в главата ѝ. Усети как нежеланата тръпка на страстта за почва да я завладява точно преди устните му да се откъснат от нейните.

— Може би нямаше нужда от това — задържа я до себе си, като продължаваше да стиска реверите на собственото си сако. — Но аз имах.

— Ти сигурно си откачил! — Думите бяха силни и унищожителни, но прозвучаха дрезгаво от пробудената, страст.

— Сигурно — съгласи се той с готовност. — Иначе нямаше да си тръгна от апартамента ти онази нощ.

Лив пропусна това. Споменът за собствената ѝ реакция бе твърде неприятен.

— Нямаше право да постъпваш така тази вечер в студиото.

— Да те целуна? — Видя го как се усмихна за миг. Смятам да ми стане навик. Имаш фантастични устни.

— Виж какво, Торп...

— Чух, че с племенника на Майра сте стари приятел — прекъсна я той.

Лив въздъхна отчаяно.

— Не виждам теб какво те засяга това.

— Просто уточнявам конкурентите — спокойно отвърна той. Харесваше му да я задържа близо до себе си, да изчаква леката ѝ съпротива да се стопи.

— Конкуренти? — Лив щеше да се отдръпне от него, но беше приклепена в самото. — За какво говориш?

— Трябва да разбере кои са другите мъже, на които позволяваш да те прегръщат, за да мога да се справя с тях. — Торп я притегли още мъничко по-близо до себе си. Топлината на тялото му сякаш се разнесе по кожата ѝ. Очите му гледаха право в нейните. — Ще се ожена за теб.

Лив зяпна от изумление. Не мислеше, че е възможно Торп да я изненада отново. Беше мъж, от когото се бе научила да очаква всичко. Но не и това. Тук ставаше дума за спокойно, лишено от емоции изявление. Сякаш ѝ казваше, че ще бъде следващият ѝ партньор на бридж. След като изучи внимателно лицето му, Лив можеше да се закълне, че е напълно сериозен.

— Сега вече знам, че си откачен — прошепна тя. — Напълно, ама напълно луд.

Той повдигна едната си вежда в знак на съгласие, но продължи да говори със спокоен тон. Именно тонът му, повече от всичко друго, я хвърли в недоумение.

— Готов съм да ти дам шест месеца, за да приемеш. Аз съм търпелив човек. Мога да си го позволя. Никога не губя.

— Торп, имаш сериозен проблем. Трябва да поискаш да те пуснат в отпуск. Напрежението причинява странни неща на разсъдъка.

— Помислих си, че ще е по-просто, ако бъда напълно откровен с теб. — Сега той се усмихваше, развеселен от реакцията ѝ. Погледът ѝ вече не беше смаян, а предпазлив. — Така ще имаш време да свикнеш с мисълта.

— Торп — отвърна тя. — Няма да се омъжвам за никого. И определено няма да се омъжа за теб. Сега мисля, че трябва да...

Думите ѝ отново бяха прекъснати от устните му. Слабият опит за протест бе сподавен, после окончателно заглушен, докато езикът му бавно завладяваше нейния. Стоеше притисната в него, а ръцете ѝ бяха все така приковани към тялото ѝ. Но той почувства как съпротивата се стопява, точно както беше желал. Собствената му страст се разгаряше. Устните ѝ вече не бяха покорни, а действени.

Облаци замъглиха съзнанието ѝ и ѝ оставиха единствено усещания. Чувстваше някак меката и същевременно властна плът на устните му, бавното, уверено движение на езика му. Ако ръцете ѝ бяха свободни, щеше да ги обвие около него и да се притисне. Само устните и натискът на тялото ѝ му показваха, че го желае.

Неочаквано, изцяло се превърна в създание от плът. Не искаше нищо друго, освен да бъде докосвана от него. Кожата ѝ изгаряше за това, тялото я болеше. Продума нещо, което никой от двамата не можа да разбере. Торп долавяше ответната реакция. Желаше я отчаяно. През ума му пробяга мисълта, че има право да го нарича луд. Желаше я до границата на лудостта. Ако бяха сами... Ако бяха сами...

Постепенно той се върна към реалността. Ще има други случаи, други места. Овладя желанието си и отлепи устни от нейните.

— Какво щеше да ми казваш да направя? — прошепна гой.

Дишането ѝ беше неспокойно. Напрягаше се да си спомни коя е, кой е този, който я държи, и какво ѝ бе казал току-що. Той ѝ се

усмихна и мислите ѝ започнаха да се проясняват.

— Да отидеш на лекар. — Не можа да изтръгне от себе си повече от тих шепот. Тялото ѝ беше изтръпнало. — И то бързо, преди да си откачил наистина.

— Твърде късно. — Торп я притегли за една последна, изгаряща целувка. Смаяна от собствената си, напълно лишена от задръжки реакция, Лив се изтръгна от ръцете му и прокара ръка през косите си.

— Това е лудост. Това наистина е лудост! — Пое бързо дъх, за да се успокои. — Добре, ще си призная, че ми харесваш и това е достатъчно неприятно. Но дотук! Ще забравя всичко това. — Смъкна сакото от раменете си и го пусна в ръцете му. — Искам и ти да направиш същото. Не знам колко си пил, но сигурно е било повечко. — Той продължаваше да се усмихва насреща ѝ — търпелива усмивка. — Махни тази ухилена физиономия от лицето си, Торп — заповяда му тя. — И... и стой настрана от мен. — Закрачи решително към вратата, след това се обърна да го изгледа за последен път. — Ти си луд! — подхвърли в допълнение, преди да отвори широко вратата и да изтича вътре.

ПЕТА ГЛАВА

Следващата сутрин на бюрото на Лив имаше една-единствена бяла роза. Беше поставена в тясна порцеланова ваза, все още пъпка, със здраво затворени венчелистчета. Естествено, разбра кой я е изпратил. Объркана, тя се отпусна на стола зад бюрото и се загледа в нея.

След като предната вечер се върна на масата за карти, Лив си бе обещала, че няма да мисли за разговора с Торп. Един разумен човек няма да се занимава с думите на ненормален тип. Обаче имаше един дълъг, тих период през нощта, когато остана да лежи будна в леглото си. Всяка сричка от разговора им на терасата отекваше отново в главата ѝ. А сега ѝ изпраща цветя.

Най-умно ще е да я изхвърли заедно с вазата в кошчето за боклук и да забрави за това.

Лив докосна с пръст едно от белите листенца на розата. Не може да събере сили да го направи.

Това в края на краищата е само едно цвете, напомни си тя. Безобидно. Просто няма да мисля откъде е дошло. Издърпа рязко някакъв напечатан лист пред себе си. След петнайсет минути трябва да предаде сводката за новините.

— Лив, слава Богу, че си тук!

Вдигна поглед към отговорния редактор, който се носеше забързано към бюрото ѝ.

— Честър? — Беше раздразнителен, изнервен мъж, който живееше на антиациди и кафе. Беше свикнала да я посреща по този начин.

— Взимай втори екип и заминавайте на Ливингстън в югоизточната част. Някакъв самолет току-що се е разбил в шестия етаж.

Вече беше станала и сграбчваше чантата и якето си.

— Подробности?

— Ще ги получиш. Включваме се на живо веднага щом сте готови. С теб идва и техник. Всички са се разпилели из града или са покосени от грип. — Тонът му намекваше, че грипът не може да е извинение, за да не се явиш пи работа. — Върви, в микробуса са. — Пъхна малко ментово драже в устата си.

— Отивам! — Лив хукна към вратата.

Беше по-лошо, много по-лошо, отколкото можеше да си го представи. Опашката на самолета стърчеше от фасадата на зданието като забита стрела. Би могло да се племе за старателно нагласена сцена от филм. Пожарите, предизвикани от удара, бълваха кълба дим. Във въздуха се носеха горещи талази и отвратителна миризма. Сградата беше заобиколена от пожарни и полицейски коли и още продължаваха да пристигат. Пожарникарите бяха на бойна нога, част от тях непрекъснато влизаха или излизаха, а други обливаха сградата с мощни струи от маркучите. По-ниските етажи бяха евакуирани. Чуваше плача и виковете през воя на сирените и пращането на огъня.

Зад барикадите пресата вече действаше. Имаше камери и прожектори, репортери, фотографи и техници. Всички се движеха в своя особен, организиран хаос.

— Ще останем подвижни — каза на Боб, докато той надигаше камерата на раменете си. — Засега хвани сградата, пълна панорама на колите и линейките.

— Никога не съм виждал подобно нещо — измърмори гой, вече насочил обектива към видимата част от самолета. — Представяш ли си какво е вътре? — Лив поклати глава. Не искаше да си представя. Вътре имаше хора. Потисна пристъпа на гадене. Трябва да отразява събитие. — Ето там е Рийдър. — Погледна в посоката, която ѝ сочеше Боб. — Заместникът на пожарната служба.

— О кей. Да видим какво може да ни каже. — Лив си проби път през тълпата. От време на време я блъскаха, но тя беше свикнала. Знаеше как да се провере през човешката маса, за да стигне до целта си. И знаеше, че екипът ще я последва. Щом се добра до края на преградата, тя зае стабилна позиция и пое микрофона от звукооператора.

— Господин Рийдър, Оливия Кармайкъл от VVB.

— Успя да подаде микрофона към него, като се приведе над барикадата и се закрепил на един крак. — Можете ли да ни кажете какво се случи и какъв е размерът на пожара?

Той погледна нетърпеливо микрофона, после Лив.

— Чартърен полет от „Нешънъл“. — Гласът му беше рязък, груб и нетърпелив, като погледа. — Все още не знаем причината за сблъсъка. Засегнати са четири етажа от сградата. Без шестия, останалите три бяха евакуирани.

— Можете ли да ми кажете колко човека е имало на борда?

— Петдесет и двама, включително екипажът. — Обърна се, за да изкрещи поредната команда в радиостанцията си.

— Осъществена ли е някаква връзка с тях? — настоя Лив.

Рийдър ѝ хвърли дълъг, мълчалив поглед.

— Моите хора действат откъм покрива и нагоре откъм долните етажи.

— Колко човека има все още в сградата?

— Говорете с управителя, аз съм зает. Щом той се отдалечи, Лив даде знак на Боб да спре записа.

— Ще се опитам да разбера още колко души има вътре.

— После се обърна към звукооператора. — Върни се при радиостанцията. Разбери дали от службата знаят номер на полета, направлението и някакви предположения за сблъсъка. Ще се подготвим за предаване на живо. — Погледна часовника си. — След пет минути пак тук.

Обърна се, за да мине отново през тълпата. Една жена седеше самотна на бордюра. Беше облечена в износен халат и притискаше към гърдите си албум със снимки. Лив се отказа да търси управителя на сградата и се приближи до нея.

— Госпожо. — Жената вдигна глава, със сухи очи, пребледняла.

Лив клекна до нея. Позна състоянието на шок.

— Не трябва да седите тук на студа — каза ѝ тихо. — Има ли къде да отидете?

— Не ме оставиха да взема нищо друго — отвърна тя и притисна албума още по-близо. — Само снимките ми. Чухте ли шума? Помислих, че е дошъл краят на света. — Гласът ѝ бе съвсем изтънял. Този звук развълнува Лив.

— Правех чай — продължи жената. — Всичкият ми порцелан е строшен. И китайският сервиз на майка ми.

— Съжалявам. — Думите ѝ прозвучаха ужасно неуместно. Лив я докосна по рамото. — Защо сега не дойдете с мен. Ето там. Санитарите ще се погрижат за вас.

— Имам приятели горе — жената премести поглед към зданието. — Госпожа Макгайвър от 607 и семейство Даусън от 610. Имат две деца. Излезли ли са вече?

Лив чу как нов прозорец се взривява от горещината.

— Не знам. Ще се опитам да разбера.

— Малкото момченце е болно от грип и трябваше да не ходи на училище. — Шокът отстъпваше място на мъката. Забеляза промяната в очите на жената, усети я в гласа ѝ. — Тук имам негова снимка. — Разплака се — дълбоки, раздиращи ридания, които късаха сърцето на Лив.

Седна на бордюра до жената и я обгърна с ръце. Беше съвсем дребничка. Лив ужасно се страхуваше, че снимката ще е всичко, което е останало от момчето на семейство Даусън. Притисна я по-близо до себе си и се разплака заедно с нея.

Усети някаква ръка на рамото си. Погледна нагоре и видя Торп, изправен високо над нея.

— Торп — успя да продума, когато той пристъпи пред тях. Очите ѝ бяха красноречиви. Той внимателно повдигна възрастната жена. Тя продължаваше да притиска албума. Пъхна ръка под мишницата ѝ и продължи да ѝ шепне нещо в ухото, докато я отвеждаше към линейките. Лив отпусна чело на коленете си.

Трябва отново да се съвземе, ако иска да си свърши работата. Репортерът не може да си позволява лично отношение. Чу как някой силно се закашля и усети димът да прониква в дробовете ѝ. Вятърът го довяваше по-близо.

— Лив! — Торп я хвана за ръка и я издърпа да стане.

— Нищо ми няма — отвърна незабавно. Чу нова експлозия. Някой изпищя. — О, Господи! — Погледът ѝ се стрелна обратно към сградата. — Колко човека са затворени още вътре?

— Досега не са успели да проникнат на шестия етаж. Ако някой все още е там или в самолета, е заминал.

Тя кимна. Гласът му беше спокоен и безстрастен — точно каквото ѝ трябваше.

— Да, знам. — Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. — Трябва да пусна нещо в ефир. Предстои ми директно включване. — Отново погледна към него. — Ти какво правиш тук?

— Отивах към студиото. — На бузата ѝ имаше петно о дима и пепелта. Той го изтри с палец. Тонът му остана непринуден. — Това не е в моята сфера, Лив. Не съм тук по работа.

Погледна покрай него нататък, където санитарите трескаво работеха по една от обгорените жертви.

— Ужасно ми се иска и аз да не бях — промърмори тя. Чу някъде вляво от себе си как дете пищи за майка си. — Мразя тази част от работата — да се ровиш в мъката на хората.

— Тази работа не е лесна, Лив. — Не я докосна. Искаш му се, но знаеше, че не от това има нужда в момента.

Лив извърна поглед към екипа си, който си пробиваше път в нейна посока. Само с кимване пое набързо надрасканата бележка от звукооператора.

— Добре, ще снимаме оттук, със сградата зад гърба ми. — Пое си дъх и застана с лице към камерата. — След като започна, искам да покажете изглед от цялата сграда. — Отново пое микрофона и изчака сигнала, който щеше да я свърже със студиото. — После задържате на самолета и връщате отново на мен. Запазете звуковия фон. — Чу в слушалките в ухото си броенето до сигнала. — Тук е Оливия Кармайкъл, пред сградата на Ливингстън, където тази сутрин в девет и половина чартърен самолет номер 527 се блъсна в шестия етаж. — Боб показва изглед от сградата, докато тя продължаваше да говори: — Причината за катастрофата все още не е изяснена. Пожарникарите евакуират обитателите и се опитват да осигурят достъп до шестия етаж и самолета. На борда е имало петдесет и двама човека, включително екипажът. — Камерата отново се върна на нея. — Все още няма данни за броя на пострадалите. На обгорените и задушените от дима се оказва първа помощ на място, преди да бъдат транспортирани до болница.

Торп стоеше по-назад и я наблюдаваше, докато Лив продължаваше репортажа си. Лицето ѝ беше спокойно, с изключение на очите. Ужасът оставаше в тях. Независимо дали го съзнаваше, или

не, но това само допълваше въздействието на данните и фактите, които излагаше. На бузата ѝ още личеше следата от сажди и кожата ѝ изглеждаше мъртвешки бледа от контраста. Зрителят, който търси нещо повече от думите, ще види жената, а не само репортера. Добра е в професията си, помисли си той, може би, защото непрекъснато се бори да потисне чувствата си. Усилието се забелязваше от време на време и я правеше по-достъпна.

— Това беше Оливия Кармайкъл — завърши тя — за Ви Ни Би. — Изчака да ги изключат от ефир, после смъкна слушалките. — Добре, направи малко записи със санитарите. Аз ще видя дали вече са успели да стигнат до шести етаж. Извикайте куриер. Ще им трябва всичко, което успеем да съберем за обедните новини.

Лив усети как самообладанието ѝ отново си идва на мястото. Няма да има повече сривове.

— Много професионално — обади се Торп.

Отправи поглед към него. Излъчваше спокойствие и увереност. Неприятно ѝ беше, че за един кратък миг бе изпитала необходимост от него — обикновена необходимост да е там и да се облегне на него. Това беше лукс, който не можеше да си позволява.

— Номерът е да бъдеш професионалист — потвърди Лив. — Да кажем, че най-сетне сме постигнали съгласие в нещо.

Той се усмихна и отметна кичур коса, паднал на челото ѝ.

— Искаш ли да се навъртам наоколо?

Изгледа го втренчено, обзета от противоречиви чувства. Защо така лесно успява да я развълнува?

— Не се дръж любезно с мен, Торп — измърмори тя. — Моля те, не се дръж любезно. По-просто е, когато си гаден.

Наведе се и докосна устните ѝ със своите.

— Ще ти се обадя довечера.

— Недей! — възрази бързо, но той вече се отдалечаваше. Лив изруга и се извърна. Не може да се притеснява за Торп. Все още ѝ предстои да събере информация и да довърши репортажа си.

Лив наблюдаваше записа за новините в единайсет. Усещането беше различно от онова, което бе изпитала по време на по-ранното си излъчване. Когато говореше, седнала зад плота, и се взираше в собствения си образ на екрана, можеше да отдели чувствата от

работата. Сега, сама в апартамента си, докато наблюдаваше кадрите като обикновен друг зрител, трагедията отново я връхлетя. Шейсет и двама човека бяха загинали, а още петнайсет бяха настанени в болница, включително четирима пожарникари. Данните все още не бяха официални, но, изглежда, грешка на пилота беше причината за удара.

Лив си помисли за жената, която се опитваше да утеша на тротоара — скъпоценният албум със снимки, който притискаше, първоначалната мъка, после скръбта. Нямаше оцелели от шестия етаж.

Беше истинско щастие, че е станало по това време на деня. Така се изрази и самата тя в репортажа си. Повечето апартаменти са били празни. Децата са били на училище, възрастните на работа. Но малкото момченце от апартамент 610 е било с грип.

Лив стана и изключи телевизора. Не може да мисли за това, не може да продължава да си го повтаря. Притисна ръце към слепоочията си. Време е да глътне два аспирина и да си ляга. Нищо не може да промени случилото се в ранните утринни часове и е време да се отърси от него.

Докато се промъкваше в леглото, изведнъж се сети, че е пропуснала да вечеря. Може би гладът е отчасти виновен за силното главоболие, но беше прекалено изтощена, за да поеме каквото и да е друго, освен аспирина. Затвори очи и остана да лежи в тъмнината.

Беше решила, че това е, което желае — спокойствие, уединение. Никой, от когото да зависи — никой, за когото да отговаря. Каквото притежаваше сега, си беше нейно; грешките, които допускаше, също си бяха нейни. Така е най-добре.

Отвори очи и се загледа в тавана, като се питаше кога ли точно бе започнала да изпитва съмнение.

Телефонът до нея избръмча и тя се надигна. Зашари с пръсти за копчето на нощната лампа, после взе молив едновременно с вдигането на слушалката. Кой друг, освен от студиото, може да ѝ звъни посред нощ?

— Ало, да?

— Здравей, Лив.

— Торп? — Пусна молива и легна обратно. Невероятен е.

— Събудих ли те?

— Да — излъга тя. — Какво искаш?

— Исках да ти кажа „лека нощ“.

Въздъхна, а после се почувства доволна, че не може да види усмивката ѝ. Не желаше с нищо да го насърчава.

— Събуди ме, за да ми кажеш „лека нощ“?

— Забавих се. Току-що се прибирам. — Торп издърпа вратовръзката си. Ако имаше нещо, което да мрази в работата си, това бяха вратовръзките. — Искаш ли да знаеш къде бях?

— Не — пресече ентузиазма му и го чу как се подсмихна. По дяволите, каза си наум, после повдигна възглавницата под гърба си. Искаше да знае. — Добре де, къде беше?

— На среща с Ливовиц.

— Ливовиц? — Вниманието ѝ вече бе пробудено. — Шефът на службата?

— Същият — изу обувките си Торп.

— Не знаех, че е във Вашингтон. — Колелцата започваха да се задвижват в главата ѝ. Ливовиц няма да предприеме пътуване от Ню Йорк до Вашингтон без сериозна причина. — Какво иска?

— Харис Макдоуъл ще излезе в пенсия в края на годината. Предложи ми мястото.

Новината не беше чак толкова изненадваща, колкото небрежният му тон. Да ти предложат мястото на Макдоуъл не е нещо, което може да се приема несериозно. Слана, власт, пари. Да те смятат достоен да заемеш стола на Макдоуъл не е случаен комплимент. Това си е признание от най-висока степен.

Лив потърси нещо подходящо, което да каже, но се отказа.

— Поздравления!

— Не приех.

Този път изчака цяла минута.

— Какво?

— Не приех предложението. — Торп смъкна чорапите си и ги запрати по посока на коша с прането. — Този уикенд почиваш... — започна той.

— Чакай малко — изправи се още малко Лив. — Отказал си най-престижния пост в Си Ен Си или която и да е друга новинарска институция в страната?

— Може и така да го кажеш, ако искаш. — Запали цигара от втората си кутия за деня.

— Защо?

Торп издуха струйка дим.

— Обичам да работя на фронтната линия. Не искам да ставам водещ, поне не в Ню Йорк. Та за този уикенд, Оливия...

— Странен човек си, Торп — намести се на възглавницата тя. Не можеше да го определи много добре. — Наистина странен. Повечето репортери биха убили човек за тази работа.

— Аз не съм като повечето репортери.

— Да — изрече бавно тя и се замисли. — Да, не си. От теб би станал добър водещ.

— Е — усмихна се той и започна да разкопчава ризата — това е истински комплимент от твоята уста. Искаш ли компания?

— Торп, в леглото съм.

— Ако това е покана, приемам.

Неспособна да се въздържи, тя се разсмя.

— Не, не е. Не съм водила подобен разговор, откакто бях ученичка.

— Можем да излезем и да се понатискаме на задната седалка в колата ми.

— Не, благодаря, Торп. — Почувства се по-добре и сгуши във възглавницата. Кога за последен път беше водила такъв глупав разговор по средата на нощта? Ако си се обадил само за да кажеш „лека нощ“...

— Всъщност се обадох за утре следобед.

— Какво има тогава? — тя се прозя и затвори очи.

— Имам два билета за откриването на сезона. — Смъкна ризата си и я захвърли след чорапите.

— Откриване сезона на какво?

— Мили Боже, Лив, на бейзбол! „Ориълс“ срещу „Ред Сокс“.

Изглеждаше така искрено изумен от невежеството ѝ, че тя се усмихна.

— Дик Ендрюс отразява спорта.

— Разшири кръгзора си — посъветва я той. — Ще те взема в дванайсет и половина.

— Торп — отвърна тя, — няма да излизам с теб.

— Това не е сваляне, Лив. То следва по-късно. Става дума за игра с топка. Хотдог и бира. Това е американска традиция.

Лив угаси лампата и придърпа чаршафа върху раменете си.

— Мисля, че не се изразих достатъчно ясно — промърмори тя.

— Опитай пак утре. Палмър ще бъде пичер.

— Сигурна съм, че е много вълнуващо, но...

— Дванайсет и половина — повтори той. — Хубаво е да идем по-рано, за да намерим място за паркиране.

Тя още веднъж се прозя сънливо и се отпусна. Може би е по-лесно да се съгласи. Какво лошо би могло да има? Освен това никога не беше ходила на бейзбол.

— Нали няма да си с някоя от онези шапки?

Торп се усмихна.

— Не, оставям това на играчите.

— Дванайсет и половина. Лека нощ, Торп.

— Лека нощ, Кармайкъл.

Лив се усмихваше, докато поставяше слушалката. Миг преди да потъне в сън, осъзна, че главоболието ѝ е изчезнало.

ШЕСТА ГЛАВА

Мемориъл Стейдиъм беше препълнен, когато пристигнаха. На Лив ѝ предстоеше да научи, че цял Балтимор е много въодушевен за своите „Ориълс“. По трибуните нямаше, както бе предполагала, само мъже с филцови шапки, стиснали бира в ръка. Видя жени, деца, млади момичета, колежани, чиновници и работници. Трябва да има нещо в тази работа, помисли си тя, за да привлича толкова много хора.

— Землянката на трета база — каза Торп и посочи с ръка надолу по циментовите стъпала.

— Какво?

— Там са ни местата — поясни той. — Зад землянката на трета база. Ела! — Хвана я за ръка и я поведе надолу. Лив примигна към игрището, като се опитваше да свърже онова, което знаеше за играта, с белите линии, кафявата пръст и тревата. — Знаеш ли нещо за бейзбола? — попита Торп.

Помисли за миг, после му се усмихна.

— Три удара и си аут.

Той се разсмя и седна на мястото си.

— Днес ще изкараш ускорен курс. Искаш ли бира?

Неамериканско ли ще бъде, ако вместо това поискам кола? — Докато той даваше знак на едно от суетящите се наоколо момчета, Лив се облегна на парапета пред тях и разгледа полето. — Изглежда доста просто — подхвърли тя. — Ако това тук е трета база, то значи там са първа и втора — посочи с ръка. — Хвърлят топката, другият тип я перва, а после търчи по базите, докато някой я хване.

— Опростенчески анализ на този мисловен мъжки спорт — подаде ѝ колата Торп.

— Какво има да се мисли тук? — попита, преди да отпие.

— Стрелкова зона, средна сила на удара, изстрелване, двойно отиграни топки, скорост на вятъра, подреждане на батерите, качество на резервите...

— Добре — прекъсна го насред потока от думи. — Може би наистина се нуждая от ускорен курс.

— Гледала ли си някоя среща? — облегна се назад с бирата си Торп.

— Хвърлям по някой поглед към екрана по време на спортните предавания. — Отново огледа стадиона. Слънцето беше ярко и топло, въздухът хладен. Долавяше миризмата на бира, печени фъстъци и хотдог. Някъде зад тях мъж и жена вече спореха за предстоящата среща. Имаше някакво усещане за съпричастност, което досега не бе доловила при епизодичното наблюдаване на колективни игри от телевизионния екран. — Оттук гледката е съвсем различна. — Загледа се в светлинното табло. Инициалите и цифрите по него почти нищо не ѝ говореха. — Е, кога ще започва? — Извърна се към Торп и откри, че я наблюдава внимателно. — Какво има? — Втренченият му поглед я накара да се почувства неловко. Сдържаността, която беше планирала, не се получи. Сега започваше да се пита дали същото няма да се случи и с непринудената дружелюбност, на която бе решила да заложи.

— Вече ти казах, имаш фантастично лице — съвсем естествено отвърна той.

— Ти не гледаше лицето ми — възрази Лив. — Гледаше право в мозъка ми.

Торп се усмихна и прокара пръст по бретона ѝ.

— Мъжът трябва да разбира жената, за която ще се жени.

— Торп... — свъси вежди тя.

Замислената лекция бе прекъсната от мощните звуци на орган и рева на тълпата.

— Церемонията по откриването — каза ѝ Торп и праметна ръка зад стола ѝ.

Лив се отказа. Просто се придържай към играта му, отправи си сама предупреждение. Този мъж очевидно е лабилен. После се облегна назад, за да проследи спектакъла по откриването на сезона.

Към края на първия ининг Лив вече бе увлечена и напълно запленена.

— Никой не е отбелязал точки — възнегодува тя и схруска парченце лед между зъбите си.

Торп запали цигара.

— Най-добрата среща, която изобщо съм гледал, беше в Ел Ей — „Доджърс“ и „Редс“. Дванайсет ининга — един на нула за „Доджърс“.

— Една точка за дванайсет ининга? — учудено повдигна вежди Лив, докато в очертанията пристъпваше следващият батер. — Сигурно са били големи слабаци.

Торп я изгледа за момент, видя, че говори напълно сериозно, после избухна в смях.

— Ще ти купя един хотдог, Кармайкъл.

Батерът удари къса топка в лявото поле и тя сграбчи ръката на Торп.

— О, виж, този я удари!

— Грещиш отбора, Лив — иронично подхвърли той. — Ние викаме за другите момчета.

Тя пое хотдога и откъсна тъгълчето на пакетчето с горчица.

— Защо?

— Защо? — повтори той, загледан как си изстиска щедра доза горчица. — „Ориълс“ са от Балтимор, а „Ред Сокс“ от Бостън.

— Харесвам Бостън. — Отхапа доволно от хотдога, докато Палмър удряше плавно към следващия играч. — Не трябваше ли да се засили за тази?

— Недей да харесваш Бостън много шумно в този сектор — посъветва я Торп. Тълпата изрева, след като батерът се приземи с двойно отиграване.

— Защо мъжът на втора база просто не остана, където си беше? — попита тя, замахвайки с хотдога.

Торп я целуна, като я свари изненадана с пълна уста.

— Мисля, че е време за ускорения курс.

В началото на петата част Лив започна да схваща основните правила. Стоеше наведена над парапета, сякаш за да вижда по-отблизо. Резултатът беше равен, три на три, и тя бе твърде увлечена, за да се изненадва, че адреналинът ѝ се повишава. Във вълнението си беше забравила, че Торп е психически неустойчив. Защитната ѝ броня се пропукуваше.

— Значи, ако хванат топката в наказателното поле, преди да е паднала на земята, това пак е аут.

— Бързо схващаш.

— Не се прави на такъв умник, Торп. Защо си сменят пичерите?

— Защото изостана с три обиколки в този ининг и е зад батера. Свършиха му запасите.

Лив подпря брадичка на парапета, докато помощният пичер заемаше място на площадката, за да загрее.

— Какви запаси.

— Скоростта, ритъмът. — Харесваше му начинът, по който бе погълната от онова, което ставаше на игрището. — Не може да развие максимална скорост и плъзгачът му не действа.

— Да ме объркаш ли се опитваш? — изглежда го тя с присвити очи.

— Съвсем не.

— Откога идваш да гледаш срещите?

— Майка ми ме заведе за първи път, когато бях на пет. Тогава във Вашингтон бяха „Сенаторите“.

— Във Вашингтон все още има колкото щещ сенатори.

— Това беше бейзболен отбор, Лив.

— О! — отново подпря брадичка на парапета тя. Торп се усмихна на профила ѝ. — Майка ти ли те заведе? Мислех, че това се урежда между баща и син.

— Бащи ми го нямаше. Не си падаше много по децата и задълженията.

— Извинявай — извърна глава и го погледна. — Нямах намерение да любопитствам.

— Няма нищо тайно — сви рамене той. — Изобщо не бях травматизиран. Майка ми беше страхотна дама.

Лив отново се загледа в игрището. Странно, помисли си тя, никога не се беше замисляла за детството на Торп и за семейството му. Опита се да си го представи. Представата ѝ за него се ограничаваше до строгия, непоколебим репортер, с талант за унищожителни разкрития. Мисълта за него като за човек с детство, и то може би трудно, променя картината. В него определено има твърде много различни пластове. Наложил се да си припомни, че не желае да ги изследва.

Но... какъв ли е бил като момче? Доколко ранните му години бяха оказали влияние върху сегашния му характер?

У него има особена чувствителност. Розата — проклетата роза. Лив с въздишка си припомни за нея. По този начин ѝ е много трудно да не забравя, че е необходима дистанция. А и сексапилът му. Знае как да

възбуди жена, дори и такава, която не желае. Арогантност, да, но той я демонстрира така непринудено, че това му качество някак си буди възхищение. А за уменията му в професионално отношение не може да се намери никакъв недостатък. Не може да го обвини, че е алчен за власт или пари не и след като съвсем нехайно беше отхвърлил пост, за който повечето репортери биха прерязали нечие гърло.

По-добре да внимавам, реши тя. Приближавам се опасно до момента, в който ще го харесам.

Торп се взираше в профила ѝ и наблюдаваше как чувствата се редуват по лицето ѝ. Когато забрави за преструвките, каза си той, става прозрачна като стъкло.

— За какво мислиш? — попита тихо и я улови леко с ръка за тила.

— Без коментар — отвърна Лив, но не намери сили да напречи на свойския му жест. Нямаше желание да го отблъсне. — Виж, готови са пак да започнат.

— Точките са все още три на една — обясни Торп. — Батерът на втора база подава на първия пичер. Ако отбележи точка, е срещу него, а не за помощника.

— Изглежда справедливо — подхвърли Лив точно когато батерът удари топката право към нея. С инстинктивно движение тя вдигна ръка да предпази лицето си и я улови. Погледна я смаяно, докато дланите ѝ изтръпнаха от удара.

— Добро хващане — поздрави я Торп и се усмихна на застиналото ѝ от удивление лице.

— Улових топката — изрече тя с внезапно прозрение и я стисна по-здраво. — Трябва ли да я върна.

— Изцяло твоя е, Кармайкъл.

Тя я завъртя, доволна от себе си.

— Гледай ти — промърмори на себе си и изведнъж се изсмя силно.

За първи път чуваше този младежки, безгрижен смях. Правеше я да прилича на седемнайсетгодишна. Трябваше да устои на изкушението да я притегли към себе си и да я задържи. Никога не го беше привличала повече, отколкото в този момент, с блеснало в лицето ѝ слънце, стиснала бейзболната топка в ръце. Любовта му към нея внезапно и неочаквано стана болезнена.

Торп загуби представа за играта. Само главата на Лив се вдигаше нагоре при силния удар на бухалката по топката. Очите ѝ се разшириха, докато скачаше на крака заедно с целия стадион. Сграбчи ръката на Торп и го повлече със себе си.

— О, виж! Отиде чак зад оградата! Това е хоумрън, нали? Хоумрън, Торп!

— Да. — Видя как топката пада зад зелената преграда. — Хоумрън — първият за годината.

— О, беше прекрасно! — Развълнувана от гърмящата тържествена музика и виковете на тълпата, Лив се обърна и му залепи бърза, спонтанна целувка. Направи го, преди да има време да се изненада от собствените си действия, но той я издърпа обратно за още една — по-дълбока и дълга. Виковете наоколо заглъхнаха, погълнати от бързия, неудържим ритъм на сърцето ѝ.

— Възможно е — прошепна Торп, като отдръпна устни на сантиметри от нейните — да има цяла поредица от дълги топки.

Лив се отдръпна от ръцете му, останала без дъх. Когато беше в тях, забравяше всичко друго, освен желанието.

— Мисля, че една е достатъчна — продума задъхано. Тъй като краката ѝ не бяха особено устойчиви, тя седна на мястото си. Беше по-близо до ръба, отколкото си даваше сметка. Време е да отстъпи няколко крачки назад.

— Ще ми купиш ли още един хотдог — попита с усмивка. Забрави за трепета, от който кожата ѝ още бе настръхнала. — Умирам от глад.

Останалата част от срещата беше ожесточена отбранителна битка. Лив се затрудняваше да съсредоточи вниманието си. Твърде осезаемо усещаше присъствието на Торп. Твърде осезаемо усещаше пулсиращото желание, което беше пробудил, което можеше да пробуди с такава лекота. Виждаше ръцете му и си спомняше грапавите му длани. Виждаше раменете му и си спомняше за мускулите, които можеха да я накарат да се почувства размякната и защитена. Лив не искаше да се размеква. Така много лесно може да бъде наранена. Не искаше отново да разчита на някого за защита. Твърде лесно може да се разочарова. Виждаше устните му и знаеше колко умело съблазняват. Каза си, че да бъдеш съблазнен, означава да бъдеш слаб и уязвим. Очите му бяха умни, пронизателни, виждаха прекалено много. А

колкото повече успее да види, толкова по-голям е рискът да успее да придобие емоционална власт над нея.

Беше си позволила да се обвърже преди. Все още носеше белезите. От години живееше с убеждението, че най-добрият начин да запази душевния си покой е да остане необвързана. Започваше да осъзнава, че Торп може да го промени. За първи път разбра, че се бои от него — от това, което би могъл да означава за нея.

Приятелство, напомни си тя. Това е всичко, което ще има помежду ни. Само обикновено приятелство. Прекара последните два ининга, убеждавайки сама себе си, че е възможно.

— Значи победихме — Лив погледна таблото с крайния резултат. — Пет на три. — Потърка топката между ръцете си.

— Вече сме ние, а? — усмихна се Торп и я подръпна за косата. — Мислех, че харесваш Бостън.

Лив се облегна на седалката и праметна крака през парапета, докато тълпата започваше да се изнизва от стадиона.

— Това беше, преди да разбере каква е интригата. Знаеш ли, удивително е колко заблуждава телевизията. На живо е по-бързо и по-напрегнато, отколкото си мислех. Често ли идваш?

Наблюдаваше я как подхвърля топката от едната си длан в другата, зареяла поглед към игрището.

— Нещо намекваш ли?

— Най-обикновен въпрос, Торп — важно заяви тя.

— Винаги когато мога — отвърна, все така усмихнат. — Следващия път ще те взема на вечерна среща. Усещането е съвсем различно.

— Не съм казала...

— Т. С.!

Двамата вдигнаха очи, докато някакъв мъж се приближаваше към тях по пътеката между редовете. Беше нисък и набит, със стоманеносиви коси и приятно лице, осяяно с бръчици и белези от шарка, с квадратна челюст и изкривен нос. Торп стана, за да попадне в мечешката му прегръдка.

— Бос, как си?

— Не мога да се оплача, не мога. — Отдръпна се, за да може да вижда лицето на Торп. — Мили Боже, добре изглеждаш, момче! — Плесна го с месеста ръка по гърба.

— Все още те гледам всяка вечер по телевизията как побъркваш политиците. Винаги си бил нахакан младеж.

Лив остана седнала и мълчаливо наблюдаваше размяната на реплики. Беше удивена, че някой може да нарича Торп момче и младеж. Торп беше поне с трийсет сантиметра по-висок от мъжа, който се усмихваше насреща му.

— Някой трябва да им изправя кривиците, нали така, Вос?

— Можеш да си заложиш... — Бос замълча, погледна надолу към Лив и се прокашля. — Няма ли да ме представиш на дамата си, или те е страх, че ще ти я отнема?

— Лив, този стар мошеник е Бос Каваоски, най-добрият кетчър в тормозенето на съдиите. Бос, това е Оливия Кармайкъл.

— Ама разбира се! — Ръката на Лив се озова в огромната му, груба лапа. — Момичето от новините. На живо сте дори още по-красива.

— Благодаря. — Той се взираше сияещ насреща ѝ с леко късогледни очи.

— Внимавай, Лив! — Торп обви ръка около раменете ѝ. — Бос има репутация на убиец на женски сърца.

— Ах, мам... — Отново се прокашля и Лив с усилие потисна усмивката си. — Мале мила! — поправи се той. — Не ми се ще мойта госпожа да чува такива приказки. Как ти се стори играта, Т. С.?

— Палмър още не е улегнал. — Извади цигара и я запали. — Изглежда, „Бърдс“ имат здрав отбор тази година.

— Много свежа кръв — допълни Бос и погледна тъжно към терена. — Младият им ляв филдер има добър удар.

— Също като теб, Бос. — Торп отново се извърна към Лив. — Бос събра среден сбор от 324 в годината, когато се оттегли.

Без да е особено сигурна в значението на това, Лив пробва с по-безопасен въпрос.

— За „Ориълс“ ли играехте, господин Каваоски?

— Просто Бос, мис. Играех за „Сенаторите“. Беше преди двайсет години. — Поклати глава за изминалото време. — Този тук имаше навик да виси край клуба и да досажда. — Сръчка Торп с палец и се ухили. — По онова време искаше да става играч на трета база.

— Наистина? — Лив замислено изгледа Торп. Никога не си беше представяла, че е искал да стане нещо друго, освен това, което е в

момента.

— Не беше чак толкова добър с бухалката — припомни си Бос. — Но имаше страхотни ръце.

— И още имам — иронично подхвърли Торп и й отправи широка усмивка, на която Лив не обърна внимание.

— Как върви в магазина, Бос?

— Екстра! Днес го пое жена ми. Не искаше да пропусна откриването на сезона. — Прокара ръка по квадратната си брадичка. — Не мога да кажа, че съм го оспорвал много. Ще съжалява, че те е изпуснала. Алис все още пали свещ за теб всяка неделя.

— Предай й поздрави. — Торп загаси цигарата с крак. — Лив идва за първи път.

— Ей, без майтап? — Вниманието на Бос веднага бе пренасочено, точно според желанието на Торп. Лив не пропусна маневрата и мислено си я отбеляза. Бос погледна топката, която тя продължаваше да стиска в ръка. — И сте хванали топка още първия път?

— Късметът на начинаещите — потвърди тя и му я подаде. — Ще ми се подпишете ли? Никога досега не съм срещала истински играч.

Бос бавно завъртя топката в ръцете си.

— Доста отдавна не съм се подписвал на такова нещо. Пое химикала, който Лив му подаде. — Доста отдавна... — повтори тихо и внимателно изписа името си върху издутата повърхност на топката.

— Благодаря, Бос — пое я обратно Лив.

— Аз ви благодаря. Почувствах се, сякаш още мога да поваля някой на втора. Ще кажа на Алис, че съм те видял — тупна за последен път Торп по рамото. — И хубавото момиче от новините — допълни любезно. — Намини към магазина.

— При първа възможност, Бос. — Торп го изгледа как се движи през оредялата тълпа нагоре по стъпалата. — Много мило беше от твоя страна — каза тихо към Лив. — Много си съобразителна.

Тя сведе поглед към подписа върху топката.

— Сигурно е тежко да се откажеш от кариерата и начина си на живот трийсет години по-рано, отколкото се налага на останалите. Беше ли много добър?

— По-добър от някои — сви рамене Торп. — Това едва ли има значение. Обичаше играта. — Чистачите вече побутнаха количките между редовете и Торп я хвана подръка, за да я поведе нагоре по стъпалата. — Всички хлапета го обичаха. Нямаше нищо против да му досаждаме и да хване някоя и друга топка след края на срещата.

— Защо жена му пали свещ за теб всяка неделя? — Беше решила да не задава въпроса. Беше си казала, че не ѝ влиза в работата. Думите изскочиха, преди да успее да ги спре.

— Тя е католичка.

Лив изчака малко, докато отиваха към паркинга.

— Не искаш ли да ми кажеш?

Торп нервно опипа ключовете в джоба си, после ги извади.

— Притежават малък самостоятелен магазин за спортни стоки в североизточната част. Преди няколко години имаха известни проблеми — инфлация, данъци, трябваше да се направи ремонт на сградата. — Отключи вратата откъм Лив, но тя не влезе, а продължи да стои права да го наблюдава.

— И?

— Преди двайсет години бейзболните играчи — такива като Бос — не изкарваха големи пари. Нямаше много спестявания.

— Разбирам — пъхна се в колата Лив, докато Торп заобикаляше от другата страна. Наведе се и му отключи вратата. — Значи си му дал заем.

— Направих инвестиция — поправи я Торп, докато затваряше вратата. — Не съм му предлагал заем.

Лив продължи да го наблюдава, докато включваше двигателя. Разбираше, че никак не му е приятно да засяга тази страна от живота му. Но не се отказа. Просто репортерски навик, каза си тя, да настоява за подробности.

— Защото си знаел, че няма да приеме заем. Или ако приеме, това ще нарани гордостта му.

Торп остави колата да бръмчи включена и се извърна към нея.

— Много предположения въз основа на малко информация.

— Току-що ми каза, че съм съобразителна — изтъкна тя. — Какъв е проблемът, Торп? — На устните ѝ трепна усмивка. — Не ти ли е приятно хората да узнаят, че си добро момче?

— И после очакват от теб винаги да си добър — отвърна той. — Нямам такъв навик.

— О, да! — Стана ѝ още по-смешно. — Имиджът ти — сериозен, несантиментален, прагматичен.

Целуна я силно, нетърпеливо. Изненадата ѝ се преобърна в копнеж. Усещаше как пръстите му се забиват в кожата ѝ и се разтвори за него. Ако е грешка, ще я направи. Ако е лудост, по-късно ще си възвърне разсъдъка. В този момент искаше само отново да усети удоволствието, което той можеше да ѝ даде.

Устните му бяха достатъчни, за да утолят бавно зараждащата се жажда. Сега не е време да се пита защо точно той е единственият, който е способен да пропука стената, с която се е обградила. Искане само да го направи отново, да почувства отново.

Сърцето му биеше до нейното — леко и бързо — и ѝ даваше да разбере, че жаждата е взаимна. Тя е желана! Какво ли ще е да се любят? Какво ли ще е да усети тялото му върху своето? Да бъде докосвана от ръцете му? Но не може да си позволи да си представя. Не може да се спре да си представя.

Устните му се плъзнаха по издатината на скулата ѝ, после нагоре към слепоочието.

— Искане ми се да продължим на някое по-усамотено местенце. Искане да те докосвам, Лив. — Устните му се върнаха върху нейните — горещи и настойчиви. — Навсякъде. Не искам публика. — Отдръпна се назад, а очите му се приковаха в нейните. Там видя желание и хищно се впи в него. — Ела с мен у дома.

Ударите на сърцето ѝ отекваха в главата — бързи и яростни. За първи път от години изглеждаше толкова честно да каже „да“. Желаше го, и то безумно. Това я поразяваше. Как се беше случило толкова бързо? Ако само преди месец някой ѝ беше казал, че ще пожелае да се люби с Торп, щеше да му се изсмее. Сега изобщо не ѝ се струваше смешно. Изглеждаше ѝ съвсем естествено. Плашеше я. Лив се изтръгна от ръцете му и прокара ръка през косите си. Нужно ѝ е малко пространство, малко време.

— Не! Не, не съм готова за това. — Заповяда си да поеме дълбоко дъх и старателно изпълни заповедта си. — Притесняваш ме, Торп.

— Това е добре. — Потисна мощния прилив на страст и се облегна назад. — Не бих искал да те отегчавам.

Лив се изсмя пресипнало.

— Не ме отегчаваш. Не знам какви точно са чувствата ми към теб. Дори не съм сигурна, че си съвсем нормален. Онези... онези бълнувания, че ще се жениш за мен...

— Ще ти припомня този разговор на първата ни годишнина. — Включи колата на първа. Ако кара, може да се въздържа да не я докосва отново. Торп установяваше, че не е чак толкова търпелив, колкото смяташе.

— Това е смешно, Торп!

— Помисли си как ще се отрази на рейтинга.

Лив се зачуди как е възможно в един миг да бъде мил, в следващия желан, а след това вбесяващ. Разкъсваше се между желанието да се разсмее или от яд да удари глава в предното стъкло.

— О кей, Торп... — започна тя, като заложи на търпението, докато се включваха в потока от коли. — Ще се изразя кристално ясно, с най-простите възможни думи — няма да се омъжа за теб. Никога!

— Искаш ли да се обзаложим? — спокойно отвърна той и ѝ се усмихна. — Давам петдесетачка, че ще го направиш.

— Сериозно ли очакваш да се обзаложа за нещо подобно?

— Никакъв спортен дух — поклати глава той. — Разочарован съм, Кармайкъл.

Лив присви очи.

— Направи ги сто, Торп. Две към едно.

Той се усмихна отново и премина на жълто.

— Дадено!

СЕДМА ГЛАВА

Смъртта на министър-председателя Съмърфилд бе неочаквана. Фаталният удар, сложил край на живота на британския ръководител, остави страната потопена в скръб. И хвърли световната преса в трескава подготовка. Трябваше да се излъчват специални директни репортажи, да се подготвят обзори за четиридесетгодишната кариера на Съмърфилд в управлението на Великобритания, да се отразят отзивите от държавните глави на други страни. Как ще се отрази смъртта му върху равновесието на властта в света?

Два дни след съобщението за смъртта на министър-председателя, американският президент се намираше на „Еър Форс 1“, за да пресече Атлантическия океан и да присъства на погребението. Торп го придружаваше.

Като специален кореспондент, работата му изискваше да стои, колкото бе позволено за един репортер, по-близо до президента, а след това да споделя информацията си с останалите представители на масмедията, потеглили по същия маршрут със специалния журналистически самолет. Разполагаше с екип, подбран сред гилдията, готов да заснеме всяка важна подробност по време на полета. Операторът, осветителят и техникът по звука бяха настанени в задната част на самолета, за да са на разположение. Колегите и останалата им екипировка ги следваха в журналистическия самолет. В предната част на „Еър Форс 1“ се намираха президентът, първата дама и антуражът им — секретари, тайни служби, съветници. Настроението беше потиснато.

Зад Торп членове от екипа играеха на покер. Дори и ругатните бяха приглушени. При повечето други пътувания той се присъединяваше към тях, за да убие времето с някоя и друга игра, някой и друг виц... Но сега умът му бе зает с други неща.

Самата работа бе достатъчна, за да запълни времето на полета. Трябваше да обработи и сортира събраната информация, да подготви груб предварителен сценарий за излъчването в деня на погребението.

А после, в Лондон, от него се очакваше да се придържа близо до президента, да наблюдава реакциите, да чака изявления. Желанието да бъде на мястото на събитието и да излъчва собствени коментари беше основната причина за отказа му от поста говорител в Ню Йорк.

Торп щеше да вземе всички интересни подробности, които успее да измъкне от пресекретаря, и да използва собствения си талант за наблюдение и преценка, за да подготви не само своите репортажи, но да подаде информация и на колегите си.

Макар че определянето му за специален кореспондент беше признание за заслугите му, почти му се искаше да са предпочели Карлайл или Диксън от конкурентните станции. Сега той се намираще в президентския самолет, а Лив бе в журналистическия.

През последните няколко дни тя се държеше на разстояние от него и Торп ѝ даде възможност. Нямаше и особено голям избор, тъй като напрежението около отразяването на водещата новина не му оставаше много време. Но пък едно и също събитие ги бе срещало с отчайващо постоянство на едни и същи места.

Тя се държеше сдържано, припомни си той, всеки път, когато попадаха един на друг — пред вратите на Белия дом, на Капитолийския хълм, в посолството на Великобритания. Нямаше и намек за жената, която бе видял да яде хотдог и възторжено да се радва на отбелязания хоумрън. Лекотата, с която се държеше на разстояние, го дразнеше повече, отколкото му се искаше да признае.

Дори и пред себе си. Нетърпението е опасно, знаеше го добре. Но неговото все повече нарастваше.

Не е безразлична към мен, помисли си и се загледа мрачно през прозореца. Леко въздушно течение разклати самолета, докато вадеше цигара. Независимо какво казва и как се държи, не може да заличи начина, по който откликва. В нея имаше страст и въпреки яростната ѝ съпротива, тази страст печелеше битката всеки път, когато я вземеше в прегръдките си. На Торп му се искаше да се задоволи с това. Засега.

— Три попа! — чу приглушено възклицание зад гърба си. — Ей, Т. С., ела да те включа, преди този тип да ни е обрал всички.

Тъкмо понечи да се съгласи и забеляза президента да се промъква в кабинета си заедно със секретаря и говорителя.

— По-късно — отвърна разсеяно и стана.

Кога за последен път ходих в Англия? — запита се Лив. Замисли се и си припомни лятото, когато бе на шестнайсет. Пътува заедно с родителите и сестра си в първа класа. Позволиха ѝ да опита хайвера, а на Мелинда дадоха шампанско. Пътуването беше подарък за осемнайсетия рожден ден на Мелинда.

Лив си спомни как сестра ѝ непрекъснато бърбеше за приемите, на които ще ходи, за баловете, за чая, за театралните постановки. Безспирно се обсъждаха тоалети, докато баща ѝ се скри зад броя на „Уолстрийт Джърнал“. Прекалено малка, за да ходи на приеми, с противоречиво отношение към дрехите, Лив се отегчаваше до смърт. Хайверът, неблагоприятна глътка от шампанското на сестра ѝ и въздушните ями се оказаха злополучна комбинация. Прилоша ѝ — за отвращение на сестра ѝ, изненада на майка ѝ и досада на баща ѝ. През останалата част от полета, беше поверена на грижите на една от стюардесите.

Преди дванайсет години, с въздишка си помисли Лив. Нещата определено са се променили. Никакво шампанско и хайвер при това пътуване. За разлика от президентския самолет, в този бе едновременно претърпано и шумно. Тук играта на карти не беше толкова въздържана. Репортери и технически персонал от всички станции във Вашингтон непрекъснато сновяха между седалките, залагаха, спореха, спяха — всеки намираше начин да облекчи досадата от дългия полет. И все пак имаше някаква атмосфера на очакване, на съдържана енергия. Голямото събитие.

Лив запълваше времето с работа по записките си, докато двама репортери от другата страна на пътеката обсъждаха политическите последици от смъртта на Съмърфилд. Беше съдържан, сух в изразяването си член на британската консервативна партия. И все пак под повърхността, — разсъждаваше Лив, докато нахвърляше мислите си, прозираше фина, стоманена острота. Не беше човек, с когото лесно можеш да се справиш или да подведеш с хитри дипломатически маневри. Отбеляза си поне три критични ситуации, които беше овладял по време на мандата си като министър-председател, както и други законодателни победи — малки и големи — през кариера му на държавник.

Лив беше направила доста обстойно разследване през последните два дни, като си припомни подробно парламентарните

процедури и по-специално дейността на Съмърфилд. Нуждаеше се от сериозно познаване на британския политически живот, за да убеди Карл да изпрати точно нея да отразява събитието. Възражението му, че силата ѝ е във вашингтонските политици, беше само първото препятствие. Торп, както обикновено, се оказа по-труден за преодоляване. При тази мисъл Лив натисна по-силно молива и счупи връхчето му.

Торп заминава за Англия. Торп е избран за специален кореспондент при президента. Торп ще пътува с „Еър Форс 1“ заедно с обкръжението на президента и екипа, избран от различни станции. VVB може да ползва информацията на Торп, без да бърка в бюджета си, за да изпраща собствен репортер и екип.

На Лив ѝ отне един час спокойно, разумно убеждаване и още един непреклонно оспорване, за да промени мнението на Карл. Впоследствие се разкъсваше между желанието да изкрещи от радост и да запищи от яд. Торп! Каквото и да предприеме, където и да отиде, той винаги бе там, за да направи всичко двойно по-трудно за нея.

И не само в професионално отношение.

Не можеше да престане да мисли за него. През деня, при непрекъснатото напрежение в работата, той все изскачаше от някъде — или лично, или името му. А след рова току ще си спомни танца в посолството, целувката на терасата, смеха на бейзболната среща. Нощем, когато бе сама, той завладяваше съзнанието ѝ, промъкваше се мислите ѝ. Нямаше никакво значение какво прави Лив, за да го предотврати — той просто внезапно се оказваш там. Начинът, по който се смееше, ироничното повдига не на веждата, твърдите, грапави длани. И още по-лошо много по-лошо — имаше моменти, когато бе сигурна, че усеща вкуса на устните му върху своите. Точно тогава желанието се зараждаше сякаш от нищото — неочаквано, вибриращо. Никога не беше съвсем сигурна дали да се ядосва, или да се страхува.

Няма право да я затормозява по този начин, помисли си яростно, докато ровеше в куфарчето си за друг молив. Няма право да разстройва порядъка в живота ѝ. И този облог! Лив затвори очи и въздъхна отчаяно. Как изобщо допусна да я предизвика до такава степен, че да склучи подобен смешен облог?

Женитба! Възможно ли е да е толкова побъркан, та да си въобразява, че тя може сериозно да помисли за женитба? С него? Кой

мъж ще се изправи пред жена, за която знае, че едва понася присъствието му, и ще обяви намерението си да се ожени за нея? Само глупак, реши Лив с леко свиване на раменете, но после прехапа долната устна между зъбите си. Или някой много самоуверен. За свое неудоволствие, чувстваше, че Т. С. Торп попада във втората категория.

Разбира се, няма значение колко е самоуверен. Не може да я подмами да се омъжи и тя никога няма да се остави да я придума. Така че е в пълна безопасност.

Лив се вгледа в бележките пред себе си и се запита защо ли не се чувства така?

— Майк! — Торп се намести на седалката до пресаташето Доналдсън.

— Т. С.! — Доналдсън затвори папката и му се усмихна предпазливо. Приличаше на типичния любим вуйчо: леко пълничък, започнал да оплешивява. Обаче умът му бе остър и подвижен.

— Какво имаш за мен? — запита Торп и се настани удобно.

Доналдсън повдигна и двете си вежди.

— Какво да имам? Държавническо погребение, съболезнования, подкрепа, малко пищност и церемониалност. Ще видим рамо до рамо цял куп официални лица, бивши и настоящи. Също и монархически особи. Добра възможност, Т. С. — Бръкна в джоба за лулата си, после бавно се зае да я пълни. — Ще разполагаш с достатъчно, за да запълниш следващите два дни. Разполагаш с програмата на президента. Торп го изглежда как натъпква тютюна с палец.

— Ще бъде доста зает.

— Не отива на екскурзия в Лондон — остро отвърна Доналдсън.

— Както и никой от нас — напомни му Торп. — Всеки със своята работа. Не ми се ще да мисля, че затрудняваш моята, като криеш информация.

— Да крия информация ли, Т. С.? — бързо се изсмя Доналдсън. — Дори и да беше така, ти обикновено успяваш да измъкнеш достатъчно, за да се справиш.

— Забелязах, че има няколко допълнителни човека от тайните служби на борда — небрежно подхвърли Торп.

Доналдсън продължи да пълни лулата си.

— Първата дама също е на борда.

— Преброих и нейните хора. — Торп изчака за момент, преди да продължи. — Погребението на човек като Съмърфилд ще събере дипломати от цял свят. — Замълча, за да поеме кафето от стюардесата, докато Доналдсън го наблюдаваше над запалената клечка кибрит. — Представители от всички страни в Обединените нации и още някои други. Обещава да се получи доста сериозно събитие.

— Погребенията са потискащо събитие — изрече Доналдсън.

— Хм, потискащо — съгласи се Торп. — И опасно?

— Добре, Т. С., знаем се от доста време. Какво се опитваш да изровиш?

— Вибрации — отвърна с лукава усмивка Торп. — Някакви вибрации за неприятности, Доналдсън? Има ли причини президентът или някой от останалите високопоставени политици да бъде особено внимателен при отдаването на последна почит?

— Какво те кара да мислиш така? — отговори на въпроса с въпрос Доналдсън.

— Сърбеж — приятелски отвърна Торп.

— По-добре се почеша, Т. С. — посъветва го Доналдсън. — Нямам нищо за теб.

Торп отпи от кафето, докато обмисляше думите.

— Съмърфилд не се имаше много с ИРА.

Доналдсън се изсмя сухо.

— Нито с ПЛЮ или още около десетина други радикални организации. Това информационен бюлетин ли е, Т. С.?

— Просто коментар. Може ли да получа изявление от президента?

— Относно какво?

— Мнението му за политиката на Съмърфилд спрямо Ирландската републиканска армия и какво мисли за новия министър-председател.

— Мнението на президента за ИРА вече е документирано. — Доналдсън задъвка дръжката на лулата си. — Нека първо заровим Съмърфилд и тогава да обсъждаме новия министър-председател. — Погледна Торп право в очите.

— Може би няма да е разумно да споделяш предчувствията си, Т. С. Няма смисъл да се подклаждат излишни подозрения у хората, нали така?

— Представям пред хората само факти — внимателно отвърна Торп и се изправи. — Искам да заснема няколко кадъра.

Доналдсън се замисли за момент.

— Ще го уредя, но без звук. Отиваме на погребение. Нека всичко бъде по-кратко.

— Точно това си мислех и аз. Нали ще ми съобщиш, ако има някаква промяна? — Без да дочака отговор, Торп пое обратно към играещите карти.

— Искам няколко кадъра веднага щом Доналдсън го уреди — нареди на екипа. Погледна надолу и забеляза, че операторът има две двойки. — Без звук — подхвърли към тонтехника. — Можеш да действаш спокойно. Хвани как първата дама шие ръкоделието си. — Усмихна се, като видя, че операторът вдига залога.

— Домашната атмосфера ли търсиш, Т. С.?

— Точно така. — После се наведе по-близо и понижи глас. — И виж дали не можеш да хванеш тайните служби. Операторът вирна глава и го изгледа внимателно, но срещна безстрастния му поглед.

— О кей.

— Плащам — хвърли чиповете си на масата осветителят. — К'во имаш толкова, че се перчиш?

— Само двойка осмици — отвърна със самодоволна усмивчица операторът — И двойка дами.

— Фул — разпери картите си осветителят.

Торп се върна на мястото си, последван от изречени под сурдинка ругатни. Винаги е имал интуитивно усещане за неприятностите. Няколкото минути с пресаташето го бяха изострили. Охраната при това пътуване определено беше по-засилена от обичайното — достатъчно, за да постави Торп нащрек.

Тероризъм е широко разпространена дума в днешния свят. Не е нужно кой знае колко задълбочена мисъл, за да се досетиш, че когато се събират държавни глави от цялото земно кълбо, политическото насилие не е само абстрактна възможност.

Бомбена заплаха? Опит за убийство? Отвлечане? Торп огледа мълчаливите, облечени в тъмни костюми агенти на тайните служби. Те ще внимават зорко, той също. Ще бъдат три дълги дни.

А нощите? — запита се той. След като президентът бъде приютен в безопасност, далече от очите на пресата? Дватамата с Лив ще

отседнат в един и същи хотел. При повече късмет — и с малко стратегически маневри, каза си замислено — може да уреди да я държи близо до себе си през по-голяма част от времето. Засега Торп смяташе близостта за най-големия си коз. Близостта, поправи се той, и упоритостта.

Лив неспокойно остави настрана записките си. Беше неспособна да се съсредоточи. Не можеше да изхвърли Торп от ума си. Не помагаше и мисълта колко често ще се оказват заедно по време на тази мисия. Във Вашингтон поне имаше различни събития, които да се отразяват през деня. Този път ще има само едно. И Торп заема върховата позиция.

Ако желае да направи точен, подробен репортаж, ще трябва да взема всяка информация, която може да ѝ даде. Ще трябва да се среща и разговаря с него по програма. Разбира се, напомни си тя, независимо от всичко останало, той е професионалист. За това не може да го упрекне. Информацията му ще бъде ясна и аналитична. Само да не се налагаше да идва от него.

Лив пусна седалката назад и затвори очи. Защо трябваше да извади такъв късмет да изберат Торп за специален пратеник? При други обстоятелства вече можеше да е на пет хиляди километра от него. Макар да не ѝ беше приятно да го признае, имаше нужда от разстояние. Трябва да има някакъв начин да се спаси от него. През следващите два дни ще трябва да е на крак, за да отразява събитието от всички ъгли. Той също ще е много зает. Така проблемът до голяма степен ще се реши.

Що се отнася до свободното време, реши Лив, ще се махне нанякъде. Прекалено е дебелокож, за да уважи отказа или резервираността ѝ. Щом „не“ и хладно отношение не действат, отсъствието е следващата стъпка. Жалко, че ще трябва да отседнат в един и същи хотел.

Нищо не може да се направи, повтори си тя. Но... би могла да се погрижи да прекарва съвсем малко време в стаята си и съвсем малко време сама. Много лесно ще бъде да се изгуби сред тълпата от журналисти, които ще превземат Лондон.

Лив тихо простена с досада и се размърда на седалката. Не ѝ е приятно да си играе на котка и мишка. Но това всъщност не е игра,

каза си тя. Повече прилича на война — война, която забравяше, че води, когато се окажеше прекалено близо. Неудържим копнеж, да, изпитваше неудържим копнеж, когато я държеше в ръцете си, когато устните му... Тръсна глава и изправи седалката. Не е от Торп, опита се да се убеди мълчаливо. Просто е време отново да започне да чувства. Пет години са много време да се погребва. Отчетливо, твърде отчетливо виждаше лицето му в съзнанието си. И усмивката му — очарователната, самоуверена усмивка. Решително ще стои на разстояние от него.

Приземяването мина спокойно. Торп трябваше да остане още два часа с президента, преди да успее да се отправи към своя хотел. Разполагаше с достатъчно кадри, които трябваше да подаде към Щатите заедно с коментара си. След като погледна часовника и направи корекция за часовата разлика, той отбеляза, че Си Ен Си ще получат репортажа му за вечерната емисия. С малко актуализация и преработка в единнасет ще приключи работата си за деня.

Загледа се в преминаващия край него Лондон. Доста години бяха изминали, откакто бе идвал за последен път. Шест? Не, седем. Но си помисли, че все още би могъл да открие кръчмата в Сохо, където беше интервюирал едно изнервено аташе от американското посолство. А след това онази галерия в Уест Енд, където срещна начинаещата художничка с рубенсови форми и глас, наподобяващ гъста сметана. За миг си припомни двете бурни нощи, прекарани заедно.

Преди седем години, помисли си той. Преди да се установи във Вашингтон. Преди Лив. Тази командировка в Лондон ще бъде различна. Вече не го блазнят две бурни нощи с непозната, сега иска нещо за цял живот. И само една жена. Лив!

Излезе от таксито и сам вдигна чантата си. Отдавна се беше научил да пътува с малко багаж. Във въздуха се усещаше влажен хлад — резултат от престаналия само преди минути ситен дъждец. Хората по тротоара бяха сгушени в якетата си и се движеха забързано. Когато пристъпи във фоайето на хотела, Торп забеляза тълпата журналисти, които продължаваха да се регистрират. Надеждата да се добере до стаята си, за да вземе душ преди брифинга, незабавно угасна.

— Торп!

Премести чантата и се усмихна на Лив. Тя му кимна любезно.

— Какво са ни нагласили? — попита той и му отговориха, че е подготвена временна зала за пресконференции на втория етаж. — Окей, да вървим тогава там и ще ви информирам. — Преди Лив да успее да се изгуби сред тълпата, той я улови за рамото. — Как беше полетът?

— Без проблеми. — Знаеше, че не може да се изтръгне от него, без да предизвика коментари, затова учтиво попита: — А твоят?

— Дълъг — усмихна ѝ се, докато се тъпчеха в асансьора. — Липсваше ми.

— Престани, Торп — решително заяви тя.

— Да престанеш да ми липсваш? Ще се радвам, ако престанеш да ме избягваш.

— Не съм те избягвала. Бях заета. — Навалицата в асансьора я притискаше плътно до него. След като премести чантата в другата си ръка, Торп обвини свободната около раменете ѝ.

— Претъпкано е тук — подхвърли дружески, когато го изгледа с присвити очи. През миризмите на тютюн, изветрял одеколон и леко изпотяване, долови нейното ухание — сладко и чисто. Наложил се да овладее желанието си да зарови лице в косите ѝ и да се потопи.

— Ще правиш сцени, така ли? — попита тихо тя сред глъчката от разговори.

— Ако ти е приятно — потвърди той. — Искам да те целуна Лив — прошепна, навеждайки се към ухото ѝ. — Още тук и сега.

— Недей! — Нямахте място да се отдръпне от него. Можеше само да вдигне поглед и да се вгледа в очите му. Това бе първата ѝ грешка.

Устните му бяха на сантиметри от нейните. Очите му, невъзмутимо развеселени, се взираха насреща ѝ. Надигна се желание — опустошително сексуално привличане. Всичко се изличи от съзнанието ѝ.

Асансьорът спря и хората около тях започнаха да излизат. Лив остана неподвижна, задържана не от ръката около раменете ѝ, а от израза на кротко прозрение в очите му.

— Хайде, Т. С., да започваме шоуто.

Торп не отговори. Усмихна се на Лив и я поведе по коридора.

— Ще трябва да го оставим за по-късно — прошепна ѝ тихо.

Освободена от трансa, тя се отдалечи на безопасно разстояние.

— Няма по-късно — отвърна ядно, после мислено се изруга, докато заемаше място в залата.

На Торп му бяха нужни по-малко от трийсет минути, за да запознае колегите си с информацията и да ги отпрати да побързат да завършат собствените си репортажи. Когато най-накрая се добра до своята стая, беше навъртял двацет и четири часов ден. Насочи се право към душа, като пътьом се разсъблече.

Лив се качи в стаята си и остави пиколото да донесе чантите ѝ. Изчака го, докато се суетеше из стаята, за да дръпне пердетата и да провери кърпите. Искаше единствено чаша чай от румсървиса. И леглото си.

Отпадналост след полет, помисли си уморено, докато пяхаше банкнота в ръката на пиколото. Как така сестра ѝ никога не страдаше, независимо по колко пъти прекосяваше океаните, от страна в страна, от едно парти на друго? Ако беше Мелинда, никога не би се задоволила с чаша чай и спокойна стая. Тя щеше да се преоблече и да се втурне навън сред нощния живот на Лондон.

Но аз не съм Мелинда, напомни си Лив, докато се освобождаваше от сакото на костюма си. А и вече беше сляла ден и половина в безкрайни двацет и четири часа. Утре, помисли си тя, няма да има нито миг почивка. Погледна в огледалото и забеляза леките сенки от умора. Няма да е добре да се видят в камерата. Чаша чай, после бърз преглед на записките и сън, реши окончателно. Тъкмо се беше отправила към телефона, за да даде поръчката, когато чу почукването на междинната врата.

Намръщи се и въздъхна с досада. Ако някой от другите репортери има желание да се забавлява или да обсъжда събитията около Съмърфилд, тя не проявява интерес.

— Кой е?

— Само още един член на трудовата журналистика, Кармайкъл?

— Торп! — Думата изскочи от устата ѝ с необуздано възмущение. Без да се замисля, издърпа резето и отвори вратата. Беше се подпрял на касата, усмихнат, облечен само с износен хавлиен халат. Косата му беше още мокра от душа и край него се носеше ухание на сапун и лосион за бръснене. — Какво правиш тук?

— Отразявам новините — съвсем сериозно отвърна той. — Това ми е работата.

— Много добре знаеш какво имам предвид — изсъска през зъби тя. — Какво правиш в съседната на моята стая?

— Щастлив жребий? — подсказа ѝ той.

— Колко плати на регистрацията, за да го уредят?

Торп се усмихна.

— Не съм длъжен да отговарям на подвеждащи въпроси, Лив. Трябва да го преработиш и да го зададеш отново. — Все така усмихнат, плъзна поглед по обутите ѝ в чорапи крака. — Излизаш ли?

— Не, не излизам — скръсти ръце Лив и се приготви за разгорещен отпор.

— Добре, бих предпочел спокойна вечер у дома — пристъпи крачка в стаята ѝ. Ръката на Лив се стрелна към гърдите му.

— Виж сега, Торп... — Дланта ѝ докосна голата му кожа там, където халатът се прихлупваше и рязкото движение го разтвори още повече. Тъмни къдрави косъмчета я покриваха чак до кръста. Без ни най-малко да се засрами, продължи да ѝ се усмихва, след като тя отдръпна ръката си. — Непоносим си!

— Старая се. — Вдигна ръка и нави кичур от косата ѝ около пръста си. — Ако предпочиташ да излезеш...

— Няма да излизам — яростно повтори тя. — И няма да има никаква спокойна вечер също така. Искам да разбереш...

— Не си ли чувала, че на чужда земя сънародниците трябва да се поддържат? — Усмивката му изведнъж стана момчешка, невъзможно бе да ѝ се устои. Лив се напрегна да задържи устните си неподвижни.

— Аз съм изключение от правилото, Торп. — После добави с отчаяна нотка: — Защо не ме оставиш на мира?

— Лив, не е прието един мъж да оставя годеницата си сама.

Тонът му бе толкова разумен, че ѝ трябваша цели десет секунди, преди да реагира.

— Годеница? Не съм ти годеница — извика насреща му. — Няма да се омъжвам за теб!

— Искаш ли да прибавим още стотачка към облога?

— Не! — Лив забодя пръст в гърдите му. — Чуй ме сега, Торп. Фантазиите ти са си твоя работа — не ме занимавай с тях! Не ме интересува!

— Може и да те заинтересуват — подхвърли подкупващо той. — Някои от фантазиите ми са наистина вълнуващи.

— И няма да сия в съседство с ненормален. Ще взема друга стая.
— След тези думи тя се извърна и се отдалечи.

— Уплаши се? — запита той и я последва, докато грабваше чантата си.

— Да се уплаша? — Лив тръшна чантата на пода и се обърна към него. — В деня, в който се уплаша...

— Имах по-добро мнение за теб. — Отметна глава и се загледа в зачервеното ѝ от гняв лице. — Може би не си сигурна, че ще успееш да устоиш да не... ъ-ъ, почукаш на вратата ми.

Лив се взираше в него, неспособна да проговори.

— Да почукам? — изрече задавено. — Мислиш... мислиш, че те намирам толкова неустоим, толкова... толкова...

— Желан? — подсказа ѝ услужливо.

Лив стисна ръце в юмруци.

— Нямам никакъв проблем да ти устоя, Торп.

— Не?

Преди да успее да си поеме дъх, се озова в ръцете му. Преди дори да успее да си помисли да протестира, устните му бяха върху нейните. Плътното притисната — толкова плътно, че тялото ѝ сякаш се разтапяше само. Устните му бяха уверени, не толкова нетърпеливи, колкото настойчиви. Този път, вместо да я уговаря да се предаде, той го изискваше. Контролът, макар да се крепеше на твърде нестабилно основа, беше изцяло в негови ръце. Заровил пръсти в косите ѝ, той издърпа главата ѝ назад и продължи да се гмурка все по-дълбоко и по-дълбоко.

— Няма ли проблеми, Лив? — прошепна, отделяйки устните си само на един дъх разстояние.

Дишането ѝ беше накъсано. Поклати глава, преди да заговори, но той не ѝ даде възможност.

Устните му отново поеха нейните, този път с огъня на притежанието. Стон на удоволствие се отрони от гърдите ѝ, докато инстинктивно посягаше към него, вплитайки пръсти във влажните му коси, за да го притегли по-близо. По кожата ѝ започнаха да пробягват леки пробождания на копнеж. Той, изглежда, го знаеше, защото ръцете му ги следваха с учудваща точност.

Лив изследваше лицето му с ръце. Докосването ѝ само още повече засилваше настойчивостта му и той я притисна болезнено към

себе си, като я прегъна през кръста. Податлива като глина, тя се огъваше според желанието му. После започна да я моделира. Под неговите ръце, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха едновременно с учестеното ѝ дишане. Зърната им бяха твърди, набъбнали под материята на блузата, докато с пръст описваше кръгове около тях.

Нямаше мисъл за съпротива. Жадуваше изгарянето на устните му, парещото му докосване. Когато се плъзнаха по гърлото ѝ, тя отметна глава, за да му предостави пълна свобода. Влажната топлина на езика му върху кожата и я заливаше с вълни на удоволствие. Беше потънала в неясния, призрачен свят на желанията. Голият му гръден кош бе здраво притиснат в гърдите ѝ. Прикована неподвижно, с властно обвити около тялото ѝ ръце, Лив му се отдаваше, отдаваше се на собствената си страст. Устните му се задържаха върху извивката на врата, точно над яката на блузата ѝ, после преднамерено лениво поеха нагоре, като се забавиха при пулсиращата вена на гърлото и още по-нагоре, по контура на челюстта. След това отново се върнаха при нейните устни.

Страстта от тъмна стана ярка. Сякаш в съзнанието ѝ изригна болезнено ослепителна светлина. Тя я остави напълно безсилна. С приглушен вик, който бе отчасти примирение, отчасти ужас, Лив се отпусна в него.

Неподготвен за тази внезапна слабост, Торп я отдръпна от себе си, за да погледне лицето ѝ. Съзря белезите на страст, сенките на страх и объркване. Тези очи бяха много по-непреодолима преграда от всичките ѝ гневни слова и яростни откази.

Нежност. Не можеше да се пребори със собствения си прилив на нежност. Да я обладае сега би било лесно, но да я притежава физически беше само част от онова, което желаше. Когато накрая все пак се любят — а Торп изобщо не се съмняваше, че това ще стане — тя ще го приеме без страх. И той ще почака за това.

Усмихна се и още веднъж леко докосна с устни нейните. Искаше отново да види искриците на гняв.

— В случай, че промениш мнението си, за устояването, Кармайкъл, ще оставя вратата отключена. Дори няма нужда да чукаш.

Отдалечи се бързо и затвори междинната врата с леко изщракване. Изминаха цели десет секунди, преди тежкият удар на

захвърлената ѝ обувка да отекне по нея. Торп се усмихна и включи телевизора, за да види какво ще предложат британските новини.

ОСМА ГЛАВА

С тихо, монотонно бръмчене, звънецът събуди Лив в шест сутринта. Посегна автоматично към бутона, после остана да лежи, загледана в безличната, стандартна стая, без ни най-малка представа къде се намира. Лондон, припомни си и потърка очи с пръсти.

Не спа добре. Седна в леглото, придърпа колене към гърдите си и опря глава върху тях. Да го вземат дяволите Торп! Беше прекарала половината нощ да се върти и мята, измъчвана от съмнения и желаня, които не съществуваха, преди да я докосне. Целта на присъствието ѝ в Лондон е чисто професионална. Дори да разполагаше с време, нямаше да има желание за нещо друго. Просто не иска да се забърква с него. Защо той не може да го проумее?

Защото, помисли си уморено, да твърдиш нещо и да действаш според казаното са две различни неща. Как може да го убеди, че не иска да има нищо общо с него, след като откликва всеки път, когато я вземе в прегръдките си? Да, беше го пожелала. В онзи кратък миг, когато бе притисната в него, беше готова да му се отдаде. Волята ѝ се беше огънала пред неговата. Това я плашеше.

Очевидно, трябва да разреши проблема най-напред в самата нея. Най-важното, което трябва да се направи, е да се сменят думите: не че не иска да има нещо между тях, а че отказва да има нещо между тях.

Лив стана и се приготви да вземе душ. Твърде много работа има да свърши днес, за да се отдава на мрачни мисли за личната си дилема. Във всеки случай, каза си тя, самият факт, че толкова мисли за Торп, му придобива твърде голямо значение. Колко ще се радва да разбере, че е постигнал точно това!

Беше си взела много строг костюм, тъмносив и силно втален. След като закопча и последното копче, се огледа с професионално око в голямото огледало. Ще стане. Малко допълнителен грим скри леките сенки под очите ѝ. Пак Торп, помисли си сърдито.

Тънкото куфарче ще побере записките ѝ; добави един резервен бележник и запаса от моливи. Преметна палтото си през ръка и се

пригответи да излиза. Някакво бяло петно на пода пред междинната врата привлече вниманието ѝ.

Лив го изгледа за момент. Подозрително приличаше на бележка. Най-добре е, каза си тя, да не му обръща внимание. Стигна чак до входната врата, преди да се предаде и да се върне обратно. Клекна и вдигна листчето.

„Добро утро“.

Само толкова. От гърлото ѝ се изтръгна смях, преди да успее да го спре. Той е луд, реши отново. Напълно луд! Ентусиазирано откъсна лист от своя бележник и надраска същия поздрав. След като го пхна под вратата, тя излезе от стаята.

Откри екипа си според уговорката в ъгъла на хотелското кафене.

— Здравсти, Лив — ухили се насреща ѝ Боб. — Искаш ли нещо за закуска?

— Само кафе. — Взе общата каничка и си наля. — Имам чувството, че ще ми трябва цял литър.

— Дълъг ден ще бъде — напомни ѝ той и заби вилица в яйцата си.

— Веднага започваме — съгласи се тя, после поклати разсеяно глава към сервитьора. — Искам да направим запис пред Уестминстърското абатство, преди да се е събрала тълпата, и още един на Даунинг Стрийт 10. С малко повече късмет може да хванем някой кадър на вдовицата на Съмърфилд. Предполагам, че ще започнат да се събират по улиците поне час преди обявеното начало на погребалната процесия. — Един от екипа ѝ предложи препечена филийка, но Лив се усмихна и поклати глава. — Искам и малко общи кадри от тълпата, за да ги използваме по-късно за фон на коментарите.

— Трябва да взема някакви сувенири за жена ми и децата — усмихна се насреща ѝ Боб, докато тя поемаше чашата си с кафе. — Виж, Лив, достатъчно неприятности си имах, че тръгнах за Лондон без тях. Ако не занеса някакви подаръчета, ще трябва да спя на канапетото.

— Сигурно ще успееш да отделиш няколко минути за пазаруване между предаванията. — Докато говореше, очите ѝ шареха из помещението и по лицата на останалите журналисти.

— Търсиш ли някого? — попита Боб и сръза наденичката.

— Какво? — погледна го разсеяно.

— Непрекъснато се оглеждаш наоколо. С някой друг ли имаш уговорена среща?

— Не — отвърна тя, ядосана, че несъзнателно е търсила Торп. — По-добре е всички да побързате — обърна се Лив към целия екип. — Графикът е натоварен.

През останалите десет минути продължи да пие кафето си с гръб към останалата част от помещението.

Слабите слънчеви лъчи никак не топлеха, докато Лив стоеше срещу Уестминстърското абатство. Преглеждаше за последен път записките си за включването, докато екипът разполагаше оборудването. По нейна преценка всичко щеше да трае четиридесет и пет секунди. Зад нея се издигаха кулите на абатството на фона на навъсеното небе. Лондон бе мрачен под надвисналите облаци, които заплашваха да завали всеки миг. В момента Лив не обръщаше никакво внимание на града край себе си, а бе изцяло съсредоточена върху четиридесет и пет минутния запис, който предстоеше.

— Започваш с мен — инструктира тя оператора. — След уводните думи ще се обърна встрани и ще посоча назад към абатството. Искам бавен общ план, после на финала отново се връщаш на мен.

— Ясно. — Боб изчака, докато осветителят му прибере рулетката си. — О кей?

Лив пое микрофона и кимна. Неудовлетворена го повтори още веднъж. Лекият ветрец рошеше косите ѝ, докато говореше за предстоящата церемония. Без да бърза, сякаш времето ѝ не бе изчислено до секунда, каза няколко думи за историята на абатството. Когато камерата отново се върна на нея, тя се взря в обектива със сериозен поглед.

— Това беше Оливия Кармайкъл с репортаж от Уестминстърското абатство, Лондон.

— Е? — премести тежестта на тялото си Боб.

— Става. — После погледна часовника си. — Добре. Отиваме на Даунинг Стрийт. Остават два часа до началото на официалната част. Трябва да имаме достатъчно време да направим един бърз запис и малко снимки с хората по улиците. Ще поискаме още един брифинг с Торп, преди да подадем това, с което разполагаме към студиото.

Торп имаше време за три чаши кафе, докато изчакваше президента. Кратката му среща с Доналдсън разкри само, че президентът е прекарал спокойна нощ и е станал рано. Но Торп не се чувстваше удовлетворен.

Отвън чакаше лимузината, а хората от секретните служби оглеждаха дискретно наоколо. Дръпна от цигарата, застанал без палто, нехаещ за ледената пролетна утрин. Операторът му си подсвиркваше фалшиво, а останалите от екипа разговаряха приглушено. Но Торп не им обръщаше внимание. Наблюдаваше агентите. Съвсем ясно бе, че са нащрек.

В мига, в който президентът излезе, нещата се задвижиха. Торп чу бръмченето на включената камера. Микрофонът беше в ръката му. Почти без да се замисля, той отбеляза с какво е облечена първата дама. Имаше хора, които щяха да поискат точна информация.

— Господин президент!

Президентът спря пред вратата на лимузината и се извърна към Тори. Леко кимване задържа охраната на близко разстояние.

— Т. С. — важно проговори той. — Тъжен ден за Англия и за света.

— Да, господин президент. Смятате ли, че смъртта на министър-председателя Съмърфилд ще има отражение върху външната ви политика?

— Смъртта на Ерик Съмърфилд ще бъде почувствана болезнено от всички привърженици на мира.

Заобиколен начин да не кажеш нищо, помисли си без злоба Торп. Такава беше играта. Той също познаваше протокола. Не бяха позволени остри въпроси сутринта преди погребението.

— Господин президент — повтори отново, променяйки тактиката, — имате ли някакви лични спомени от министър-председателя?

Дори и да беше изненадан от смяната на тона, президентът запази спокойствие.

— Можеше да върви в продължение на километри — усмихна се той. — Разбрах го в Кемп Дейвид. Ерик Съмърфилд обичаше да мисли на крак.

След тези думи президентът се пъхна в колата до жена си. Все така изпълнен с неясно неудовлетворение, Торп изчака служебната си кола.

Коментарът му, както и записът на траурната процесия, щяха да се предават чрез сателит. Торп се установи на по-малко от пресечка от Уестминстърското абатство, където щеше да се състои службата. Предаването му обещавахе да се превърне в дълъг монолог върху дошлите да засвидетелстват последна почит знаменитости и реда, в който ще пристигат.

Торп оповести появата на лимузината с кралското семейство, после и на други важни особи, като ги редуваше с подробности от политическата кариера и личния живот на Съмърфилд. Улиците бяха задръстени от хора, но шумът около него бе почти недоловим. Зрителите разговаряха помежду си с приглушени гласове, сякаш се намираха вътре в самото абатство.

Веднъж мярна Лив, но нямаше време за лична среща. Докато говореше в микрофона си, тя бе някъде в крайчеца на полезрението му, в крайчеца на съзнанието му. Тялото му се напрегна за части от секундата, преди да се случи.

Една кола се вряза през полицейските заграждения и се насочи с висока скорост към центъра на траурната процесия. Проектяха внезапни, изненадващи изстрели. Хората, застанали от двете страни на улицата, се разпръснаха хаотично от страх и объркване. Операторите хукнаха, за да намерят по-добър изглед към сцената на действие. С микрофон в ръка, Лив притича напред, говорейки в движение. Торп беше там някъде пред нея.

Процесията спря на място. Куршуми разкъсаха гумите на летящата кола и тя подскочи и се изкриви на една страна. Предното стъкло се напука като паяжина, докато колата се завъртя, изправи се и после отново се завъртя. Качи се върху бордюра и рязко спря.

Отвътре изскочиха четирима мъже с автомати. Куршумите се разхвърчаха безразборно. Последваха писъци и нова паническа блъсканица. Имаше хора, съборени по земята, докато други бягаха да се спасят.

Лив си пробиваше път напред, като притичваше след оператора си. Налагаше се да се блъска и промушва през тълпата, която тичаше презглава в обратна посока. Изстрелите отекваха над виковете на страх

и ужас. Усети силен удар в рамото, докато някой яростно си пробиваше път покрай нея. Без да трепне, тя продължи напред, все така говорейки в микрофона.

Торп я улови за китката в мига, в който мина край него. Издърпа я назад и се изправи в цял ръст плътно пред нея. Беше видял как един куршум се разбива в паважа на не повече от метър от мястото, където стоеше.

— Не ставай глупачка — изсъска, преди отново да вдигне микрофона към устата си. — Четирима мъже — продължи, без да откъсва очи от сцената, — маскирани и въоръжени с мощни автомати...

Лив издърпа ръката си от захвата му. Тъй като пътят ѝ се оказа преграден, беше принудена да предава от мястото, където се намираще. Над рамото на Торп успя да види смачканата кола и стрелците. Не беше необходимо да дава специални инструкции на Боб. Той вече бе приклекнал на едно коляно пред тълпата и снимаше стрелбата със същото спокойствие, с което би снимал някое градинско парти. Представителите на световната преса вършеха работата си. Думата „нападение“ излиташе в ефира на пъстра смесица от езици.

Изригна експлозия от автоматична стрелба. После се възцари внезапна и злокобна тишина.

Торп продължи коментара си, след като четиримата мъже се проснаха повалени на улицата. Гласът му звучеше спокойно, макар и забързано. Трябваше да представи фактите така, както ги вижда. Точно заради това беше избрал телевизионните новини. Непосредствеността. Това винаги ще бъде най-голямото предизвикателство за журналиста — да отразява обективно онова, което се случва в момента на самото действие, без сценарий, без подготовка. Адреналинът му се беше повишил. Интуицията му се оказа напълно оправдана.

Продължи да говори без прекъсване през следващите петнадесет минути, докато хората се поуспокоиха и процесията продължи пътя си към абатството. По програма следваше службата. Вътре щафетата щеше да поеме лондонският кореспондент на Си Ен Си. Това щеше да осигури на Торп време да потърси информация за нападението. Каза заключителните думи и даде знак на оператора.

— Нямах право — незабавно започна Лив.

— Млъкни, Оливия! — До този момент не си беше давал сметка колко е ядосан. Докато връщаше микрофона на озвучителя, ръката му леко потрепери. Можеха да я убият, помисли си мрачно. Можеха да я убият, както си стоеше точно до него.

Разярена, тя се издърпа и стана.

— Кой си въобразяваш, че си... — Гневният въпрос остана недовършен, защото той я сграбчи за рамото.

— Някой трябваше да те спре, преди да си изскочила под кръстосания огън. Тъпа идиотка! — Спря, хвана я по-здро и я разтърси. — Кой щеше да предаде драгоценния ти репортаж, ако беше налетяла на някой куршум?

Лив се издърпа от него.

— Нямах намерение да налитам на никакъв куршум. Много добре знаех какво правя — отвърна студено.

— За нищо друго не мислеше, освен да се навреш в центъра на събитията. — Сега вече почти викаше, привличайки вниманието на няколко от колегите им край тях. — Да не би да си мислеше, че можеш любезно да ги помолиш да спрат стрелбата и да ти дадат интервю?

Не по-малко объркана, отколкото ядосана, Лив се взираше насреща му.

— Не знам за какво говориш. Не съм направила нищо, което не би направил всеки друг репортер. — С бързо движение на ръката, отметна разпилените си коси. — Абсолютно същото направи и ти. Нямах право да ми се бъркаш в работата.

— Да ти се бъркам в работата? — възкликна невярващ той. — Там имаше четирима луди с автомати!

— Знам, по дяволите! — замахна отчаяно с микрофона си тя. — Точно това е събитието. Какво ти става?

Торп се взираше в нея. Реакцията му бе неадекватна и той го знаеше. Но яростта не искаше да стихне. За да се въздържи да не я разтърси отново, пъкна ръце дълбоко в джобовете си. Беше неспособен да понесе мисълта, че би могла да се озове в някаква опасност... и че той не би могъл да стори нищо.

— Имам да отразявам събитие — каза сухо и се отдалечи.

Лив се подпря с юмруци на хълбоците и се загледа след него. Хвърли поглед встрани и улови въпросителния израз на Боб. След като въздъхна ядосано, тя се приближи към него.

— Хайде, събери останалите. Имаме да отразяваме събитие.

Лив взе интервюта от официални лица, случайни свидетели, полицаи. Разговаря с една преbledняла, изпаднала в шок жена с повърхностна рана в горната част на ръката от заблуден куршум. Трябваше да наблегне основно върху реакцията на множеството и предположения, тъй като фактите все още бяха нищожни: четирима неидентифицирани мъже в, доколкото можеше да се прецени, напълно самоубийствена мисия. Двадесет и четири човека бяха ранени — повечето от паническият бяг на тълпата, отколкото от огнестрелни рани. Само шестима се налагаше да останат в болница и само двама от тях бяха със сериозни наранявания. Лив бързо записваше имената и професиите, докато си пробиваше път през останалото множество.

Ако терористите са разчитали да отменят погребалната служба на министър-председателя, не са отчели прословутото британско самообладание. Церемонията продължи по разписание вътре във вековното абатство, докато полицията и пресата действаха отвън.

Линейките пристигаха и заминаваха успоредно с официалните коли. Смачканата кола беше вдигната от мястото. Много преди църковната служба да приключи, на улицата нямаше и следа от случилото се.

От мястото, където бе застанала, Лив видя как кралската фамилия излиза от абатството. Дори охраната да беше засилена, всичко ставаше дискретно. Изчака заминаването и на последната лимузина. Разтърка натъртеното място на рамото си и се загледа в техниците, които прибираха екипировката. От часове беше на крака.

— Сега какво? — запита Боб, докато прибираше камерата си в калъфа.

— Скотланд Ярд — уморено отвърна тя и се протегна, за да раздвижи схванатия си гръб. — Имам чувството, че ще прекараме по-голямата част от следобеда в чакане.

Едва ли можеше да се окаже по-права. Чакаше, заедно с цял куп репортери от пресата и телевизията. В официалното изявление им подхвърлиха само няколко трохи информация и ги отпратиха. В шест вечерта нямаше какво ново да допълни към репортажа си, освен преглед на събитията от сутринта и съобщението, че терористите засега остават неидентифицирани. Лив засне един финален коментар пред Скотланд Ярд и се отправи обратно към хотела.

Напълно изтощена остана да лежи почти цял час във ваната, като изчака умората да се отцеди от нея. Но въпреки това все още се чувстваше напрегната. Стаята беше прекалено тиха, прекалено празна, а тя все още твърде възбудена от събитията през деня. Започна да съжалява, че отклони предложението на екипа да отиде с тях на вечеря.

Все още беше рано, забеляза тя. Твърде рано. Не ѝ се искаше да прекара втора самотна нощ в хотелската стая. Ако реши, има колкото искаш журналисти, които би могла да потърси, за да си правят компания в някое заведение. Но Лив установи, че не ѝ се иска вечерта ѝ да мине в разговори и припомняне на събитията от деня. Искеше да види Лондон. Забрави умората си и започна да се облича.

Навън беше студено и надвисналата през целия ден, влага над града все още се усещаше. Беше облякла леко палто върху клина и пуловера си. Тръгна, без да се замисля за посоката. Улиците бяха задръстени от коли и миризмата на изгорели газове погъделичка носа ѝ. Чу Биг Бен да отмерва осем. Ако смята да вечеря, трябва да открие ресторант. Но продължи да върви.

Отново си припомни пътуването преди дванадесет години. Тогава се движеше с ролс — от паметник на паметник. Имаше градинско парти в Бъкингамския дворец. В бледорозова рокля от органдин и широкопола шапка, Мелинда се представи на кралицата. Лив си спомняше колко силно ѝ се искаше да посети лондонския Тауър. Майка ѝ бе сметнала, че разходка из Националната галерия ще бъде по-поучителна. Старателно разглеждаше картините и в същото време си мислеше как ужасно ѝ се иска да види вътрешността на някоя кръчма.

Някога, преди не чак толкова много години, Дъг обмисляше да предприемат пътешествие до Лондон. Беше в колежанските им дни, когато все още имаха мечти. Но никога не разполагаха с достатъчно пари, за да отделят за самолетни билети. А след това не разполагаха с достатъчно любов, за да отделят за мечти. Лив се отърси от мрачното си настроение. Сега е тук, свободна да види Тауър или някоя кръчма, или да се качи в метрото. Но няма с кого да сподели преживяното. Няма с кого да...

— Лив! — Обърна се и се сблъска с Торп. Взираше се в нея с ръка на рамото ѝ. За момент го изгледа разсеяно. — Сама? — попита

той, но не се усмихна.

— Да, аз... — Опита се да измисли нещо. — Да, реших, че бих могла да поразгледам града.

— Изглеждаше малко отнесена. — Пусна рамото ѝ и пъкна ръце в джобовете си.

— Просто се бях замислила. — Лив тръгна отново и той закричи редом с нея.

— Идвала ли си и преди в Лондон?

— Веднъж, преди много години. А ти?

— На млади години. — Известно време вървяха мълчаливо. Сдържаността, която чувстваше у него, беше нещо ново за нея. — Няма нищо ново за терористите — продума след малко.

— Да, знам. Прекарах следобед в Скотланд Ярд. Предполагам, че са действали самостоятелно.

Торп сви рамене.

— Имали са много сложна, много скъпа екипировка, но, изглежда, не са знаели как да я използват. Били са обречени.

— Глупаво е — тихо изрече Лив и се замисли за четиримата мъже, привлекли светлините на прожекторите върху себе си за един кратък миг. — Напълно безсмислена смърт.

Отново потънаха в мълчание и продължиха да вървят в студената вечер. Неочаквано, Торп постави ръка на рамото ѝ.

— Лив, днес там наоколо хвърчаха много куршуми.

— Да?

— Цяло чудо е, че никой от пресата или от зрителите не беше убит.

— Да.

Няма да облекчи положението му. Торп изпусна нетърпелива въздишка.

— Ако съм прекалил тази сутрин, то е, защото бях престанал да те възприемам като журналист. Знаех само, че си жена и че не искам да пострадаш.

Тя мълчаливо се взря в лицето му.

— Това извинение ли е?

— Не, обяснение.

Лив се замисли за момент.

— Добре.

— Какво добре?

— Смятам, че е разумно обяснение. — Сега вече се усмихна. — Но следващия път, когато ми се изпречиш на пътя при някое събитие, ще получиш не особено нежно сръчкване в ребрата. Разбрано?

— Разбрано — кимна той и отвърна на усмивката.

— Вечерял ли си, Торп? — попита го, след като отново тръгнаха.

— Не, слушах шикалкавенията на Доналдсън.

— Гладен ли си?

Той сведе поглед към нея, извил учудено едната си вежда.

— Това покана ли е, Оливия?

— Не, въпрос. Отговори с „да“ или „не“.

— Да.

— Някой ми беше казал, че сънародниците трябва да се поддържат на чужда земя — подхвърли тя. — Какво е твоето виждане?

— Склонен съм да се съглася.

Лив го хвана подръка.

— Хайде, Торп, ще ти купя вечеря.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Намериха шумен и препълнен евтин ресторант и се настаниха на маса в ъгъла. Торп огледа насядалите плътно един до друг клиенти на бара. Във въздуха се разнасяше миризма на печено месо и вряло олио. По тавана имаше ярки флуоресцентни лампи.

— Много романтично — заяви той. — Ужасно държа на атмосферата, когато имам среща.

— Това не е среща — припомни му Лив, докато събличаше палтото си. — Изпробвам една теория. Трябва да внимаваш да не я провалиш.

— Да я проваля? — погледна я с невинен поглед. — Как?

В отговор, тя само го изгледа с присвити очи.

След като поръчаха, Лив се облегна на стола, за да поеме атмосферата около себе си. На бара двама мъже спореха разгорещено за конните надбягвания. Точно такова място ѝ се беше искало да посети при пътуването ѝ до Лондон в юношеските години.

Торп я наблюдаваше мълчаливо. Забеляза как очите ѝ се местят от човек на човек, без нито за миг да губят израза си на възхищение. Нямаше я едва доловимата тъга, която бе прочел по лицето ѝ в първия момент, когато я видя на улицата. За какво ли си мислеше? Или за кого? Все още има твърде много неща, които не знае. И, помисли си Торп, ще мине още известно време, преди тя да му каже.

— Какво виждаш? — попита на глас.

— Лондон — усмихна му се Лив. — Много повече от Лондон, отколкото ако разглеждаш паметниците и музеите.

— Очевидно това, което виждаш, ти харесва.

— Искане ми се само да не си заминавахме на сутринта. Щеше да ми е приятно да остана още един ден.

— Какво щеше да правиш?

Лив вдигна рамене.

— О, да видя всичко, всички. Ще се возя на двуетажен автобус. Ще ям риба и картопки, завити във вестник.

— Ще отидеш в Ковънт Гардън?

Тя поклати глава.

— Ходила съм в Ковънт Гардън. По-скоро бих отишла на доковете.

Торп се разсмя и вдигна чашата с бира.

— Ходила ли си някога на лондонските докове, Оливия?

— Не, защо?

— Не те съветвам. Поне не сама.

— Пак забравяш, че съм журналист — напомни му тя.

— Същото ще направят и докерите — сухо подхвърли той.

— Добре де — сви рамене и отново се облегна на стола си. —

Така или иначе, утре се връщаме.

— И какви са плановете ти после?

— След като се мерна в студиото, ще спя през останалото време до края на почивните дни.

— Кога за последен път си виждала Вашингтон? — попита я той, докато поставяха пред тях печените на скара свински пържоли.

— За какво говориш? Всеки ден виждам Вашингтон.

— Имам предвид развлеченията — взе вилицата си той. Влизала ли си някога в ролята на турист?

Лив свъси вежди, докато отрязваше парче месо.

— Ами, предполагам...

— Ходила ли си в зоопарка?

— Разбира се, правих репортаж за... — Млъкна и вдигна поглед към него. Той гледаше усмихнато насреща ѝ.

— Добре де, накъде биеш?

— Че не си почиваш достатъчно.

Лив го погледна учудено.

— Сега си почивам, нали?

— Нямам време да ти покажа Лондон както трябва — обясни Торп. — Защо не ме оставиш да ти покажа Вашингтон?

Предупредителните сигнали зазвъняха незабавно. Лив се зае с храната, докато формулираше безопасен отговор.

— Не мисля — изрече предпазливо.

Торп се усмихна и продължи да се храни.

— Защо не?

— Не искам да си създаваш погрешно впечатление, Торп.

— Какво погрешно впечатление? — Гласът му звучеше ласкаво и приятелски. Погледна надолу към ръцете ѝ и си припомни как пробягваха по лицето му, когато я целуна.

— Виж... — Лив замълча в желанието да подбере внимателно думите си. — Компанията ти не ми е съвсем неприятна, но...

— Кармайкъл, ти направо ме застрелваш с комплименти.

— Но — продължи тя, като го изгледа настойчиво — няма да се обвързвам с теб и не желая да си въобразяваш обратното. — Понеже думите ѝ прозвучаха невъзпитано, тя малко смекчи позицията си. — Можем да бъдем приятели... в определен смисъл, предполагам.

— В какъв смисъл?

— Торп! — възкликна нетърпеливо. — Престани!

— Лив, като репортер, имам нужда от точна информация. — Усмихна ѝ се невъзмутимо, преди да отпие от бирата си.

— Като репортер — възрази тя, — би трябвало да притежаваш достатъчно интуиция, за да разбираш какво имам предвид.

Той се приведе по-близо и се усмихна широко.

— Луд съм по теб, Кармайкъл.

— Ти си луд за връзване — поправи го тя и се опита да не обръща внимание на учестения ритъм на сърцето си.

— Но се опитвам да не го забелязвам, за да се разберем приятелски. Така че, ако се съгласиш нещата да останат на приятелска основа... — продължи тя.

— Какво се разбира под понятието приятелска? — поинтересува се той.

— Торп, невъзможен си!

— Просто се опитвам да разбера, Лив. Ако не разполагам с точните факти, как бих могъл да взема правилно решение? Значи, както го виждам аз... — хвана ръката ѝ — склонна си да признаеш, че можеш да търпиш компанията ми. Така ли е?

Лив издърпа ръката си от неговата.

— Дотук — отвърна предпазливо.

— И си готова да направиш втората крачка и да бъдем приятели.

— Обикновени приятели. — Макар да разбираше, че я подвежда, все още не можеше да схване уловката.

— Обикновени приятели — съгласи се той и вдигна бирата си за тост. — За третата стъпка.

— Каква трета стъпка? — попита Лив, но той само ѝ се усмихна над ръба на чашата. — Торп...

— Вечерята ти изстива — предупреди я той и погледна с интерес свинската пържола. — Ще я ядеш ли?

Лив отклони вниманието си от онова, което се канеше да каже, и сведе поглед към чинията си.

— Защо?

— Пропуснах обета.

Тя се разсмя и си отрязва ново парче.

— Аз също. — После я изяде до последната хапка.

Когато отново излязоха навън, валише слаб дъжд. Лив вдигна лице към небето. Приятно ѝ беше, че Торп я срещна — приятно ѝ беше, че вечеряха заедно. И да не е разумно, няма никакво значение! И да не е безопасно, хич не я е грижа! Имаше нужда да прекара вечерта с някой, който може да я накара да се смее, да я накара да мисли. Да я накара да чувства! Ако това е Торп, тази вечер няма да си задава въпроси.

Няколко откраднати часа са всичко, което иска. Няколко часа да забрави всички обещания, които някога си беше давала. Тази нощ няма нужда от обещания. Тази нощ е освободена от миналото, освободена от бъдещето.

— За какво мислиш? — Торп я завъртя в ръцете си, когато тя се засмя.

— Че ми е приятно да вали. — Все още смеейки се, тя отметна косата си назад. После устните му се озоваха върху нейните. Лив обви ръце около врата му и се отдаде изцяло на мига.

Нямаше намерение да я целува. Господи, нямаше намерение да го прави! Колкото за толкова можеше да се владее. Но в мига, в който се разсмя и вдигна лице към него, не можа да устои. Имаше дъждовни капки в косите ѝ. Усещаше ги и по устните ѝ.

Никога досега не бе почувствал тази невъздържаност у нея. Тя разпали страстта му до изпепеляващ пожар. Не може ли да види колко силна е обичта му, колко силно е желанието му и поне да го съжали, ако не друго? Мили Боже, помисли си той, докато жадно пиеше отзивчивите ѝ устни, стигнал е дотам, че е готов да приеме и съжаление, ако това е всичко, което може да му предложи. Притисна я здраво към себе си и зарови лице в шията ѝ.

Лив отстъпи назад и се изтръгна от ръцете му, за да се облегне на стълба на една лампа. Сърцето ѝ препускаше в страховитото опиянение. Силата на собственото ѝ чувство я потресе. А беше доловила у него нещо — може би някаква безразсъдна страст — което не смееше да приеме.

— Торп, аз... — Преглътна, неспособна да признае онова, което се случваше с нея, и поклати глава. — Нямах предвид това... просто стана — довърши безпомощно.

Все още развълнуван, Торп се приближи до нея.

— Лив — изрече той и вдигна ръка към лицето ѝ.

— Не, моля те. — Затвори очи. Може би, ако успее да забрави всичко, да затвори страницата до този момент, тогава... Но не, не може да отхвърли онова, което е било. Обаче не е и готова да започне отново. — Не мога — прошепна и отвори очи. — Просто не мога.

Вместо да отдръпне ръката си от бузата ѝ, той я обърна обратно и леко докосна с върха на кокалчетата кожата ѝ. Едва ли е възможно да я желае повече, отколкото в този момент.

— Не можеш — попита тихо — или не искаш?

— Не знам — едва чуто отрони тя.

— Какво искаш, Лив?

— Тази вечер... — Вдигна ръката си към неговата. — Просто ми бъди приятел тази вечер, Торп.

В очите ѝ имаше молба, която не можеше да пренебрегне.

— За тази вечер, Лив — хвана я той за раменете. — Тази вечер сме приятели, но не мога нищо да ти обещавам за утре.

— Достатъчно е. — Част от напрежението се отдръпна от нея. Пое дълбоко дъх и му се усмихна. — Ще изпием ли нещо? От дванайсет години чакам да видя лондонска кръчма отвътре.

Натискът на ръцете му бавно отслабна. Лив смътно долови усилието, което му костваше да я пусне.

— Знам едно местенце в Сохо, ако все още е там.

— Да идем да видим — хвана го подръка.

Беше си там — малко по-западнало, отколкото преди седем години. Когато влезе, Торп се запита дали във въздуха не се носи все същата миризма на застояла бира и тютюн.

— Идеално е! — възкликна Лив, докато се оглеждаше през завесата от дим. — Да се настаняваме.

Намериха маса в един ъгъл. Лив седна с гръб към стената. На бара клиентите бяха рамо до рамо. От непринуденото им държане стигна до извода, че повечето са редовни посетители. По-встрани някой свиреше на пиано, по-скоро ентусиазирано, отколкото майсторски. Множество гласове се включваха в песента.

Водеха се разговори — една непрекъсната глъчка. От време на време се извисяваше отделен глас, така че Лив долавяше откъслечни изрази. Тематиката се простираше от нападението над погребалната процесия до нечий неприятен шеф.

— К'во шъ пийте? — изглежда ги подозрително сервитьорката, която важно пристъпи към тях.

— Бяло вино за дамата — отвърна Торп. — За мен бира.

— О, американци! — Това, изглежда, ѝ хареса. — На екскурзията?

— Точно така — потвърди Торп. Тя се изсмя бързо и пое обратно към бара.

— Имаме си двамца американци, Джейк — подхвърли на бармана. — Дай да ги обслужим.

Лив се разсмя тихичко.

— Откъде знаеш за това място, Торп?

— Бях в командировка преди няколко години. — Поднесе запалката към върха на цигарата си. — Един американец, прикрепен към посолството ни, си въобразяваше, че е голям майстор в шпионажа. Той ми определи среща тук.

— Шпионаж значи. — Лив се приведе напред, като се подпря с лакти върху дървената маса. — И какво излезе?

— Ядец.

— О, стига, Торп — поклати разочаровано глава тя. — Поне измисли нещо.

— Как ще ти звучи, че съм се внедрил на своя глава в международна шпионска мрежа и след това съм разкрил историята в новините в шест?

— Много по-добре — кимна утвърдително.

— Готово, янки — постави сервитьорката чашите пред тях. — Ако искате по още едно, само свирнете.

— Знаеш ли — подхвана Лив, след като отново останаха сами. — Почти напълно пасваш на образа.

— Образ?

— Смелият, самоуверен новинар. — Отпи от виното си и после му се усмихна. — Нали знаеш, леко измачкано пардесю, уморено от живота лице. Изправен пред някое правителствено учреждение или пред някоя мръсна яма, да съобщава новините под лекия дъждец. Задължително трябва да ръми.

— Нямам пардесю — изтъкна той.

— Не разваляй всичко.

— Дори и заради теб — добави той с усмивка — няма да коментирам от мястото на събитието, облечен с пардесю.

— Съкрушена съм.

— Аз пък съм впечатлен.

— Така ли? От какво?

— От представата ти за полевия репортер.

— Такава беше представата ми, преди да вляза в играта — съгласи се тя. — Мислех си, че ще се срещам с пропаднали типове от подземния свят в долнопробни барове и за нула време ще разкривам случаи, които ще разтърсват света. Историите ще се развиват шеметно една след друга. Приключения, вълнения, интриги.

— Никаква бумащина, цензура и редактиране на времето. — Торп отпи от бирата, загледан в нея. Как може някой да изглежда толкова добре след ден като този, който бе преживяла?

Смехът ѝ бе топъл и одобрителен.

— Точно така. Мисля, че действителността започна да ми се изяснява в колежа, но ми се струва, че все още си бях запазила представата за приключения и слава. Остана в мен, докато не се наложи да отразявам първото убийство. — Потрепери бързо и отново се зае с виното. — Неща от този сорт бързо те връщат на земята. Ти успя ли да свикнеш да се справяш с това, Торп?

— Човек не свиква — отвърна той. — Но се справя.

Тя кимна, после отхвърли мрачните мисли. Пианистът беше минал на някаква меланхолична балада.

— Наистина ли пишеш роман?

— Казал ли съм такова нещо?

Лив се усмихна над ръба на чашата.

— Да, каза. За какво е?

— За политическа корупция, естествено. Ами твоят?

— Нямам такъв. — После вдигна поглед към него с лукави пламъчета в очите. В стомаха му запулсира тъпа болка. — Всъщност — заговори със снижен глас тя, след това се разколеба. — Може ли да ти се довери човек, Торп?

— Не.

Тя се изсмя сподавено.

— Разбира се, че не, но все пак ще ти кажа. Извън протокола — добави бързо.

— Извън протокола — съгласи се той.

— Когато бях в колежа и парите не достигаха, пописвах малко допълнително.

— О? — Запита се за какви ли недостигащи пари може да става въпрос, като се има предвид произходът ѝ, но остави въпроса неизречен. — Какъв вид писане?

— Изпратих няколко материала за „Моята истинска история.“

Той се задави с бирата, после се взря в нея.

— Майтапиш се! Списанието за изповеди?

— Не се прави на толкова важен! Парите ми трябваха. Освен това — допълни тя с лека нотка на гордост — материалчетата доста си ги биваше.

— Нима? — изгледа я похотливо.

— Измислени — заяви важно.

— Бих искал да ги прочета... само с образователна цел.

— Никакъв шанс. — Вдигна поглед, тъй като тълпата на бара стана по-шумна. — Ти с какво се занимаваше в неразумната си младост, Торп?

— Пишех за вестник. — Хвърли небрежен поглед през рамо към двама мъже, които се караха заради игра на дартс.

— А, все журналист значи.

— И свалях момичета.

— Това се подразбира от само себе си. — Лив наблюдаваше как играчите на дартс се изправят един срещу друг в спора си. Клиентите на бара започнаха шумно да вземат страна. Торп посегна към портфейла си.

— Нали няма да си тръгваме още? — запита тя, когато понечи да извади банкноти.

— Всеки момент нещата ще загрубеят.

— Знам — усмихна се тя. — Искам да видя. Кой избираш — онзи с шапката или другия с мустаците?

— Лив — търпеливо заговори той, — кога за последен път си присъствала на бой в бар?

— Не ставай досаден, Торп. Аз залагам на този с шапката. Подребен е, но е по-жилав. — Още докато говореше, мъжът с мустаците нанесе първия удар. Торп се облегна назад с въздишка на примирение. На този етап ще е по-безопасно да останат в ъгъла.

Мъжете на бара се извърнаха да наблюдават. Държах чашите в ръце и подвикваха окуражително. Лив примигна, когато нейният човек получи юмрук в стомаха. Хората из кръчмата започнаха да вадят пари и да залагат за изхода от боя. Барманът продължаваше да подсушава чаши. Двамата мъже се вкопчиха яростно, после се строполиха на пода.

Торп ги наблюдаваше как се търкалят по дъските. Един стол бе съборен и някакъв мъж с чаша тъмна бира в ръка го изправи и издърпа на безопасно разстояние. После седна на него, за да е по-близо до избраница си. Чуваха се насърчителни викове и напътствия.

Изглежда, прогнозата на Лив щеше да се окаже правилна. Мъжът с шапката беше гъвкав като змиорка. Приклеци по-едрия си противник в здрава хватка и настоя да се предаде. Онзи, почервенял от яд и недостиг на въздух, бе принуден да го стори.

— Искаш ли още едно? — обърна се той към Лив, след като положението започна постепенно да се успокоява.

— Хм? — Вниманието ѝ отново се насочи към него, после се усмихна на спокойното му изражение. — Не мислиш ли, че точно от такива неща стават добри материали, Торп?

— Ако смяташ да коментираш професионален бокс — съгласи се той, но се усмихна. — Изненадваш ме, Оливия.

— Защо, понеже не се разпищях и не закрих очи? — Разсмя се и сама даде знак на сервитьорката. — Торп, те не си причиняват нищо чак толкова страшно — някоя и друга синина и да има за какво да говорят. При нас в залата всеки ден преди началото на новините е много по-зле.

— Смела дама си ти, Кармайкъл — вдигна чашата си за тост той. Тя доволно допря своята до нея.

— О, благодаря ти, Торп!

Когато отново се озоваха навън, беше късно. Лив чу часовникът да бие един. Слабият дъждец продължаваше да ръми упорито. Светлините се отразяваха в плитките локви и трепкаха мъждиво през булото на дъжда. Макар въздухът да беше студен, виното я бе сгряло и тя се чувстваше съвсем бодра.

— Знаеш ли — заговори, докато крачеха бавно по улиците на Сохо, — първия път, когато идвах в Лондон, ходих по музеи, паметници, на чай и театър. Струва ми се, че тази вечер видях повече, отколкото тогава за цяла седмица. — Когато хвана ръката ѝ в своята, тя не възрази. Имаше нещо съвсем естествено в това да върви с него в ранните часове на нощта под мъглата от дъжд. — Когато излязох от хотела тази вечер, бях уморена, потисната. — Леко раздвижи рамене. — Неспокойна. Радвам се, че ме намери.

— Исках да бъда с теб — простичко отвърна той.

Лив предпазливо заобиколи думите му.

— Радвам се, че се връщаме в почивните дни — продължи тя. — Такива командировки ти изцеждат силите докрай. Особено след неочакваното събитие от сутринта.

— Всъщност не беше чак толкова неочаквано — подхвърли Торп.

Лив го изгледа втренчено.

— Да не искаш да кажеш, че си очаквал да се случи нещо такова?

— Да речем, че имах предчувствие.

— Ами можеше да го споделиш с нас, останалите — подхвърли тя с нотка на раздражение. — В края на краищата, нали беше специален кореспондент.

— И като такъв, от мен се иска да съобщавам факти и информация, а не предчувствия. — Усмихна ѝ се, докато тя го гледаше навъсено. — Би трябвало и сама да можеш да събереш две и две, Кармайкъл. Имаш дъждовни капчици по миглите.

— Не променяй темата.

— И целият ти грим се е отмил.

— Торп...

— Косата ти е влажна. — Лив се предаде с въздишка. — Уморена ли си? — попита той, след като влязоха във фойето на хотела.

— Не. — После се засмя. — Господ ми е свидетел, че би трябвало!

— Искаш ли да идем в барчето да пийнем преди лягане?

— Не и ако искам да съм с бистра глава на сутринта. — Тя се насочи към асансьора. — Трябва да видя какво става в Скотланд Ярд, преди да си тръгнем. Някакви връзки там, които би искал да споделиш, Торп?

Той се усмихна и натисна бутона за техния етаж.

— Сама ще трябва да си ги намериш.

— Мислех, че Вашингтон е запазената ти територия.

— Когато съм там — потвърди той и я избута в коридора.

— Значи имаш връзка — изрече подозрително.

— Не съм казал такова нещо. Във всеки случай, отсега нататък лондонският кореспондент поема случая.

Съзнавайки, че е изправена пред задънена улица, Лив пхна ключа в ключалката.

— Това за съжаление е вярно. Неприятно ми е, че не мога да продължа да работя по него. — Обърна се, за да му се усмихне. — Благодаря за компанията.

Без да проговори, той поднесе ръката ѝ към устните си. Когато треперенето стигна до върховете на пръсти ѝ, тя понечи да я издърпа, но Торп здраво я задържа своята. Извърна я с дланта нагоре — и постави още една дълга целувка.

— Торп — отдръпна се назад Лив, но ръката и оставаше здраво уловена в неговата. — Споразумяхме се да бъдем приятели.

Очите му бяха впити в нейните. Дрезгавите нотки в гласа ѝ помилваха кожата му.

— Вече е утре, Лив — отвърна тихо. — Не съм давал никакви обещания за утре. — Постави ръце на раменете ѝ, обърна я към вратата и лекичко я побутна вътре. Пусна я само за да затвори вратата след тях.

Отново беше в ръцете му. Бавно прокара пръсти по тънката извивка на врата ѝ. Без да откъсва очи от нея, очерта линията на ухото ѝ, скулите, после устните. Те потрепериха от докосването му. Със същата бавна предпазливост, прокара устни по маршрута, изминат от пръстите му. Леки като пърхане на пеперуда целувки обсипаха врата и

лицето ѝ, подмамиха устните ѝ. Нито притискаше, нито настояваше — оставяше само собствените ѝ желания да я държат в плен.

Когато плъзна ръце под пуловера ѝ, Лив не направи опит да го спре. Почти без да я докосва, той прокара опакото на пръстите си нагоре, после обратно надолу. Усети тръпката. Неподвижен, съвсем леко увеличи натиска на целувката — внимателно проучване на влажните гънчици по устните ѝ, нежно докосване на езици.

Лив не му оказа съпротива. Сякаш бе твърде отдадена на конфликта вътре в себе си — дали да посегне към него, или да го отблъсне. Гърдите ѝ бяха твърди и стегнати в ръцете му. Грапавата диря на дланта му по чувствителната ѝ кожа изтръгна стон на удоволствие.

Инстинктът му някак го предупреди, че трябва да се отнася с нея като с неопитно момиче — с внимание и търпение. И въпреки това страстта му се разгаряше. Треперенето ѝ го възбуждаше, но искаше повече. Искаше тя да го докосва, да моли за него. Страстта съществуваше — беше я почувствал преди. Искаше я сега. Устните му се притиснаха в нейните, за да ги увлекат и склонят. Тя се бореше повече със себе си, отколкото с него. Дишането ѝ беше неравно, тялото ѝ — покорно. Но оставаше една тънка корица, която още не беше разчупила.

Разкопча бавно клина ѝ и със стон посегна с пръсти да я докосне. Невероятната ѝ мекота го запрати на границата на разума. За момент тя се притисна конвулсивно в него. Сякаш животът разтърси цялото ѝ тяло. Устните ѝ внезапно станаха ненаситни и настойчиви под неговите. После изведнъж се отдръпна назад, опря се на вратата и трескаво поклати глава.

— Не, не прави това, Лив! — Притиснат до ръба, Торп я издърпа обратно в прегръдките си. — Няма да те нараня. От какво се боиш?

Беше твърде близо, прекалено близо. Гласът ѝ се изостри отбранително.

— От нищо не се боя. Искам да си вървиш. Искам да ме оставиш на мира.

Гневът напираше да избухне и той я улови още по-здраво.

— Друг път искаш! — Устните му се впиха яростно в нейните и чрез тях се изляха ядът и отчаянието му. Дори когато се опитваше да протестира, устните ѝ откликваха на неговите. — А сега ме погледни

— заповяда ѝ грубо и я издърпа назад за раменете. — Погледни ме и ми кажи, че не ме желаеш! — Отвори уста да го изрече, но лъжата не искаше да излезе. Можеше само да стои и да се взира в него. Цялата ѝ смелост я напусна. Беше напълно беззащитна. — Върви по дяволите, Лив! — внезапно промърмори той. Избута я встрани и изскочи през вратата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Лив влезе в VVB в понеделник сутринта, мислите ѝ бяха успокоени. Беше прекарала остатъка от почивните дни в преценка на отношенията си с Торп. Отношения не беше точно думата, която ѝ се искаше да употребява. Тя предполага нещо лично. Ситуация беше по-добър вариант.

Беше взела твърдо решение да не си създава, каквито и да било усложнения. Вярно, че го намираше по-привлекателен и по-приятен, отколкото бе смятала в началото. По-забавен. Никога не беше гледала на Торп като на забавен. Беше интересен събеседник. И у него имаше някаква стаена нотка на нежност, която я трогваше.

Лив беше предпазлива жена: обстоятелствата я бяха направили такава. Но беше честна пред себе си. Знаеше, че невъзмутимата, уверена Оливия Кармайкъл, която предава новините в пет и половина, е само част от истинската жена. Много неща от нея бяха прибрани на склад. Беше ги сложила там заради собственото си оцеляване. Вярно беше, че Торп бе започнал да издърпва резето, но годините ѝ бяха дали сили. Ако иска да остане заключена, ще остане. Съвсем просто е! Или поне така бе успяла да се убеди.

Физическото привличане невинаги предполага обвързване. Няма намерение да се обвързва с Торп. Все пак ще се налага от време на време да работят отблизо и дори би могла да помисли дали понякога да не се вижда с него на обществени места. Може би е време да започне да възстановява късчетата от личния си живот. Не може вечно да скърби. Но... няма да допусне отново да се окаже с Торп в положение, в което нещата могат да се изплъзнат от контрол. Той не е мъж за подценяване.

Не прецени добре, когато позволи на гордостта си да я тласне към онзи смехотворен облог. Човек като Торп, помисли си тя, само още повече ще се амбицира да постигне своето, заради самата идея. Трябваше просто да не обръща внимание на смешните му изявления за женитба.

Споменът за доволната му, самоуверена усмивка, когато бе приела облога, все още я преследваше. Твърде много приличаше на котка, която знае как да отвори вратичката на клетката с птичето.

Но аз не съм някакво канарче, напомни си тя, докато влизаше в залата. И не се страхувам от котки.

Работната зала си беше както обикновено. Шумна. Телефоните непрекъснато звъняха. Само стената с телевизионните монитори беше безмълвна. Навсякъде се суетяха стажанти — колежани, които изучаваха занаята — в изпълнение на всевъзможни поръчки. Помощник-режисьорът спореше с един от репортерите по редакцията на някакъв откъс. Един екип се бе понесъл през вратата, със съоръженията си и чаши с кафе в ръце.

— Колко котенца? — чу някакъв репортер да пита в слушалката. — Къде ги е родила?

— Лив — поздрави я с вдигната ръка дежурният редактор. — Кметът организира пресконференция в два. — Напъха ѝ лист хартия, докато минаваше край нея.

— Благодаря. — Лив го разгледа, сбърчила нос. Може би ще ѝ остане време за няколкото хиляди телефонни разговора, които трябва да проведе по списъка си.

— Кой иска котенце? — чу умолителния глас, докато прекосяваше помещението. — Котката ми току-що е родила десет в кухненската мивка. Жена ми ще откачи.

— Здравсти, Лив — улови я за ръка Брайън, когато минаваше край бюрото му. — Вече приех две обаждания за теб тази сутрин.

— Така ли? — Огледа критично сакото му. — Нов костюм?

— Да-а. — Придърпа леко перленосивите му ревери. — Какво мислиш?

— Страхотно! — отвърна тя, тъй като добре знаеше колко много се притеснява Брайън за вида си на екрана. Беше способен да се терзае за най-лекия нюанс на вратовръзката си. — Та какво за обажданията?

— Малко се притеснявах как ще ми стои в раменете — раздвижи ги пробно той. — Първото беше от секретарката на госпожа Дитмайер. Нещо във връзка с уговорен обяд. Второто беше от някакъв тип на име Дъч Сийдел. Каза, че имал нещо за теб.

— Така ли? — намръщи се замислено Лив. Дъч беше единственият сигурен източник, с който разполагаше на

Капитолийския хълм. Беше портиер, с амбиции за политическа кариера.

— Кого познаваш на име Дъч?

Лив му отправи невинна усмивка.

— Това е букмейкърът ми — отвърна уверено и понечи да се отдалечи.

— Пълна си с изненади, а? — подхвърли Брайън. — Кой е кавалерът, който непрекъснато ти изпраща цветя?

Това я спря.

— Какво?

Брайън се усмихна и погледна ноктите си.

— На бюрото ти има свежа бяла роза, също като онази от миналата седмица. Стажантчето с къдравата коса казва, че пристигнала отгоре — погледна я закачливо. — Доста шум се вдигна около посещението му в студиото миналата седмица. Да не си сътрудничите по някой голям случай?

— Не си сътрудничим в нищо. — Лив се завъртя на пети и бързо се отправи към бюрото си.

Там беше — бяла и невинна, с леко притворени листенца. Обзе я лудо желание да я смачка в ръце.

— На мен никой никога не ми изпраща цветя. — Лив се обърна и погледна жената, която пишеше на бюрото зад нея. — Сигурно си хванала някой романтик — въздъхна тя. — Късметлийка!

— Късметлийка — измърмори Лив. Какво се опитва да направи с нея този мъж? Изведнъж осъзна, че залата е станала подозрително тиха. Долови множество многозначителни погледи и твърде много усмивки. Вбесена, тя грабна розата, заедно с вазата и я тръшна на бюрото на другата репортерка. — Ето — изрече с широк замах, — можеш да я вземеш. — После излетя яростно от стаята. Време е, реши тя, докато чуваше сподавения смях зад гърба си, да изясни правилата на играта.

Лив изскочи като стрела от асансьора, след като спря на етаж на Торп. Все още кипнала от гняв, спря пред бюрото на секретарката.

— Вътре ли е?

— Кой?

— Торп.

— Ами, да, но след двайсет минути има среща със завеждащия личен състав. Мис Кармайкъл! — Изглежда отчаяно отдалечаващия се гръб. — О, добре де — измърмори си под носа и се върна към пишещата машина.

— Виж какво — започна Лив, още преди вратата да се е затръшнала зад нея. — Това трябва да престане!

Торп изви едната си вежда и остави химикала, с който пишеше.

— Добре.

Тя стисна зъби при дружелюбния му отговор.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не. — Посочи с жест към един стол. — Но съм сигурен, че ще ми кажеш. Седни.

— Тази работа с розите — продължи тя и без да обръща внимание на стола, и се приближи към бюрото. — Неудобно ми е, Торп. Нарочно го правиш.

— Неудобно ти е от рози? — усмихна й се с вбесяваща невинност. — Какво ще кажеш за карамфили?

— Ще престанеш ли! — Облегна се с длани върху бюрото, почти по същия начин, както и първия път, когато нахлу в кабинета му. — Може да залъгваш политиците с потайната си усмивчица и невинен поглед, но не и мен. Много добре знаеш какво правиш. Това ме подлудява! — Замълча за миг, за да си поеме дъх, и той се приведе напред. — Знаеш каква клюкарница е това място. Още преди обед цялата зала ще си мисли, че имам нещо с теб.

— Е, и?

— Нямам нищо общо с теб. Никога не съм имала и няма да имам. И не искам колегите ми да си мислят друго.

Торп вдигна химикала и почука по плота на бюрото.

— Смяташ ли, че ако имаш нещо с мен, ще навреди на авторитета ти?

— Това няма нищо общо. — Измъкна химикала от ръката му и го запрати през стаята. — Между нас няма нищо.

— Друг път няма! — невъзмутимо възрази той. — Събуди се, Лив.

— Слушай...

— Не, ти слушай. — Стана и заобиколи бюрото. Тя се направи, за да го посрещне. — Преди два дни ме целуваше.

— Това няма нищо...

— Мълчи — прекъсна я кротко. — Знам какво изпитваше и трябва да си глупачка, ако си мислиш, че можеш да се преструваш, че не е било така.

— Нищо не се преструвам.

— Не? — Вдигна леко рамене, все едно че не вярва особено на думите ѝ. — Във всеки случай изпращането на рози изобщо не може да се сравни с нахлуването в редакцията по време на почивката за кафе. Ако искаш нещо, от което действително да се почувстваш обидена, бих могъл да ти помогна. — Придърпа я в ръцете си. За първи път Лив забеляза гневния блясък в очите му. Отказа се да се бори. Би било твърде унижително, защото той беше по-силен. Вирна брадичка и го погледна смело.

— Предполагам, че не е нужно да полагаш големи усилия, за да се държиш оскърбително, Торп.

— Никак даже — потвърди той. — В момента не разполагам с много време, иначе щях да ти демонстрирам. Можем да го обсъдим довечера на вечеря.

— Няма да вечерям с теб.

— Ще те взема в седем и половина — пусна я и вдигна сакото си.

— Не.

— Не мога да го уредя преди седем и петнайсет — целуна я бързо. — Ако имаме да си казваме нещо, трябва да го направим насаме, не смяташ ли?

Имаше известно право. А и устните ѝ още бяха затоплени от неговите.

— И ще изслушаш какво имам да ти кажа? — запита предпазливо.

— Разбира се — усмихна се и отново докосна устните ѝ, този път съвсем леко.

Лив отстъпи назад.

— И ще се държиш прилично?

— Естествено — облече сакото си. Лекотата, с която се съгласи, я тревожеше, но едва ли би могла да възрази. — Трябва да вървя. Ще те изпратя до асансьора.

— Добре. — Докато крачеше редом с него, Лив се питаше дали е спечелила, или изгубила спора. Равенство, реши тя, е най-доброто,

което би могло да се каже.

Торп се поколеба пред апартамента на Лив. Не беше сигурен защо го прави. Не беше свикнал на отказ, особено на отказ от жена. Винаги е имал успехи, както в личен, така и в професионален план. За професионалните си успехи се беше трудил. Упорито. Успехите в личния му живот винаги са идвали лесно. Не му се налагаше да посвещава безкрайни часове за проучване, нито да навърта безкрайни километри предварителна работа, за да примами някоя жена в ръцете и в леглото си.

Когато бе само на двацет и няколко и обикаляше улиците на Вашингтон, за да си създава връзки и да прави репортажи за неизправната канализационна система, той бе получил своя дял от привлекателни жени. Някои дори биха могли да се нарекат красиви. По-късно, по време на осемнайсетмесечната му мисия в чужбина, докато отразяваше деликатния и взривоопасен район на Близкия Изток, в живота му пак имаше жени. И докато името му ставаше все по-добре познато, лицето му все по-широко известно, изборът му ставаше все по-богат.

Знаеше, че трябва само да вдигне телефона и да набере някой номер, за да си осигури приятна компания за вечерта. Познаваше безброй жени — интересни жени, красиви жени, известни жени. Беше изминал дълъг път от момчето, което висеше край клуба на „Сенаторите“.

И въпреки това две неща си оставаха все същите. Беше твърдо решен да стане най-добрият в своята област и когато искаше нещо, той го преследваше. Торп пъхна за момент ръце в джобовете си и изгледа навъсено вратата на Лив. Затова ли е тук? — запита се той.

Но не е толкова просто. Дори изправен сам отвън можеше да извика във въображението си лицето ѝ, гласа ѝ, уханието ѝ. В живота му не е имало друга жена, която да си представя с такава яснота, когато е сам. Не е имало друга жена, която да предизвиква болка при мисълта за изчакването. Тя бе предизвикателство, да, а предизвикателствата бяха неговата стихия. Но не затова бе тук. Обичаше я. Желаше я. И бе решен да я получи. Натисна звънеца и зачака.

Когато отвори вратата, Лив вече беше преметнала палтото през ръка. Нямахше намерение да го пуска вътре. Ако трябва да бъде с него,

предпочита да е в някой ресторант, където няма да има опасност да направи грешката, която допусна твърде много пъти.

— Готова съм — изрече с най-сдържания си тон.

— Виждам. — Торп не помръдна, след като тя затвори вратата зад себе си. Беше принудена или да го изблъска от пътя си, или да остане на място. Остана на място. Той сигурно идваше направо след предаването си, макар Лив и нямаше намерение да му признава, че го е гледала. Все пак си беше махнал вратовръзката и беше разкопчал първите две копчета на ризата. Изглеждаше толкова спокоен, колкото тя беше напрегната. — Още си бясна. — Усмихна се, съзнавайки, че я дразни, но неспособен да устои. Не беше съвсем сигурен кой израз му харесваше повече — сериозната искреност в погледа ѝ по време на предаването или овладяното раздражение, което така често забелязваше, когато поглеждаше към него.

Лив не беше сърдита, а нервна и ядосана на себе си, че толкова се влияе от него. Чувстваше как вече започва да се поддава на усмивката му.

— Мислех, че ще го обсъждаме по време на вечерята, Торп, а не в коридора пред апартамента ми.

— Гладна ли си?

Не искаше да се усмихва, но устните ѝ я предадоха.

— Да.

— Обичаш ли италианска кухня? — попита той и я хвана за ръка, докато вървяха към асансьора.

— Всъщност да — направи слаб опит да издърпа ръката си, но той не обърна внимание.

— Добре. Знам едно местенце, където има фантастични спагети.

— Чудесно.

Двайсет минути по-късно спряха пред висока бяла сграда. Лив присви очи.

— Какво ще правим тук?

— Ще вечеряме. — Торп паркира, после се пресегна да отключи вратата ѝ. Тя се измъкна навън и го изчака.

— В „Уотъргейт“ няма италиански ресторант.

— Няма. — Отново я хвана за ръка и я поведе към входната врата.

Подозренията ѝ се засилиха.

— Каза, че ще ходим в италиански ресторант.

— Не, казах, че ще ядем спагети. — След като прекосиха фойето, Торп натисна копчето на асансьора.

Лив го изгледа с присвити очи.

— И къде?

Той я въведе в кабината.

— В моя апартамент.

— О, не! — Усети как паниката я обзема, щом започнаха да се издигат. — Съгласих се да вечерям с теб, за да можем да поговорим, но...

— Трудно е да се говори в шумен ресторант, не мислиш ли? — отвърна невъзмутимо той, докато вратите се отваряха. — А имам чувството, че искаш да ми кажеш доста неща. — Отключи вратата и я покани е жест.

— Да, искам, но... — Силна, ароматна миризма на пикантен сос достигна до ноздрите ѝ. Лив прекрачи прага. — Кой приготви спагетите?

— Аз. — Торп пое сакото от раменете ѝ, после свали и своето.

— Не си ти — погледна го с искрено недоверие. Дали един мъж с груби длани, умни очи и небрежна елегантност може да готви спагети?

— Шовинистка — обвини я той и я целуна, преди да успее да го предотврати.

— Нямах предвид това. — Вниманието ѝ бе отклонено от целувката и възбуждащата миризма, която се носеше откъм кухнята. — Познавам много мъже, които готвят, но...

— Мислеше, че аз не мога — довърши Торп. Разсмя се, поставил ръце върху раменете ѝ. Кожата ѝ беше прекалено гладка, за да устои. — Обичам да ям и се уморих от ресторанти. Освен това съм се научил още като дете. Майка ми работеше, а аз приготвях храната.

Ръцете му лекичко се плъзгаха нагоре-надолу по раменете ѝ, докато тя усети как кожата ѝ започва да пулсира.

— Недей — прошепна, уплашена, че няма да може да се въздържи да направи малката крачка напред в прегръдките му.

— Какво недей, Лив? — Докато наблюдаваше потиснатото желание да се разпалва в очите ѝ, усети как се надига и неговото.

— Не ме докосвай така.

За момент Торп не реагира, после спокойно отдръпна ръце.

— Теб бива ли те в кухнята?

Подът отново се закрепил под краката ѝ.

— Не особено.

— Можеш ли да забъркаш салатата?

Защо на него му е толкова лесно? — запита се тя. Способен е да се усмихва без никакво усилие, докато нейните колени все още треперят.

— Може би, ако спазвам указанията.

— Ще ти ги напиша. — Хвана я съвсем приятелски, но въпреки това по гърба ѝ отново пробягаха тръпки. — Ела, дай ръка.

— Винаги ли първо каниш жените на вечеря, а после си караш да работят? — Много важно беше да влезе в неговия тон и да забрави за моментната си слабост.

— Винаги.

Кухнята беше истинска изненада. Лук, чесън и картофи висяха в телени мрежи покрай прозореца, а по множеството куки бяха закачени тигани с бакърени дъна. Имаше прибори, които никога преди не беше виждала всичките леснодостъпни от печката или плота. Големи стъклени буркани съхраняваха разноцветни зърна и макаронени изделия с различни форми. Собствената ѝ кухня приличаше на гола пустиня в сравнение с тази тук. Това беше стая на човек, който не само умее да готви, но и изпитваше удоволствие от това.

— Ти наистина готвиш — удиви се Лив.

— Така си почивам. Както и с гребането. И двете изискват съсредоточаване и усилие. — Торп отпуши бутилка бургундско вино и го остави да поеме въздух. Лив бе привлечена от къкрещото глинено гърне.

— Кога успя да го направиш?

Той повдигна капака.

— Сложих го, преди да тръгна за работа сутринта.

Лив присви очи срещу безгрижната му усмивка.

— Ужасно си самоуверен! — Удивително е колко пъти я ядоса за толкова кратък период от време.

— Вземи — утешително рече той и бръкна с дървена лъжица в гърнето. — Опитай.

Гордостта отстъпи пред глада и тя покорно отвори уста.

— О! — Лив затвори очи, докато уханието се просмукваше в нея.
— Нечовешко е!

— С най-добрите неща обикновено е така — отново захлупи капачето Торп. — Аз ще приготвя хляба и спагетите, ти направи салатата. — Вече пълнеше тигана с вода. Лив се поколеба за момент. Още усещаше пикантния вкус на соса върху езика си. Нищо, реши тя, не може да застане между тези спагети и мен. — Всичко е в хладилника — добави той.

Откри пресните зеленчуци и след като напълни ръцете си с тях, ги занесе на мивката, за да ги измие.

— Ще ми трябва купа за салатата.

— Второто шкафче над главата ти. — Торп прибави щипка сол към водата, след като запали огъня под нея.

Лив затършува за купата, докато той започна да реже филиите. Наблюдаваше я — както се беше изправила на пръсти, за да достигне шкафчето, роклята ѝ се поклащаше нагоре и надолу едновременно с движенията ѝ. После, докато търкаше една зелена чушка под водата, пръстите ѝ се плъзнаха по гладката кожа. Ноктите ѝ бяха добре оформени, внимателно очертани, но никога не си слагаше цветен лак. Беше го забелязал — гримът ѝ винаги беше дискретен, ненаатрапчив, също както и дрехите ѝ. Торп се питаше дали това е преднамерен контраст на по-пищните багри у сестра ѝ, или е просто въпрос на вкус.

Лив занесе зеленчуците до плота за рязане. Вдигна поглед, когато Торп ѝ подаде чаша вино.

— Тежката работа заслужава награда.

Преди да успее да освободи ръцете си и да поеме чашата, той я поднесе към устните ѝ. Очите му сезираха настойчиво в нейните.

— Благодаря. — Гласът ѝ бе замаян, също както и умът ѝ. Бързо се извърна.

— Харесва ли ти? Обикновено пиеш бяло. — Торп вдигна чашата и на свой ред отпи.

— Хубаво е. — Лив съсредоточи цялото си внимание в избора на нож.

Той измъкна един от гнездото му и ѝ го подаде.

— Остър е — предупреди я. — Внимавай!

— Опитвам се — промърмори тя и се зае с работата.

Чуваше го как се движи зад нея, как сипва спагетите във врящата вода, как пъха филиите в скарата. Присъствието му завладяваше всичките ѝ сетива. Докато приключи със салатата, нервите ѝ бяха опънати. Взе виното, което ѝ беше оставил и отпи голяма глътка. Успокой се, предупреди се наум, или ще забравиш за какво си дошла.

— Готова ли си? — Ръцете му се допряха до раменете ѝ и тя едва се въздържа да не подскочи.

— Да, всичко е изпълнено.

— Добре, да започваме. Малката масичка от опушено стъкло беше поставена под прозореца. Мястото представляваше уютен, уединен кът, въпреки открития изглед към града. Издигнато бе на три стъпала над всекидневната и преградено с метален парапет. Из стаята горяха свещи с различна форма и големина. Светлината беше приглушена. Съдовете от английски костен порцелан бяха поредната изненада. Лив се опита да се отърси от атмосферата, докато Торп сервираше салатата. Беше дошла, за да говорят. Може би е най-добре да започне полека.

— Имаш красив апартамент. Отдавна ли живееш тук?

— Три години.

— Заради... — замълча и се усмихна — скандалното му минало ли го избра?

Торп също се усмихна.

— Не. По онова време съответстваше на нуждите ми. Бях в Израел, когато гръмна аферата. Винаги съм съжалявал, че не бях тук, за да отразявам събитията. — Подаде ѝ олио и оцет. — Познавам един редактор, който отхвърлил случая, когато му подали информацията. Няма време и решил, че никой няма да се трогне от някакво дребно влизане без разрешение. Мисля, че сега продава употребявани коли в Айдахо. Лив се разсмя.

— Колко време прекара в Средния Изток?

— Твърде много. — Улови въпросителния ѝ поглед. — Часове на скука и мигове на ужас. Не особено здравословен начин на живот. Войната ти отваря очите — може би дори прекалено. Затова на какво е способно човешкото същество.

— Сигурно е много трудно — изрече тя, като се опитваше да си го представи. — Да бъдеш военен репортер, при това в чужда страна.

— Беше полезен опит — отвърна той и раздвижи рамене. — Проблемът е, че докато отразяваш, ти също си склонен да забравиш, че си човешко същество. За момент, ето тук — докосна главата си, — ти се чувстваш неунищожим. Камерата е като предпазен щит. Това е опасна заблуда — куршумите и гранатите не се съобразяват с нея.

Разбираше какво има предвид. Самата тя веднъж бе влязла лекомислено в правителствена сграда, следвайки отряд за откриване на взривни заряди. Мисълта ѝ бе насочена единствено към материала. Едва по-късно проумя пълното значение на действията си.

— Много странно, нали? — продума замислено. — И не става въпрос само за репортерите. При операторите вероятно е дори още по-зле. Защо смяташ, че се получава така?

— На някои им харесва да го наричат мисия, свещен дълг да дадеш възможност на публиката да узнае. Аз винаги съм го приемал като моментно заслепение. Правиш го, защото вниманието ти е насочено изцяло в събитието, а събитието е твоята работа.

— Ограничен обхват — тихо изрече тя, припомняйки си, че той беше употребил веднъж този израз. — Не звучи толкова романтично, както мисия.

Торп се усмихна, загледан как отблясъците от свещите танцуват по кожата ѝ.

— Ти романтика ли търсиш в работата си, Лив?

Въпросът я стресна и я върна обратно към действителността.

— Не. Не, не търся. — Сега е моментът, каза си тя. — И точно затова се съгласих да вечерям с теб тази вечер.

— За да отделиш романтичните си преживявания от работата?

Веждите ѝ се сключиха. Защо звучи толкова различно, когато го казва той?

— Да... Не — поправи се тя.

— Ще донеса спагетите, докато решиш.

Лив се прокле мислено и разчупи на две филийка чесново хлебче. Защо нещата никога не се получават, както ги беше замислила, когато се озовеше край него? И защо той сякаш винаги владее положението? Изправи рамене и посегна към виното. Ще трябва да започне отново.

— Ето ни.

Торп постави върху масата поднос с тънък пласт спагети, залети с гъстия сос.

— Торп — започна Лив. Уханието беше неустойимо и докато говореше, тя напълни чинията си. — Наистина смятам, че разбра какво ти казах онзи ден.

— Напълно те разбрах, Оливия, много ясно се изразяваш. — Той също си сипа, след като тя приключи.

— В такъв случай сигурно разбираш колко усложняваш нещата.

— Като ти изпращам цветя — заключи той и ѝ подаде настъргано сирене.

— Ами, да. — Звучеше толкова глупаво, когато го казваше той. — Много е мило, но... — Намръщи се и намота спагети на вилицата си. — Не искам ти или някой друг да си мисли, че това означава нещо.

— Разбира се, че не. — Изглежда я как лапва първата хапка. — Как е?

— Възхитително. Абсолютно възхитително! — Лив остави чисто сетивното удоволствие от храната бавно да проникне в нея. — Никога не съм вкувала нещо по-прекрасно. — Набоде нова партида и се опита да си спомни какво се опитваше да обясни. — Във всеки случай, партньорите не правят такива неща, нали знаеш. — Втората хапка се оказа също толкова удовлетворяваща, колкото и първата.

— Какво не правят? — Доставяше му огромно удоволствие да наблюдава как се наслаждава на приготвената от него храна. Езикът ѝ леко се плъзна по вилицата.

— Да изпращат цветя — заяви тя. — Един на друг. Особено когато помежду им има и съперничество. Местните и националните новини са като две сестри. Знам нещичко за съперничеството между сестри.

— Сестра ти — вметна той. Пламъчетата на свещите хвърляха малки златисти отблясъци в очите ѝ. Почти можеше да ги преброи.

— Мм. Със сестра като Мелинда имам опит да бъда губещата страна. Нямах нищо против — така ставаш по-изобретателен. Същото важи и когато работиш за местните новини.

— Така ли го приемаш? — попита с любопитство той. Взе едната ѝ ръка и разгледа деликатно лакираните ѝ нокти. — Че си откъм губещата страна?

— Ти разполагаш с големия бюджет — изтъкна тя. — Широка разгласа, известност. Но това не означава, че ние не можем да постигнем същото качество в по-малък мащаб. — На палеца му имаше мазол — усещаше как я дращи лекичко по кокалчетата на пръстите. Неочаквано по целия ѝ гръбначен стълб пробяга хлад. Лив внимателно издърпа ръката си и посегна към чашата с вино. — Но не в това е въпросът.

— А в какво? — усмихна ѝ се Торп — бавната, типично негова усмивка, която разпиляваше мислите ѝ. Лив бързо се съвзе.

— Знаеш как се разпространяват слуховете в нюзрума. Вътрешните слухове — уточни тя и отново се зае с вечерята. — На такова място е трудно да запазиш в тайна личния си живот. За мен това е важно.

— Да, сигурно. Почти нищо не се споменава за него във вестниците и светските рубрики след юношеските ти години. Представителите на семейство Кармайкъл винаги са добър материал за пресата.

— Аз не отговарях на модела. — Нямаше намерение да го казва и остана удивена, че ѝ се беше изплъзнало. — Това, което се опитвам да кажа — продължи, след като Торп запази мълчание, — е, че щом веднъж идеята хрумне на някой от твоя или от моя етаж, в следващия момент вече ще бъде факт. После няма спиране. Знаеш как една обикновена среща на кафе може да се превърне в бурна следобедна връзка след третото преразказване.

— Толкова ли е важно?

Лив въздъхна уморено.

— Може би от твоя гледна точка не, но от моя — да. Трябва да се справям и с това, че съм новопристигнала, при това жена. Достатъчно трудно ми е, Торп. Точно сега, какъвто и напредък да имам, винаги го преценяват по-внимателно, отколкото на всеки друг. Дали Кармайкъл не се среща с Торп, защото иска да се прехвърли в екипа на националните новини?

Той я изгледа внимателно за момент.

— Не си достатъчно уверена в себе си.

— Аз съм добър репортер — незабавно възрази тя.

— Говоря като жена. — Видя как предпазната броня се вдигна и беше готов да изругае от яд.

— Това не е твоя работа.

— Не говорим ли точно за това? — възрази той. — Изпратих роза на жената, а не на репортера.

— Аз съм репортер.

— Това е професия, а не пол. — Вдигна чашата си с вино и с мъка потисна раздразнението си. Знаеше, че гневът не е начин да се справи с нея. — Не върви да бъдеш толкова чувствителна в този бизнес, Лив. Ако се засягаш от клюките в нюзрума, доста ще страдаш. Погледни се в огледалото. Хората говорят за жените с лице като твоето. Такава е човешката природа.

— Не е само това — отстъпи малко Лив. Искаше да говори с него и нямаше смисъл да се сърди. — Не желая никакво лично обвързване — нито с теб, нито с който и да е друг.

Торп мълчаливо се взираше в нея над ръба на чашата си.

— Толкова жестоко ли си била наранена?

Не очакваше въпроса, нито нотката на съчувствие в него. Струваше й огромно усилие да запази погледа си спокоен и да не го отклони.

— Да.

Той остави нещата дотук. Фактът, че бе направила признание, вместо да се затвори, му беше достатъчен. За останалото ще почака.

— Защо дойде във Вашингтон?

Лив го погледна за миг. Беше се подготвила за по-нататъшен разпит, но не и за бърза смяна на темата. Позволи си отново да се отпусне предпазливо.

— Винаги съм се интересувала от политиката. С това се занимавах в Остин, макар че повечето време само четях по-малко новини. Когато ми предложиха от VVB, приех без колебание. — Насочи вниманието си отново към храната. — Вълнуващ град, особено от журналистическа гледна точка. Търсех вълнението. Предполагам, че търсех и напрежението.

— Мислила ли си да се занимаваш с националните новини?

Тя направи неопределено движение с рамене.

— Естествено, но засега съм доволна там, където съм. Карл е най-добрият директор, с когото някога съм работила.

Торп се усмихна.

— Склонен е към емоционални изблици.

Лив повдигна вежди, докато си играеше с последните спагети в чинията си.

— Особено когато важна клечка отгоре ни открадне някоя история. Наложил се да настъпя по мазола един от колегите ти след пресконференция на кмета днес следобед.

— Така ли? И кой?

— Томпсън. Онзи с големите уши и крещящи вратовръзки.

— Много ласкаво описание.

— Точно — възрази Лив, но на устните ѝ трепна усмивка. — Във всеки случай с голям зор успях да уредя едно бързо интервю след пресконференцията, а той се опита да се възползва наготово.

— Дала си му да се разбере, не се съмнявам.

Лив си позволи да се усмихне открито. Доста приятно ѝ беше да си припомни как разкара предприемчивия Томпсън.

— Всъщност, да. Казах му сам да си свърши черната работа, иначе ще го намерят обесен на вратовръзката му в подземията на Рейбърн. — Замълча замислено. — Мисля, че ми повярва.

Торп се вгледа във ведрите сини очи.

— Мисля, че аз също. Защо просто не насъска оператора си срещу него?

Лив се усмихна и налага последните спагети.

— Не исках грозни сцени пред кмета.

— Искаш ли още малко? — посочи към празната ѝ чиния.

— Сигурно се шегуваш. — С въздишка се облегна назад.

— Десерт?

— Нали не си направил десерт наистина? — изгледа го с разширени очи.

Той се приведе напред и наля още бургундско в чашата ѝ.

— Изпий си виното. Ей сега се връщам.

Преди да тръгне, събра чиниите. Лив за момент си помисли дали да не му помогне, но се отказа. Чувстваше се прекалено добре, за да се помръдне. Би било глупаво да отрича, че компанията ѝ е приятна. Харесваше ѝ да разговаря с него. Да спори с него. Почти беше забравила колко ободрително може да подейства един спор. Караше я да се чувства жива, жизнена. Не беше в безопасност в негово присъствие, но дори това беше вълнуващо.

Вдигна поглед, когато го чу да се завръща. При вида на подноса с ягоди и сметана, който носеше, тя нададе тих възглас на удоволствие.

— Изглеждат превъзходно! Как успя да се снабдиш с толкова едри ягоди по това време на годината?

— Репортерът никога не разкрива източниците си.

Лив въздъхна, докато той поставяше чинията на масата.

— Изглеждат великолепно, Торп, но не мисля, че бих могла да ги поема.

— Опитай една — настоя той и потопа ягодата в прясно битата сметана.

— Само една — съгласи се тя и покорно отвори уста, докато ѝ я поднасяше. Той размаза сметаната по бузата ѝ. — Торп! — извика през смях и посегна за салфетка.

— Съжалявам. — Постави ръка върху нейните, за да ѝ попречи да вземе салфетката. — Аз ще го почистя. — Улови я с другата си ръка през врата и започна бавно и съвсем лекичко да облизва сметаната от лицето ѝ.

Смехът ѝ секна. Не можеше да помръдне, камо ли да протестира. Умът и тялото ѝ бяха блокирани от шока на усещането. Кожата ѝ сякаш бе жива само там, където се и плъзгаше езикът му.

— Добре ли е? — прошепна той и прокара устни по нейните.

Лив не каза нищо. Очите ѝ бяха впити в неговите. Торп не откъсваше поглед от нея, докато четеше изумената страст, изписана в тях.

Бавно натопа още една ягода и ѝ я подаде.

— Друга?

Лив поклати глава и преглътна, докато гледаше как зъбите му отхапват ягодата. Стана и слезе по стъпалата към всекидневната. Трябва да е права, за да може да мисли, каза си тя. Само след миг отново ще се почувства съвсем нормално. Треперенето ще спре, страстта ще се охлади. Извика стреснато, когато Торп я завъртя в ръцете си.

— Помислих, че искаш да танцуваме — прошепна той.

— Да танцуваме? — отпусна се в прегръдките му тя. — Няма музика. — Но вече се движеше заедно с него и главата ѝ се опря на рамото му.

— Не я ли чуваш? — Уханието ѝ възбуждаше сетивата му. Гърдите ѝ меко се притиснаха, когато я притегли по-близо.

Лив въздъхна и затвори очи. Светлинните от свещите потрепнаха по клепачите ѝ. Крайниците ѝ бяха натезали — твърде удобно извинение. Облегна се на Торп. Опита да се убеди, че сигурно е пила повече. Затова се чувства така. Но знаеше, че е лъжа. Когато устните му обходиха ухото ѝ, тя отново въздъхна и потрепери.

Трябва да вървя, каза си наум. Трябва да си тръгвам, веднага. Пръстите ѝ се зареяха в косата му. Лудост е да оставам. В тялото ѝ бавно се разгаряше копнеж, едновременно с движенията на неговото. Ръката му се плъзна нагоре по гърба ѝ, после обратно надолу, за да се спре на талията. Когато почувства устните му на тила си, Лив нададе тих звук от удоволствие.

— Не мога да остана — прошепна тя, но не направи усилие да се отдръпне от ръцете му.

— Не — съгласи се той, докато устните му лениво се преместваха към нейните.

— Трябва да вървя. — Устните ѝ потърсиха неговите.

— Да. — Плъзна езика си между разтворените ѝ устни.

Лив почувства как костите ѝ се размекват, а главата ѝ се върти.

— Трябва да си тръгвам.

— Мм. — Внимателно смъкна ципа на гърба на роклята. Когато ръцете му докоснаха тънката материя на корсажа ѝ, тя нададе приглушен стон.

— Няма да се обвързвам с тебе, Торп.

— Знам, каза ми вече.

Роклята ѝ се плъзна на пода.

Тя се притисна по-силно и остави устните му отново да намерят нейните. Потъваше, но водата бе толкова топла и приятна. Копнежът по него я унасяше и нарастваше все повече, докато ръцете му се движеха по тялото ѝ. Беше пленница на докосването му — докосване, което бе нежност. Не направи никакви възражения, когато я вдигна на ръце.

В спалнята се процеждаше лунна светлина — неясни сенки, мека белота. Лив почти изплува на повърхността.

— Торп...

После той отново я целуна. Замаяна и възбудена, тя се прилепи в него, докато я полагаше върху леглото. Разсъблече я бавно, без да спира да я милва и целува. Думите, които ѝ шепнеше, бяха гальовни, приспиваха нервите ѝ и възбуждаха тялото ѝ.

След като гърбът му остана гол, Лив прокара ръка по него. Усецаше се твърда сила. Искаше той да бъде силен. Нуждаеше се от това. Торп смъкна корсажа ѝ до кръста и устните му последваха дирята на ръцете.

Желанието за миг стана неудържимо. Лив простена и го притисна към себе си, докато устата му лакомо се впи в гърдите ѝ. Движенията ѝ под него вече не бяха забавени, ръцете ѝ вече не бяха срамежливи. Изви се, за да му помогне да смъкне финото бельо от нея. Прокара ръка по вътрешната страна на бедрото ѝ и тя почувства как я залива гореща вълна. Застина на ръба ѝ със стон, но пръстите му продължиха нагоре и навътре, издигайки я още по-високо.

Заби нокти в раменете му. Никой никога не я беше карал да се чувства така — обезумяла, жадуваща, пламнала. Лив искаше да я обладае, но той не бързаше.

Езикът му се плъзна по гърдния ѝ кош и с леко трептене описа извивката на талията ѝ, докато Лив разбра, че ще загуби разсъдъка си. Без да бърза, той се спусна още по-ниско и със задавено стенание тя отново достигна върха.

Отзивчивостта ѝ го порази и го запрати отвъд собствената му страст. Искаше тя да изпита всяка капчица удоволствие, което можеше да ѝ даде. Беше чувствителна към всяко докосване, към всеки помисъл. Макар че на меката светлина кожата ѝ имаше мраморен оттенък, под ръцете си я чувстваше като разтопена лава. Копнежът по нея го разтърси целия. Всеки път, когато простенваше името му или посягаше към него, изненадата го пронизваше като стрела. Страстта пулсираше от нея — за него. Само това бе достатъчно да го запрати отвъд границата на разума.

Устните му се впиха в нейните и Лив ненаситно откликна на настойчивостта им. Всички задръжки отпаднаха — всички прегради бяха разчупени. Съзнаваше единствено необузданата си страст за утоляване и единствения мъж, който можеше да ѝ го даде. Разтвори се за него и го насочи в себе си.

Стоновете ѝ заглъгнаха в рамото му. Усети как мускулите се напрягат и издуват под устните ѝ, докато я отвеждаше отвъд всичко, което си спомняше, зад всичко, за което бе мечтала. Предаде се изцяло и се понесе заедно с него.

Торп лежеше обвит около нея, притиснат в топлината ѝ. За него, светът се свеждаше до това легло — до тази жена. Дори в тъмното можеше да я види — всяка извивка на тялото ѝ, всяка линия на лицето ѝ. Никога в спомените си не се беше чувствал толкова обвързан, така изцяло свързан. Кожата ѝ беше гладка, зърната ѝ се притискаха все още твърди към гърдите му. Дишането ѝ бавно се успокояваше. Знаеше си, че има страст под старателното владееене, но не беше подозирал дълбочината ѝ, нито какво ще бъде въздействието ѝ върху него. Беше уязвим, почти безпомощен за първи път в живота си.

Лив чувстваше как силата на страстта се утаява в задоволство. Никога не ѝ се бе случвало да се самозабрави до такава степен. Нима го е пропуснала в живота си? Почти се боеше да разбере отговора и какво би означавало това. Безспорната истина е, че отново я накара да се почувства жена, и то пълноценна. По устните и езика си още усещаше вкуса му. Не искаше да го загуби, нито топлата сигурност, която я изпълваше, сгушена в прегръдките му.

Но кой е Торп? Кой е този, който успя да изтръгне от нея онова, което бе неспособна — или не желаше — да даде на нито един мъж през последните пет години.

— Бях си обещала, че това няма да се случи — прошепна тя и зарови лице във врата му.

Думите ѝ изтръгнаха Торп от унеса.

— Съжаляваш? — попита предпазливо и му се стори, че се наложи цяла вечност да чака за отговора.

— Не — тежко въздъхна Лив. — Не съжалявам. — Отметна отново глава. — Изобщо не очаквах да се озова тук с теб... така. Но не съжалявам.

Той отново се отпусна и я притегли по-близо от себе си. Тихите, сериозни думи го развълнуваха.

— Оливия, ти си толкова сложна жена.

— Нима? — лекичко се усмихна тя и затвори очи. — Никога не съм смятала така. Може би твърде обикновена, а също и праволинейна, но не и сложна.

— От година и половина се мъча да определя в каква категория да те поставя — отвърна той. — Не е лесна работа.

— Не се опитвай. — Отново плъзна ръка по рамото му. Приятно ѝ беше да усеща мускулите му, особено след като знаеше, че може да ги накара да бъдат нежни. — Имал ли си много любовници, Торп?

— Много деликатен въпрос в такъв момент, Кармайкъл — изсмя се задавено той.

— Нямах намерение да питам за имена и бройка — възрази тя и въздъхна при допира на ръката му по гърба ѝ. — Защото аз наистина не съм имала. И не ме бива много.

— В какво да те бива? — разсеяно попита той. Разходката по тялото ѝ разпалваше собствената му страст.

Изведнъж тя се смути и неловко потърси подходящия израз.

— Ами в... ъ-ъ... да доставя удоволствие на партньора.

Ръката му спря да се движи и той се отдръпна назад, за да я погледне в лицето.

— Шегуваш ли се?

— Ами, не — вече ѝ беше ужасно неудобно. Ако не се беше отпуснала до такава степен, никога нямаше да се постави в подобно положение. Продължи да говори нервно. — Знам, че не съм особено... вълнуваща в леглото, но...

— Кой, по дяволите, ти е втълпил такова нещо?

Острото раздражение я изненада. Съпругът ми, изскочи отговорът в съзнанието ѝ.

— Просто го знам...

Той грубо изруга и я прекъсна.

— Мислиш ли, че съм се преструвал?

— Не. — Внезапно се почувства объркана и несигурна. — Преструваше ли се?

Беше ядосан, почти до безразсъдство. Претърколи се и я затисна под себе си.

— Желаех те от първия миг, в който видях лицето ти. Знаеше ли го? — Поклати глава, неспособна да отговори. Нов прилив на страст пробяга по тялото ѝ от допира на ръцете му. — Толкова си уверена, толкова сдържана, но аз виждах припламващата страст. Искях те точно така, гола в леглото ми. — Устните му се впиха в нейните —

разкъсващи и яростни. Нейните, жадуващи за тях, приеха гнева и настойчивостта им със същото настървение.

— Исках да смъкна пластове — прошепна той. Ръцете му се движеха по нея, докато тя започна да се извива неистово. — И щях да те имам, да разтопя този лед. — Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и тя се изви в стремежа си към него. — Но когато те взех в ръцете си, нямаше никакъв лед, никаква нужда от игри. Ако не си доставила удоволствие на друг мъж, вината е била негова. Той е загубил. Запомни го!

Цялата гореше. Ръцете ѝ докосваха, търсеха, милваха със своя собствена власт, докато устните ѝ обхождаха врата му. Чувстваше пулсирането на кръвта му под езика си. Издърпа го и привлече устата му обратно към своята. Вкусът... неговият вкус. Обезумяваше за него. Той потръпна заедно с нея.

После целувката стана дива и я зашемети със съзнанието, че го е предизвикала отвъд цивилизованото. Това не беше преструвка. Беше изцяло отдаден на нея — на това, което правеха заедно. Усети го, изпълни се с удивление и се понесе във вихър, където никаква мисъл не можеше да проникне.

Лежеше безжизнена, изразходвана докрай. Дишането и тялото ѝ конвулсивно потръпваха. Той се бе отпуснал отгоре ѝ с цялата си тежест, а гърбът му бе мокър под ръцете ѝ. Никой от двамата нямаше представа колко време бе изминало.

— Струва ми се, че беше права. — Гласът му бе тих и пресипнал. — Това не беше особено вълнуващо. — Лив не вярваше, че са ѝ останали сили да се засмее, но смехът се надигна в нея — топъл и доволен. Беше ново и прекрасно усещане — да се смееш в леглото. Торп вдигна глава и ѝ се усмихна. — Глупаче — прошепна нежно и я целуна. После се премести и я притегли към себе си. Само след минути беше заспала и не помръдваше. Той я задържа до себе си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алармата на часовника се включи с писък. Лив автоматично се пресегна да спре канонадата и се блъсна в Торп. Очите ѝ рязко се отвориха. Напълно дезориентирана и замаяна, тя се взря в очите му, докато часовникът продължаваше да пищи. Част от съзнанието ѝ регистрира леко наболата по лицето му брада и натежалите от сън очи, които гледаха насреща ѝ.

Спах с него, припомни си тя. Любих се с него и прекарах нощта в леглото му. Фактите проникваха до нея бавно. На дневната светлина долавяше леки признаци на удивление, но колкото и да търсеше и да се питаше, все така не изпитваше съжаление. Беше получила страст, нежност, обич. Как би могла да съжالياва?

Торп се протегна зад себе си и изключи алармата. Тишината се възцари внезапно и всеобхватно. Без да продума, той придърпа Лив към себе си. Беше видял замаяната изненада на лицето ѝ, след това постепенното осъзнаване и приемане. Намираше го забавно и някак странно мило. Това не беше жена, която има навика да се събужда в леглото на мъж.

Кротката утринна прегръдка бе ново усещане и Лив се отпусна в нея. Незадължаваща интимност. Преплела тяло в неговото, тя сънливо ѝ се отдаде. Не беше сигурна какво точно изпитва. Какво е това чувство? Задоволство? Щастие? Простото удоволствие да бъдеш близо до друг човек, да докосваш и да бъдеш докосван?

Нещо се беше променило. Вратите се бяха отворили. Не беше сигурна дали тя, или Торп бе дръпнал резетата, но то се бе случило. Дъхът му пареше бузата ѝ, ръцете му я обгръщаха с леко чувство за притежание. Вече не беше сама. Искане ли да бъде? Усещаше как тялото му се притиска в нейното. Вчера бе сигурна, че самотата е отговорът за нея. Но сега...

Беше се любила с него. Споделила себе си. Обладана от него. Лив не беше безотговорна личност. Интимността не беше маловажен жест за нея. Интимността означаваше обвързване. За нея това

означава, че двамата вървят и винаги ще вървят ръка за ръка. Но тя си беше обещала в живота ѝ никога повече да няма обвързване, да няма лични отношения. В миналото ѝ имаше твърде много неща, които да ѝ напомнят за рисковете. Той става твърде важен. Тя става твърде уязвима. Много лесно е да остане там, където се намира, здраво обвита, плътно притисната. Ако се задържи прекалено дълго, може да забрави колко бързо идва отрезвяването.

Размърда се с желанието да прекъсне връзката, преди да е станала прекалено силна.

— Трябва да ставам. Трябва да съм там в девет и половина.

Все така безмълвен, Торп я придърпа обратно към себе си. Устните му нежно се притиснаха в нейните. Беше толкова мека, толкова топла. И още се долавяше уханието ѝ. Беше чакал дълго, твърде дълго, за да се пробуди до нея. Сега искаше да се наслади на момента. Искаше да види как изглежда на сутринта, освежена от съня, с още натежали очи. Беше спал до нея, беше се пробудил до нея. Нямахше намерение отново да остане без нея.

Лив откликна на нежността и ленивата възбуда. За момент би могла да се престори, че не съществува външният свят, налагащ обвързването им, нито нейното минало, което да я възпира. Съществуват само те двамата. Ако затвори очи, може да си представи, че още е нощ и пред тях има много часове за ласки и нежност. Но времето минаваше. Слънцето се виждаше като бледо, жълто петно през прозореца.

— Трябва да ставаме — прошепна отново тя.

— Ммм. — Леко извърна глава, за да погледне часовника. — Очевидно — съгласи се и се сгуши за последно в шията ѝ. — Предполагам, че съвестта ти няма да позволи да измислиш внезапен пристъп на ларингит или някакъв удобен грип?

— А твоята? — отвърна тя.

Той се разсмя и я целуна.

— В момента нямам съвест.

— Ще ми се да можех да кажа същото. — Отдръпна се от него и се изправи седнала, като притисна автоматично чаршафа към гърдите си. — Ще ми трябва халат.

— Жалко. — Простена и се претърколи, за да стане. — Ще ти осигуря халат. И закуска — допълни, докато се клатушкаше към

гардероба. — Ако ти направиш кафето.

Почувства се малко неловко да го види изправен съвсем гол пред гардероба. Изпъна рамене и си каза да не става глупачка. Току-що беше прекарала нощта заедно с него. Тялото му вече не представлява тайна за нея. Но да го види... докато той измъкваше първия халат за себе си. Беше великолепно сложен — здрав, стегнат, с широки, мускулести рамене и дълъг торс. Наистина винаги бе смятала, че изглежда по-източен в дрехите. Без тях беше по-атлетичен.

— О кей? — Извади къс хавлиен халат, тип кимоно, и се извърна към нея.

Беше загубила нишката на думите му. Очите ѝ трепнаха при закачливите искрици в неговите.

— Какво? Извинявай.

— Можеш ли да направиш кафе, Лив? — усмихна се, докато ѝ подаваше халата.

— Имаш ли каничка и лъжица?

Погледна я засегнато.

— Шегуваш ли се?

— Боях се, че нямаш. Ще се справя, предполагам — заяви колебливо и пъхна ръце в кимоното.

— Кафеварката е на плота, кафето е на втората лавица над печката — инструктира я, докато свиваше към банята. — Виж какво можеш да направиш.

Откри нещата в кухнята точно там, където ѝ беше казал. Наля вода и измери кафето. Съвсем слабо чуваше шума от течащия душ.

Струваше ѝ се доста странно усещане да се движи из неговата кухнята, облечена само с халата му. Имам любовна връзка, помисли си тя. За миг задържа вдигната горната част на кафеварката, загледана в пространството. Беше се любила с Торп, беше прекарала нощта в леглото му, а сега приготвяше кафе в кухнята му. С неговия халат, напомни си тя и прокара ръка по ревера му.

Бързо тръсна глава и постави капака върху каничката. За Бога, та аз съм на двайсет и осем години! Бях женена и се разведох. Работеща жена съм и от години се справям сама. Защо да нямам любовна връзка? Хората го правят всеки ден. Това е част от живота. Съвсем просто е — дори делнично. Да се превръща в нещо друго е пълна глупост. Ние сме зрели хора, които просто са прекарвали заедно нощта. Това е всичко.

Още докато в съзнанието ѝ се оформяха последните от тези спокойни и трезви разсъждения, Торп влезе в стаята. Лив се обърна да каже нещо леко саркастично относно кафето и се озова притисната в ръцете му.

Устните му най-напред докоснаха нейните съвсем леко, после повториха. На третия път се задържаха и станаха по-настойчиви. Тя вдигна ръце, за да го притегли по-близо. Всичко, което току-що си каза, вече бе забравено. Косата му още бе влажна, когато прокара пръсти през нея. Миризмата на сапун и лосион за бръснене погали сетивата ѝ. Всичко изглеждаше ново и свежо, като първа любов.

Ръцете му се задържаха от двете страни на гърдите ѝ, после се плъзнаха надолу към хълбоците. Не беше настойчива целувка, но силна. Върна в съзнанието ѝ ехото от изминалата нощ. Торп малко се отдръпна, за да я погледне.

— Харесваш ми така — прошепна той. — Боса, с няколко номера по-голям халат и леко разрошена коса. — Вдигна ръка и я разбърка още повече. — Ще мога да си те представям така, когато наблюдавам как самоуверената мис Кармайкъл съобщава новините.

— За щастие на рейтинга, зрителите обаче няма да могат.

— Те губят.

— Не всички оценяват смачкания вид на току-що станал от леглото човек, Торп. — Кафето пращеше неистово и тя се издърпа от ръцете му. Имаше чаши, закачени на кукички под шкафчетата. Лив измъкна две и ги напълни.

— Но аз също оценявам и улегналия, перфектно балансиран вид — изтъкна той и ѝ подаде малка опаковка сметана. — Всъщност не откривам у теб нищо, което да не ми харесва.

Лив се засмя и погледна нагоре към него.

— Винаги ли си толкова мил преди кафето, Торп? — подаде му едната чаша. — По-добре да взема душ, докато го пиеш. Може и да ти вгорчи настроението. — Той понечи да го вдигне към устата си, но тя постави ръка на рамото му, за да го спре. — Преди да го изпиеш, си спомни, че ми обеща закуска.

После го напусна, като взе своята чаша със себе си.

Торп отново сведе поглед към кафето, след това предпазливо отпи. Не беше толкова зле, колкото Лив очакваше. Очевидно, помисли си той и отпи още веднъж, кухнята не е нейна територия. Но пък е

негова, заключи философски и се приближи до хладилника. Чуваше как шурти водата от душа. Приятно му беше да знае, че е наблизно — само през две стаи. Извади резен бекон и загрят тигана.

Торп не беше мъж, който се самозаблуждава. Бяха се любили — и пак щяха да го правят — но чувствата на Лив не бяха така определени, както неговите. Не му беше особено приятно да се намира в положение да обича силно някой, който не отвърща със същата дълбочина на чувствата. Би могла, каза си той, докато беконът цвъртеше. Сега се бори със себе си. Беше твърде уверен, за да се замисля дори за миг, че изходът може да не е в негова полза.

Даже на ярката слънчева светлина в кухнята, отново си припомни откритото ѝ отдаване през нощта — първоначалното ѝ колебание, постепенното му превръщане в нападателност и страст. Каквото и да казва, тя е сложна жена, пълна със скрити кътчета и противоречия. Не би го приел по друг начин. Щом се е влюбил, предпочита да е в жена с някой и друг водовъртеж и подводно течение.

Оливия Кармайкъл е жената за него и той е мъжът за нея. Може да се наложи да прояви търпение, докато я убеди. Беше сигурен обаче, че ще успее да я убеди. Торп се усмихна и счупи яйце в една купичка.

Също както и предната вечер, миризмата, носеща се откъм кухнята, неустойимо я привлече. Застанала на прага на кухненската врата, тя се взираше в широката чиния, която Торп тъкмо отрупваше с бекон, златисти яйца и леко препечени филийки.

— Торп — изрече и вдъхна дълбоко, — ти си удивителен!

— Сега ли забелязваш? — отвърна той. — Вземи две чинийки — нареди ѝ и посочи с глава към съответния шкаф. — И идвай, докато не са изстинали.

Лив изпълни наставленията му.

— Трябва да призная — заяви, докато се настаняваше на масата, — че изпитвам благоговение пред всеки, който може да приготви нещо за ядене, и то навреме.

— Какво ядеш вкъщи?

— Колкото е възможно по-малко — започна да си сипва от подноса. — Използвам най-вече онези малки кутийки, на които пише „Готова храна“. Понякога наистина е така.

— Лив, имаш ли представа какви неща пъхат в тези кутийки?

— Моля те, Торп — напъха вилицата с голяма халка яйца. — Не го прави, докато ям.

Той се засмя и поклати глава.

— Учила ли си се някога да готвиш?

Лив повдигна рамене. Спомняше си храната, която бе приготвяла по време на брака си. Обикновено нещо бързо — скалпена вечеря, преди да хукне за следобедната смяна в студиото, някой аламинут след часовете. В някои редки случаи беше готвила както подобава, даже доста добре. Но имаше твърде малко време и твърде много задължения. Вместо да му отговори, се върна още по-назад във времето.

— Когато бях малка, майка ми не смяташе, че това е важно. Всъщност — допълни, след като приключи с парче бекон — не искаше и да чува за няколкото случая, когато се напъхах в кухнята да видя какво става там. Това не беше наша територия.

Торп намаза с масло препечена филийка и се замисли колко невероятно различно е било детството им. Той и майка му бяха много близки, както поради необходимост, така и от любов. Лив и нейната майка са били отчуждени, може би поради най-обикновена липса на разбирателство.

— Често ли си ходиш в Кънектикът?

— Не.

В тази единствена дума прозвуча сигнал. Не се приближавай твърде близо! Торп го разпозна и смени посоката.

— Как си с графика днес?

— Плътно. Първата дама ще открива онзи детски център в единайсет. Дел трябва да се появи в Конгреса в един, макар да се съмнявам, че ще успеем да се доберем до него. Освен това имам още една проверка в училищната комисия следобед. — Довърши останалите в чинията си яйца. — Предвидено е да запиша ново рекламно представяне. Генералният директор е малко нервен за рейтинга.

— Не е ли така с всички? — Погледна към празната ѝ чиния. — Е, поне си подкрепена.

— Ако това е деликатен начин да намекнеш, че съм се натъпкала, ще го пренебрегна. — Лив стана и събра чиниите. — Тъй като ти сготви, аз ще ги измия, докато се облечеш.

— Много демократично.

Тя задържа погледа си върху чиниите и подноса.

— Ще трябва да се върна до апартамента си и да се преоблека.
Ще взема такси.

— Не ставай смешна.

Не особено уверена в движенията си, Лив вдигна купчината чинии.

— Глупаво е да прекосиш половината град, без да ти е на път.
По-лесно ще бъде...

Спря я, като пое чиниите от ръцете ѝ и ги остави обратно на масата. Постави ръце на раменете ѝ и се вгледа в лицето ѝ. Отново се беше появило в очите му — търсенето, настойчивостта.

— Лив, изминалата нощ означава нещо за мен. Това, че съм с теб, означава нещо за мен. — Видя мигновеното потрепване на чувствата, докато думите проникваха в съзнанието ѝ. — Никакви таксита.

— Никакви таксита — потвърди тя, после обви ръце около него и силно го притисна. Жестът го изненада и развълнува.

Лив затвори очи и остана така. Беше се страхувала, че той ще се съгласи, без изобщо да се замисли. Разумната част в нея ѝ казваше, че така ще е най-добре — дръж се непринудено, дръж се цивилизовано. Вземи си такси и си тръгни. Но сърцето ѝ искаше повече. А сърцето ѝ започваше да натежава над всичко останало.

— Ще ме изчакаш ли довечера? — прошепна той в косите ѝ. — Докато свърши предаването ми?

— Да — вдигна лице към него. Докато устните му докосваха нейните, Лив си помисли, че теренът, на който нагазва, би могъл да е опасен — но не се беше чувствала толкова жива от години.

Часът беше пет и трийсет и две, когато Торп застана в апаратната и се загледа в Лив през стъклото. Малко се интересуваше от репортажа ѝ за кражба в местна търговска верига или от техническите подробности на телевизионното излъчване край него. Тя, напълно естествено, не му излизаше от ума през целия ден.

— Вдигни първа камера — нареди Карл от мястото си пред стената от монитори. Тя беше и там, умножена по осем върху черно-белите предварителни монитори и цветните за директно излъчване.

Гласът ѝ звучеше от стереоуредбата. Вляво от него някакъв техник работеше по звуковия пулт. — Камера две.

Лицето на Брайън замени Лив на директните монитори. При следващото нареждане на Карл зад него просветнаха графиките. — Трийсет секунди до рекламите.

Брайън продължи да чете гладко.

Карл дръпна силно от цигарата си и хвърли през рамо поглед към Торп.

— Сега те виждам наоколо по-често, отколкото когато работеше тук — подхвърли той.

— Имам по-голям стимул — отвърна невъзмутимо.

Карл се загледа в изображението на Лив на екрана и изсумтя одобрително. Винаги беше харесвал Торп като мъж, беше го уважавал като журналист. Искаше му се да може да го задържи в екипа си. Въздъхна и смачка цигарата. Съмняваше се, че ще задържи и Кармайкъл повече от година-две. Твърде отдавна беше в бранша, за да очаква нещо друго.

— Трийсет секунди.

Торп отново погледна през стъклото. Лив говореше на Брайън. Засмя се на нещо и поклати глава. Дали само си въобразява, или наистина изглежда по-отпусната, някак по-свободна? Ще мине повече от час, преди да може да я докосне отново.

Камера едно се насочи към нея и след сигнала тя започна със следващата част от новините. Торп напусна апаратната с нейния глас, отекващ в ушите му.

Липсваше ѝ. Този факт я изненадваше, но не можеше да го отрече. Денят ѝ бе напрегнат, на моменти дори трескав, но той някак си през цялото време стоеше в крайчеца на мислите ѝ.

Остана на бюрото си и се зае да преглежда програмата за следващия ден. Очите ѝ отново и отново се връщаха към часовника. Защо, след като цял ден бе прелетял, сега един час изглеждаше като вечност?

— Струва ми се, че тази дама има нужда от чаша кафе.

Усмихна се на Боб и протегна ръка.

— Винаги съм си знаела, че си ужасно досетлив.

— Предпочитам да бях неустоймо секси — подхвърли той и седна в ъгъла на бюрото.

— Разбира се, че си! — Очите ѝ му се усмихваха над ръба на чашата. — Непрекъснато се налага да се сдържам!

— Аха? — ухили се насреща ѝ той. — Може ли да кажа на жена си?

— Оставям го на твоята дискретност.

— Днес работих с Прай — въздъхна в чашата си с кафе Боб. — Знаеш онзи кратък клип от трийсет секунди, който направи пред Кенеди Сентър.

— Аха. — Лив разбра какво ще последва и се настани по-удобно на стола.

— Четирийсет думи. Няма да повярваш колко пъти може да сбърка текста този тип. Направо ме побърка, след като го попитах дали не иска да му нагласим някакви идиотски картончета. Трябвало да имаме по-голямо уважение към таланта — изсумтя и глътна още малко кафе. — Той няма да различи таланта, дори да го настъпи и да нагази в него до глезени.

Лив реши да играе дипломатично. Много добре знаеше, че Прай е в непрестанен конфликт с техническите екипи.

— Клипът изглеждаше много добре.

— Има късмет, че не трябваше да излъчва на живо. Ако можех да избирам — намигна ѝ той, — нямаше да работя с никой, който няма готини крака. Знаеш ли — надигна глава, за да я огледа, — изглеждаш някак по-различна.

Лив повдигна вежди. Възможно ли е една нощ на ласки и освобождаване да е довела до забележими промени?

— Ако се опитваш да се спасиш от Прай за утре — отвърна безгрижно, — вече говорих в канцеларията да те взема да работиш с мен.

Той отново се усмихна.

— Мерси, но предпочитам бурен уикенд в Акапулко.

— Акапулко — повтори тя, като се престори, че го обмисля.

— Можем да използваме служебната ти сметка.

— Лив вече е заета за този уикенд — намеси се любезно Торп. И двамата се извърнаха към него. Той погледна надолу към нея, после отново се обърна към оператора.

— Ще ходи да гребе.

— Без майтап? — Информацията, изглежда, даде на Боб нов повод за усмивка. — Предполагам, че ще трябва да се примиря с неделна вечеря у тъщата. — Стана и след като поздрави бързо Лив, ги остави сами.

— Торп! — Беше я хванал за ръката и вече я водеше през залата. — Нямам никакви планове за уикенда.

— Аз имам — любезно отвърна той. — И ти си включена.

— Имам една такава особеност — заяви му тя, докато излизаха навън, — държа сама да правя плановете си.

— Готов съм да се нагодя. — Отвори ѝ вратата, облегна се на нея и ѝ се усмихна. — Ако предпочиташ Акапулко, мога да го уредя.

Трудно беше да се разсърди, когато се усмихваше насреща ѝ. Само изпусна лека въздишка на досада.

— Може да си помисля за гребането — подхвърли и отстъпи пред импулсивното желание да докосне устните му със своите. — Ако ти си на веслата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Толкова много неща можеха да се променят за една седмица. Лив почти забрави какво е да бъдеш сам — наистина сам. Нощите вече не бяха изпълнени с абсолютна тишина. Почти забрави какво означава да зависиш само от себе си. В живота ѝ отново имаше някой. Повече не правеше опити да анализира как бе стигнала до това.

Постепенно започваше да разчита на присъствието на Торп. Започваше да се радва на удоволствието от близостта. Казано накратко, започваше да се нуждае от Торп.

Докато дните се нижеха, тя установи, че очаква с нетърпение не само разговорите им, но дори и споровете. Той я стимулираше, принуждаваше я да мисли по-бързо, ако иска да защити позицията си. В интелектуално отношение двамата се допълваха. Имаше моменти, знаеше го, когато той наточваше острието на критиката с върху нея, също както и тя върху него.

Силата му беше много важна за нея. У него имаш нещо от устойчивостта на скала. Веднъж вече бе търсил устойчивост у друг и бе останала разочарована. Не търсеше защита. Беше преминала през твърде много неща, за да подлага на съмнение всичко, което животът можеше да ѝ предложи. Когато човек е преживял най-лошото и е оцелял, повече нищо не може да го нарани по същи начин. Но ако трябва да си избере партньор, другар, любовник, той трябва да е силен.

Беше все още предпазлива. Върху чувствата ѝ оставаше лека предпазна броня. Но тя все повече изтъняваше.

Както беше обещал, Торп я заведе на вечерен бейзболен мач.

— Казвам ти, че трябва да си потърси друга професия — заяви тя и напъха ключа във вратата си. Продължи с мрачните си разсъждения за съдията, докато си смъкваше якето. — Не трябва ли да завършат школа, или нещо такова, преди да станат съдии?

— Или нещо такова — потвърди Торп, без дори да се опитва да скрие усмивката си. Лив беше изливала възмущението си от отсъжданията на съдията по целия път до дома.

— Е — заключи тя, — този трябва да е имал ужасни бележки. Няма да се изненадам, ако е и отвратителен човек, който рита кучето си.

— Мнение, което вероятно се споделя от известен брой играчи. — Торп свали своето яке и го метна при нейното. — Може би е време да поемеш спортните новини, Лив.

— Може и да се справя доста добре — хвърли му мрачен поглед тя. — След още няколко мача вероятно ще мога да коментирам директно, също както обструкциите в парламента. Искаш ли бренди?

— Добре — усмихна се зад гърба ѝ, докато тя приготвяше питиетата. — Ако за момент оставим настрана бейзболните мачове, какво мислиш за шансовете на Донахю?

— Слаби — отвърна Лив и се приближи с две чаши в ръце.

— Днес разговарях с него. — Торп пое чашата и я притегли да седне до него на канапето. — Точно преди да влезе на заседание. Носеше си кафяв плик. Вътре трябва да имаше поне пет сандвича с шунка и половин дузина понички.

Лив се разсмя.

— Е, поне няма да е гладен. Така ще има сили да продължи обструкциите си, ако гласът му издържи.

— Твърдо е решен — подхвърли Торп. — Каза ми, че ще надприказва всеки свой опонент. Ако зависеше от силата на волята и шунката с ръжен хляб, Донахю ще го постигне. — Лив се намести на рамото му и ръката му автоматично се обви около нея. — В галерията беше пълно с народ почти през целия ден.

— Направихме малка анкета на улицата — промърмори Лив, унесена от доволство. — Повечето хора бяха там от чисто любопитство, а не толкова от интерес към изхода. Но пълна галерия и обструкция на проектозакон са добра храна за пресата. Това може да амбицира Донахю да продължи още някой и друг ден.

— Вече му е пети ден.

— Бих искала да победи — въздъхна тя. Как изобщо е могла да се чувства добре без ръката му около себе си? — Знам, че е нереалистично и че проектозаконът в крайна сметка ще мине, но все пак...

Слушаше тихите ѝ, бавно изречени думи. Имаше нещо общо между Донахю и него самия. Торп също се бе заел да оспорва Лив. И

беше също така решен да постигне пълна победа. Не е достатъчно само да може да я държи в ръцете си. Искаше — нуждаеше се — от нещо за цял живот. Колко още време ще му отнеме? Имаше мигове, когато необходимостта да бъде предпазлив го отчайваше до степен на ярост.

Остави чашата си, после и нейната. Лив вдигна лице за целувка, но тя не беше това, което очакваше. Устните му бяха ожесточени. Озова се плътно притисната във възглавниците, а тялото му се стовари отгоре ѝ. Нетърпеливо задърпа дрехите ѝ. Това беше нещо ново. Когато я любеше, в държането му винаги имаше нотка на овладяност, сякаш за да компенсира с нежност разликата във физическата им сила. Сега почувства у него някаква невъздържаност, докато разтваряше блузата ѝ, за да я улови.

Устните му бяха склучени върху нейните и тя не можеше нито да проговори, нито дори да простене. В това време Торп смъкна дънките ѝ. Засуети се с пуловера му в желанието си да почувства плът до плът, но натискът на телата им я възпираше. Той сам го свали, като го издърпа през главата си и бързо го пусна на пода.

Устните му сякаш бяха навсякъде — опитваха... и опустошаваха. Усети, че се е разтапя от докосването му. Огъваше се натам, накъдето я насочваше хрумването му. В него имаше една необузданост, която преди бе зървала само за миг.

Облада я на канапето, като че ли бяха изминали години от последната им среща. Безумието нарастваше все повече и повече, докато Лив разбра, че достигнаха до края. После я издърпа със себе си на пода, възбуждайки я отново, докато тялото ѝ все още пламтеше.

Простена името му — отчасти, за да протестира, отчасти от удивление. Страстта отново се надигаше в нея.

— Още — бе единственото, което изрекоха устните му, преди да се притиснат в нейните.

Ръцете му бяха също толкова ненаситни, както и при първото докосване, а нейното тяло — също толкова отзивчиво. Сега у нея се зараждаше нуждата да притежава и да бъде притежавана. Ръцете ѝ го търсеха и го откриваха, докато устните ѝ прилепваха, горещи и забързани, към неговите.

Цялата трепереше, без да го съзнава. Чуваше единствено тежкото му дишане в ухото си, докато се обвиваше около него. Копнеж и

задоволство изригнаха едновременно в нея. После отново стана покорна, отново без капчица сили. Този път Торп остана да лежи до нея, давайки почивка на тялото си.

И въпреки това не можеше да се сдържи да не я докосне отново. Привличаше го кожата ѝ и извивката на мястото, където талията преминаваше в ханш. Сега ръцете му бяха нежни. Целуна хълмчето на рамото ѝ, изящната линия на скулите ѝ. Чу я как въздиша и се притиска по-близо до него.

Със същата свирепост, с която преди го бе връхлетяла страстта, цялото му същество сега бе пронизано от любов.

— Обичам те. — Почувства мигновеното ѝ застиване и разбра, че го е изрекъл на глас. Улови брадичката ѝ в ръка и повдигна лицето ѝ към своето. — Обичам те — повтори още веднъж. Нямаше намерение да ѝ го каже точно по този начин, но след като вече бе станало, очите му се задържаха уверено върху нейните. Искаше тя да разбере, че говори сериозно.

Лив чу думите, видя ги отразени в очите му. Нещо в нея се раздвижи.

— Не — поклати глава и думата прозвуча слабо. — Не, недей. Не искам.

— Нямаш никакъв избор. — Гласът му беше по-спокоен, отколкото настроението му. Отговорът и тревогата в очите ѝ караха сърцето му да се къса. — А, както изглежда, аз също.

— Не. — Измъкна се, седна и улови главата си в ръце. Стари съмнения, стари страхове и решения се надигаха в нея. — Не мога... И ти не можеш.

Любов — тази твърде опасна дума, която те оставя разголен и безразсъден. Да я приемеш е риск, да я дадеш — бедствие. Как би могла да позволи отново да се оплете в мрежата?

Торп я хвана за раменете и я извърна към себе си. Реакцията ѝ го остави наранен и ядосан. Бледото, измъчено изражение на лицето ѝ само още повече ги засили.

— Но аз те обичам — изрече рязко. — Това, че не го желаеш, не променя нещата. Обичам те, обичах те още преди време. Ако си беше направила труда да погледнеш, щеше да го видиш.

— Моля те, Торп... — Успя само да поклати глава. Как би могла да му обясни? Какво иска да му обясни? Исква да я вземе в прегръдките

си, докато отново бъде способна да мисли ясно. Любов. Какво изпитва, като знае, че е обичана? Ако можеше да разполага с няколко минути. Ако сърцето ѝ престане да бие лудо.

— Не се интересувам само от тялото ти, Оливия. — Чуваше гнева и отчаянието в гласа му. Напрегна се срещу тях. Не, няма да се поддаде на натиска. Няма да позволи да я манипулират. Все още владее живота си. Торп усети промяната. Пръстите му се забиха по-дълбоко в кожата ѝ от безсилна ярост.

— А какво искаш?

— Много повече — отвърна предпазливо, — отколкото ти желаяш да ми дадеш. Доверие, предполагам, ще е добре за начало.

— Не мога да ти дам нищо повече от това, което имам. — Искаше ѝ се да трепне, да заплаче, да се притисне в него. Задържа погледа си уверен. — Не те обичам. Не искам и ти да ме обичаш.

Никой от двамата не разбра силата на болката, която думите му причиниха на другия. Лив забеляза само леко трепване в погледа му, което ѝ разкри колко здраво владее собствения си гняв. Ако притежаваше по-слаба воля, беше сигурна, че ще я удари — заради жестокостта на думите ѝ. Почти ѝ се искаше да го направи. В този момент на драго сърце би заменила емоционалната болка с физическа.

Торп бавно я пусна. Досега не бе съзнавал, че е възможно да бъде така наранен. Облече се, без да проговори. Знаеше, че трябва да си тръгне бързо, преди да направи нещо, заради което ще се презира. Няма да го предизвика чак дотам. Нито с отказ, нито с проклетата си увереност или каквото и да е друго. Ще я остави насаме със себе си, щом това е, което желае. Колкото по-скоро изчезне от кръгозора му, толкова по-скоро може да започне с усилията да я забрави. Мислено се прокле, че е бил такъв глупак, докато затръшваше вратата след себе си.

Звукът от затварянето накара Лив да извърне глава. В продължение на цяла минута тя се взираше в голото дърво. Край нея се възцари тишина. Сви се на кълбо, легна върху килима. И заплака и за двамата.

Обичайните ежедневни задължения бяха като бягане с препятствия. Ставане, обличане, шофиране през натовареното движение. За Лив, всичко това изглеждаше по-тежко от всякога. Преодоля препълнения със срещи предобед със смесица от нервна

енергия и тъпа умора. Мислите ѝ никога не успяваха да се съсредоточат изцяло върху текущата ѝ цел, защото Торп винаги беше някъде съвсем наблизо. Отново бе започнала да вкухва щастието, а сега...

Всичко се случи толкова бързо. Лив не очакваше да я обича. Познаваше го достатъчно, разбираше го достатъчно, за да е уверена, че не е мъж, който може лесно да обича. Той ще вложи в това цялата си енергия и сила. Когато един мъж като Торп обича жена, тя е обичана всеобхватно. Може би точно това я уплаши най-много.

И все пак онова, което чувстваше в момента, докато приключваше с едно интервю, не беше страх — беше празнота. Преди Торп да стане част от живота ѝ, тя бе приела празнотата. Пропастта бе запълнена, доколкото това е възможно, с работата и амбициите ѝ. Но вече не беше достатъчно. През деня се случваха поне десетина неща, които се улавяше, че иска да сподели с него. Бяха изминали години, без да изпитва нужда да споделя с когото и да било, а сега тази нужда бе станала неунищожима. Но тя го отблъсна.

Какво ще прави сега? Как да го накара да разбере, че докато част от нея иска да го обича, да бъде обичана, другата е като заек под прицела на оръжие. Смразен. Ужасен.

Как може да очаква от него да разбере? — зададе си този въпрос, докато механично си пробиваше път през обедния трафик. Вече не е сигурна, че и тя самата го разбира. Остави нещата да отлежат малко, посъветва се сама. Отиди на обед с госпожа Дитмайер, отпусни се и после се опитай да мислиш на свежа глава.

С надеждата, че ще успее да се вслуша в собствените си съвети, Лив отби на паркинга до ресторанта. Това е идеалният начин да отклони вниманието си, реши тя. Отчасти работа, отчасти лична среща. Бърз поглед към часовника ѝ показа, че закъснява само с пет минути. Нищо сериозно. Няма да е добре да кара Майра Дитмайер да чака дълго.

Харесва ми, помисли си Лив, докато влизаше в ресторанта. Толкова е... жизнена. Грег е късметлия, че има такава леля, въпреки всичките ѝ усилия да го сватоса. Можеше само да си мечтае картите на съдбата да ѝ бяха определили подобна родственица. Такава жена би останала стабилна, като голям каменен блок, когато светът се разпада под краката ти.

Лив отхвърли тези мисли. Съществува и въпросът за положението ѝ сред политическите и обществени среди във Вашингтон. След като Майра си е наумила да ѝ обърне внимание, Лив би могла да се възползва от страничните облаги.

— Масата на госпожа Дитмайер — събщи на салонния управител.

— Мис Кармайкъл? — Усмихна ѝ се, след като тя кимна с глава. — Насам, моля! — Лив го последва развеселена. Като Кармайкъл, ценеше почтителното отношение, като представител на пресата, се беше научила да не го очаква.

— Оливия! — поздрави я Майра, сякаш бяха най-близки приятелки. — Колко очарователно изглеждаш. И колко е приятно мъжете отново да извърщат глави към теб. Дори и само за да се чудят дали съм майка ти, или леля ти от Албъкърки.

Лив продължи да се смее, докато управителят ѝ помагаше да се настани на стола.

— Госпожо Дитмайер, знаех си, че срещата с вас ще бъде най-хубавото нещо за деня ми.

— Много мило от твоя страна — разцъфна тя, доволна от себе си. — Пол, погрижи се за едно шери за мис Кармайкъл.

— Разбира се, госпожо Дитмайер — отдалечи се с поклон той.

— Хайде сега... — Майра скръсти ръце върху масата в очакване. — Трябва да ми разкажеш всички вълнуващи истории, с които се занимаваш. Сигурна съм, че правенето на репортажи за корупцията сред политиците и за други разтърсващи световни събития те държи в непрестанен водовъртеж.

Лив се засмя. Невъзможно беше да не се отпуснеш и същевременно оживиш в компанията на тази жена.

— Струва ми се, че е престъпление да ви разочаровам, госпожо Дитмайер, но повечето време прекарвам във висене по летищата и пред вратата на Белия дом. Или — допълни с извинителна усмивка — на телефона, докато се опитвам да разбера къде ще е следващото ми висене.

— О, скъпа, не бива да разбиваш илюзиите ми — отпи от своята чаша Майра. — Напълно ще съм доволна да си измисляш нещо, стига да е вълнуващо. И ме наричай Майра. Реших, че ще се разбираме страхотно.

— Знаете ли, и аз мисля така — поклати глава Лив. — Съжалявам, че трябва да го кажа, но не можем всички да бъдем Удуърд или Бернщайн. Но предполагам, че всеки журналист от време на време попада на някоя тлъста история. В момента горещата новина е обструкцията на сенатор Донахю.

— А, Майкъл — усмихна се Майра, после кимна одобрително, когато поставиха шерито пред Лив. — Лаком стар дявол. Винаги съм го обичала. Никой не играе румба като Майкъл Донахю.

Лив едва не се задави с шерито.

— Наистина ли?

— Ще трябва да те представя следващия месец, когато организирам пролетния си бал. Играеш румба, нали, скъпа?

— Ще се науча.

Майра се усмихна по своя ослепителен маниер, после повика с пръст сервитьора.

— Аз, за съжаление, ще трябва да се задоволя с плодова салата. Шивачът ми напоследък надава отчаяни вопли. — Изглежда замислено Лив, не толкова със завист, колкото с носталгия по миналото. — Скаридите им са възхитителни.

— Плодова салата ще бъде много добре — отвърна Лив. — Възможността да седна да обядвам е достатъчен разкош. Още не съм ви благодарила, че ме поканихте. — След като сервитьорът се отдалечи, Лив продължи: — Наистина не ми се случва често да мога да си позволя един час така по средата на деня.

— Но, разбира се, можеш да оправдаеш разточителството, като го наречеш делова среща. — Майра се разсмя на изражението ѝ. — О, не, скъпа, не бива да си мислиш, че това ме обижда. Ни най-малко! Всъщност то е част от намерението ми. Хайде... — наведе се леко напред, като генерал, готвещ се да състави стратегия за атака. — Трябва да ми кажеш какъв специален план си замислила. Знам, че непременно има такъв — това просто е в характера ти.

Лив се облегна назад. Макар че държеше чашата с шери в ръка, още не беше отпила. Беше прекалено погълната от жената насреща си.

— Майра, мисля, че от теб би станал страхотен репортер.

По страните ѝ изби доволна руменина.

— Наистина ли? Колко прекрасно. Толкова обичам да душа наоколо, нали знаеш!

— Да — внимателно отвърна Лив.

— И така — протегна ръце с дланите нагоре Майра. — Кажи ми какво си наумила?

Лив поклати глава и се усмихна.

— Добре. Обмислям да опитам с едно специално предаване — може би в късните часове. Личен поглед към жените в политиката. Не само жени политици, но и жени, омъжени за политици. Как се справят със стреса — семейство, публичност, пътуване. Ще ми се да вярвам, че по този начин бих могла да разкрия и двете страни на медала. Жени, които са се потопили в държавните дела поради различни причини.

— Да... — нацупи се на някакви свои мисли Майра. — Възможно е да се окаже доста интересно. Понякога може да подежда като истински ад за брака, знаеш ли. Кампаниите, вечерите със служителите, официалните вечери, протоколът. Продължителни раздели, огромно напрежение. Като надбягване с коне е, скъпа. Едно дълго, никога несвършващо надбягване. А жените... — Отново се усмихна и разклати шерито в чашата си. — Да, наистина, може да стане интересно.

— От два-три месеца подмятам на Карл — това е директорът на новините — поясни Лив. — Мисля, че ще се съгласи, след като му дам схема и няколко твърди имена. Струва ми се, че срещата ни с Амалия Текстър в посолството отново раздвижи нещата.

— Забележителна жена — възкликна Майра. После се усмихна някак унило, когато поставиха плодовата салата пред нея. Не беше от жените, които обичат да проявяват умереност, дори в гастрономическо отношение. — Във висша степен отдадена на работата си и вярна на своите избиратели. Съвсем искрено вярна. Тя е направила избор между брака и кариерата преди много години. Някои жени не могат да ги смесват. — При тези думи тя се усмихна към Лив и заби вилицата си в парченце ананас. — О, не говоря от собствен опит. Тя сама ще ти каже, ако я попиташ. Мисля, че доста ще се заинтригува от идеята ти. Да, както и Маргрет Луелин — най-много от всичко обича да говори за себе си. А също и Барбра Карп... — Лив слушаше, без да докосва обяда си, докато Майра подхвърляше имена на известни жени от политиката и съпруги на някои от висшите държавни служители във Вашингтон. Беше много повече от всичко, което бе очаквала. И докато говореше, Майра все повече се запалваше от идеята. — Колко забавно

— завърши тя. — Мисля, че ще свършиш чудесна работа. Мисля да звънна някой и друг телефон, след като се прибера у дома.

— Ще ви бъда благодарна — изрече Лив, без да знае много добре какво да каже. — Аз наистина...

— О, остави — отхвърли благодарностите със замахване на вилицата си Майра. — Звучи доста по-забавно от планирането на поредното парти. Освен това — отпрати ѝ една от ослепителните си усмивки — естествено, очаквам самата аз да бъда поканена за интервю.

— За нищо на света не бих изпуснала такава възможност — чистосърдечно отвърна Лив. — Майра — възкликна тя и се зае със салатата в своята чиния, — ти си удивителна!

— Опитвам се. Така, приключихме с деловата част — въздъхна самодоволно. Момичето ѝ харесваше. О, да, момичето много ѝ харесваше. А когато Майра си съставеше мнение за някого, то беше непоклатимо, също като едно от внезапните решения на съпруга ѝ. — Трябва да ти кажа, че когато уредих нещата за онова бридж-парти, нямах представа, че двамата с Грег се познават. Обичам да бъда изненадвана.

— Той ми беше много добър приятел — разрови салатата Лив. — Приятно ми беше да го видя отново.

Майра я погледна внимателно.

— Казах, че бях изненадана. Но после... — Видя как очите на Лив се вдигат към нея. — Не ми беше нужно много време, за да свържа нещата. Докато беше в колежа, Грег често ми пишеше за Ливи. Спомням си, че се надявах да изживее някоя хубава, романтична връзка. Той определено бе увлечен по нея.

— Майра, аз...

— Не, не, остави ме да довърша. Грег винаги е бил много стриктен в кореспонденцията си. Писа ми, че неговата Ливи има връзка със съквартирanta му.

— Всичко това беше толкова отдавна.

— Скъпа моя — постави ръка върху нейните Майра. — Извинявам се, но Грег беше твърде откровен в писмата си. Предполагам, че е имал нужда да излее пред някого чувствата си. Навремето те бяха съвсем истински за него. Беше безумно влюбен в теб и същевременно толкова близък с Дъг, колкото е възможно между

мъже. Беше му много трудно да бъде по средата и вероятно защото бях далече, той разказваше чрез писмата. Писа ми за всичко. — Погледът и натискът на ръката ѝ разкриха на Лив, че Майра говори в буквалния смисъл. Сигурно нямаше нищо от онези години, което да не ѝ е известно. Лив се взря безпомощно насреща ѝ. — Хайде, скъпа, пийни още малко. Нямах намерение да те разстройвам. Всички се учим да се справяме, нали така — продължи по-уверено, след като Лив се подчини. — Да живеем със загубата, с мъката и разочарованието. Човек не може да доживее до моята възраст, без да опита от всичко. Трябва да е било ужасно за теб. Вероятно си мислела, че никога няма да го преживееш.

— Да — отрони Лив. — Сигурна бях, че няма да мога.

— Но си успяла — отново я потупа по ръката Майра, после се облегна назад и изчака.

Може би умението на Майра да общува с хората, може би искреният интерес, който проявяваше към тях, накара Лив да откликне на мълчанието ѝ повече, отколкото на десетки добронамерени въпроси.

— Известно време смятах, че е по-добре да умра, отколкото да живея с мъката. Като че ли нямаше никой... Семейството ми — изрече след кратко мълчание. — Предполагам, че се опитвах, съчувствах ми по свой начин, но... — Замълча и изпусна тиха въздишка, която трогна Майра. — Искях да пицця, исках да разкъсам нещо. Каквото и да е. Те просто никога не са разбирали този тип необходимост. Мъката на човека, личните му терзания според тях трябва да бъдат точно това — лични. Той трябва да се справи с достойнство.

— Дрън-дрън — грубо подхвърли Майра. — Когато те боли, плачеш и да върви по дяволите всеки, който не обича да вижда сълзи!

Лив се засмя.

— Мисля, че щяхте да ми подействате добре тогава. Може би нямаше да оплескам всичко така.

— Това си е само твое мнение — строго отвърна Майра. — Може би е време да си гласуваш малко повече доверие. Но, както вече казах, преживяла си го, а сега става дума за днес. Кажи ми за Т. С.!

— О! — Лив сведе поглед към салатата си отново смутена. Какво има за казване? Пак беше оплескала нещата.

— Едва ли мога да храня някакви надежди за вас двамата с Грег. — Забеляза усмивката на Лив при тези думи и продължи: — Но тъй

като Т. С. е един от любимците ми, реших да се задоволя с това.

— Никога повече няма да се омъжа.

— О, какви глупости — отвърна добродушно Майра. — С Т. С. вече се виждате редовно, нали така?

— Да, но... — Лив леко се намръщи. Майра действително беше сбъркала призванието си.

— Той определено е твърде умен, за да позволи да му се изплъзнеш от ръцете. Обзалагам се на скъпоценния голф клуб на Хърбърт, че вече те е помолил да се омъжиш за него.

— Ами, не. Тоест, каза ми, че ще го направя, но...

— Много повече му прилича — доволно изрече Майра. — О, да, съвсем в неговия стил. И, разбира се, това те накара да се заинатиш.

— Беше така непоносимо нагъл — припомни си Лив.

— И така ужасно те обича. — Това я накара да онемее. Можеше единствено да се взира безмълвно насреца ѝ. — Оливия, дори слепец би могъл да го забележи онази вечер на бридж партито у нас. А аз имам много остър поглед. Какво правиш по въпроса?

— Ами... — Лив усети как настроението ѝ спада като спукан балон. — Провалих всичко. Снощи.

Майра я изгледа за момент, без да проговори. Наистина, помисли си тя, детето е толкова объркано. Протегна се и отново потупа ръката ѝ. Колко жалко е да виждаш как хората пропиляват времето си само защото толкова малко се замислят и толкова малко действат.

— Знаеш ли, за разлика от прословутата максима, животът съвсем не е кратък, Оливия. Той е ужасно дълъг. — Усмихна се на сериозното изражение в очите ѝ. — Но и не чак толкова дълъг. От трийсет и пет години съм омъжена за Хърбърт. Ако бях послушала родителите си, Бог да ги благослови, или собствения си здрав разум, никога нямаше да се омъжа за такъв прекалено консервативен мъж, който при това е и прекалено стар за мен и определено се интересува единствено от работата си. Помисли си за всичко, което щях да пропусна. Животът — продължи убедено — заслужава някои рискове. За да го докажа — добави и се облегна назад, — ще си взема малко от онзи лимонов мус...

Дори часове по-късно, докато се подготвяше за предаването, Лив не можеше да прогони думите на Майра от ума си. Време е да направи

нещо, реши тя по средата на спортната емисия. Време е да престане непрекъснато да забърква нови каши. Ако иска да бъде с Торп, ще трябва да му го каже.

В момента, в който предаването ѝ свърши, Лив се качи горе. Щом я видя да се задава, секретарката въздъхна примирено.

— Не е тук — обяви тя, докато се подготвяше да приключи с работата си за деня. — Прави запис навън.

— Ще почакам в кабинета му — мина покрай нея Лив, преди другата да е успяла да отвърне нещо.

Какво ще му кажа? — запита се в мига, в който вратата се затвори зад нея. Какво мога да кажа? Закрачи из стаята и се опита да намери думите.

Чувстваше се странно да стои тук без него. Стаята беше толкова лична. По едната стена бяха накачени негови снимки с различни световни лидери и държавници. И на всичките неизменно изглеждаше напълно естествен — никога скован, никога притеснен. Той си е просто Торп, помисли си Лив. И това е достатъчно. По бюрото му бяха разхвърляни надраскани набързо бележки и обемиста купчина документи, затиснати с преспапие. Приблужи се да погледне откриващия се от прозореца изглед към града.

Видя купола на Капитолийския хълм. На светлината на залязващото слънце около него се образуваше розово, почти призрачно сияние. Движението беше натоварено, но дебелите стъкла я отделяха от шума. Загледа се в правите линии и извивки на улиците, в старите държавни сгради и черешовите дръвчета, които тъкмо разцъфваха. Не притежава динамиката и напрежението на Ню Йорк, каза си Лив, но е красив по свой начин. Потънала в съзерцание, изобщо не чу Торп да влиза.

Присъствието ѝ го изненада. Почувства се необичайно смутен. За момент остана разколебан, с ръка на дръжката на вратата. После много внимателно я затвори след себе си.

— Лив?

Тя рязко се извърна и Торп видя как на лицето ѝ се редуват спокойствие, радост и тревога. Повече от всичко, за което някога си бе мечтал, Торп пожела да я вземе в прегръдките си и да се престори, че предната вечер нищо не се бе случило.

— Торп! — При вида му всички старателно планирани речи изхвъркнаха от главата ѝ. Продължи да стои на място като закована. — Надявам се, нямаш нищо против, че влязох така.

Изви едната си вежда и Лив ги видя, изписани на лицето му — лека ирония и безгрижна насмешка.

— Разбира се, че не. Искаш ли кафе?

Държеше се толкова непринудено, докато отиваше към каничката, че Лив започна да се чуди дали не си е въобразила как преди по-малко от двайсет и четири часа ѝ беше казал, че я обича.

— Не, минах... да видя дали ще дойдеш на вечеря — изрече импулсивно. Предусети отказа и побърза да продължи, докато все още беше с гръб към нея. — Естествено, не мога да обещавам ти като твоего, но няма да те отрова.

Торп изостави кафето и се обърна към нея.

— Лив, не смятам, че идеята е добра — изрече тихо.

— Торп... — За момент отклони поглед, за да събере сили. Онова, което действително ѝ се искаше, беше да се разплаче — и да се опре на рамото му. Но то няма да помогне и на двамата. Отново го погледна. — Има толкова много неща, които не знаеш, които не разбираш. Но искам да знаеш и да разбереш, че не ми е безразлично. Изобщо не ми е безразлично. Може би повече, отколкото мога да понеса. — Долови нервния трепет в гласа ѝ, докато пристъпваше крачка към него. — Знам, че е ужасно да моля за такова нещо, но само ако можеше да ми дадеш малко време.

Струва ѝ големи усилия да моли, забеляза той. Доколкото я познаваше, беше ѝ коствало огромно усилие да дойде по този начин при него. Не си ли беше повтарял непрекъснато, че трябва да бъде търпелив?

— Първо трябва да оправя някои неща тук — изрече на глас. — Става ли, ако дойда след час, час и нещо?

Чу тихата експлозия на въздишката ѝ.

— Добре.

Час по-късно Лив се чувстваше ужасно напрегната. Опитваше се да овладее нервите си и да се съсредоточи върху приготвянето на храната, но очите ѝ непрекъснато бяха приковани в часовника.

Може би трябва да се преоблека, помисли си и сведе поглед към строгия си тъмносив костюм. Тъкмо излизаше от кухнята и звънецът

проехтя. Лив подскочи. О, не ставай смешна, смъмри се тя, но когато отвори вратата, сърцето ѝ заби лудо.

— Привет! — отправи му широка усмивка, леко напрегната по крайчетата. — Идваш тъкмо навреме, след минутка слагам пържолите. — Затвори вратата и започна да се чуди какво да прави с ръцете си. — Пържолите са най-безопасни. Не бих могла да направя кой знае какво, за да ги съсипя. Искаш ли нещо за пиене?

Дърдоря несвързано, помисли си нервно. Мили Боже! А той пак я гледа с онзи свой спокоен, уверен поглед. Тръгна към бара, без да дочака отговора му. На нея едно може да ѝ дойде добре, дори и той да не желае.

— Искаш ли скок? — попита отново, докато сипваше от шишето с вермут за себе си. Усети ръцете му на раменете си.

Не се възпротиви, когато я извърна обратно, не сведе поглед, когато очите му погледнаха в нейните. Без да проговори, той просто я притегли по-близо и я задържа. Тя въздъхна разтреперано, притисна се и усети как напрежението се отцежда от нея.

— О, Торп, едва не се побърках без теб. Нуждая се от теб. — Това само по себе си беше грандиозно признание. И двамата се вкопчиха в него. Лив вдигна лице към него.

— Не си отивай — прошепна тя. — Не си отивай тази вечер. — Притисна устни в неговите. Светът около нея отново си дойде на мястото. — Люби ме — прошепна тихо. — Сега, Торп, веднага.

Без да откъсва устни от нейните, той я положи върху дивана. Докосна я леко, усещайки формите ѝ под дрехите. Тялото ѝ беше покорно, жадуващо да бъде докосвано. Дъхът ѝ потрепна върху езика му. С непоносима нежност продължи да я целува още и още, докато Лив се предаде напълно. Не чувстваше мъчителна страст, нито неудържимо желание, само топло, разтапящо отдаване.

Разсъблече я бавно — пласт по пласт, парче по парче, като позволи на пръстите си да се задържат върху връхчетата на гърдите ѝ, върху извивката на ханша. Лив простена и се наслади на всеки миг. Беше в състояние да я заведе, където пожелае.

Докато я милваше, докосването му беше съвсем леко, почти благоговейно. После се плъзна по сгорещената ѝ кожа от вътрешната стана на бедрото ѝ. Тя започна да потръпва и да се извива под него, но

той само за момент се застоя върху влажния ѝ център, преди да продължи нагоре.

Подразни с език зърната на гърдите ѝ и Лив усети как страстта се разгаря в нея. Заля я цялата, докато движенията ѝ вече не бяха толкова отмалели. Но той не искаше да прибързва. Устните му поеха по същия бавен, възбуждащ маршрут, изминат от пръстите.

Чу се как го вика с глас, пресипнал от страст, усещаше, че тялото ѝ крещи за него. Само за него. Облада я бавно, докато тя се притискаше обезумяла в него, само на един дъх разстояние от небесата. После устните му се озоваха върху нейните и двамата заедно полетяха в пространството.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ей! — Торп подуши с нос шията на Лив, за да я събуди. — Цял ден ли ще спиш?

Тя се сгуши по-близо.

— Тъхъ. — Остана със затворени очи. Усещането за неговото тяло до своето беше единственото, което желяеше в момента. Може да е нощ, сутрин или ден. Изобщо не я интересува.

— Минава девет. — Прокара ръка по гърба ѝ и чу тихото доволно стенание. — Ще прекараме деня на лодка, нали помниш?

Лив позволи на очите си да се отворят колкото тесни цепнатинки. Сутрин е, установи тя. Събота сутрин. И той е при нея. Със сънлива усмивка вдигна лице към него.

— Нека вместо това да го прекараме в леглото.

— Тази жена е истинска мързелана — заяви той. И красива, помисли си наум, докато отмяташе косата от страните ѝ. До болка красива.

— Мързелана? — повдигна лявата си вежда Лив. — Разполагам с купища неизразходвана енергия. — Гласът ѝ звучеше тих и натезал от сън, докато отново затваряше мм и. — Купища — повтори тя и се прозя.

— О, да, виждам. Да идем ли първо да потичаеме?

Лив повторно отвори очи.

— О, имам много по-добра идея.

Не очакваше целувката ѝ да бъде толкова знойна, нито напрежението ѝ така бързо. Изведнъж се оказа легнала върху гърдите му, притиснала устни в неговите. Звучите на задоволство, които нададе, бяха заглушени. А след това го докосна. Пулсът му само за части от секундата премина в лудешко препускане. Кръвта му, охладена от нощния покой, пламна неудържимо. Ръцете ѝ бяха настойчиви, неочаквано агресивни, устата ѝ лакомо докосваше кожата му. Бързо се озова впримчен в нея, още преди де осъзнае напълно, че тя го направлява.

Мигновеният му отклик сякаш я изпълни с мощ. Устата ѝ алчно се впи в неговата, после се спусна надолу по шията, врата и раменете му.

Кога е станала толкова силна? — запита се Торп замаяно. Или той внезапно се оказа слаб? Трябва да я има сега. Сега. Усещаше как кръвта пулсира в главата му, в слабините, във върховете на пръстите. Удоволствието беше болка, врязана в стомаха му.

Но когато се опита да я претърколи под себе си, тя са изплъзна, възседна го и впи устни в неговите. Почти се задушаваше, но я притегли по-плътно. Беше в дробовете, в порите му. Движенията ѝ отгоре му го влудяваха.

В следващия миг вече беше в нея. Разумът се срива. Светът се взриви. Чуваше грохота от рушенето да отеква в главата му, докато накрая си помисли, че никога повече няма да чуе нищо друго. После долови дишането на Лив — накъсано, едва чуто. Сякаш се разтапяше отгоре му, докато силата се оттичаше от нея. Потръпна конвулсивно и нежно улови тила ѝ в ръка.

Моята жена, помисли си почти екзалтирано, когато тя се отпусна все още тръпнеща върху него. Остана да лежи неподвижен, докато силата на страстта отшуми. Все още се налагаше да бъде предпазлив.

— Предполагам, че искаш извинение.

— Хм? — Долови удивлението във въздишката ѝ.

— Затова, че те нарекох мързелана.

Лив се засмя и се притисна в него, после се смъкна отстрани.

— Изглежда, съвсем заслужено — съгласи се тя и се пригответи отново да се сгуши. — Можеш да го направиш, като се събудя.

— О, не! — Торп стана, сграбчи я и най-безцеремонно коравосърдечно я издърпа от леглото. — Гребане — обяви, когато тя се опита да го изгледа навъсено.

— Ти си маниак!

— Абсолютно. — Усмихна се, преди да я целуне по носа — Ще те пусна първа под душа.

— Благодаря.

Благодарността ѝ прозвуча малко хапливо, но той ѝ усмихна, докато затваряше вратата на банята след себе си.

Торп нахлузи панталона и лениво си помисли дали да не направи кафе. Вместо това посегна за цигарите, оставени на масичката до

леглото. Чуваше как Лив си тананика, докато пуска водата на душа.

Взе запалката си и я щракна, но вместо пламък, последваха само искри. Леко раздражен, Торп се огледа за кибрит, после отвори тясното чекмедже, като си мислеше, че може да открие в него.

Снимката незабавно привлече погледа му. Забеляза я най-напред, защото апартаментът на Лив бе подозрително лишен от всякакви снимки и лични спомени. Освен детето, което се усмихваше насреща му, беше изумително красиво. Вдигна я и се загледа в нея.

Беше малка снимка, поставена в сребърна рамка. Момченцето едва ли бе на повече от годинка, с пълни бузки и широка усмивка. Черната му коса беше гъста и оставена да пада свободно край лицето му в прическа, която подхождаше на безгрижната му усмивка. Очите бяха тъмни, тъмносини, почти кобалтови и гледаха със смесица от дяволитост и радост. Това бе дете, на което всеки непознат на улицата би спрял да се усмихне — което лелите и чичовците му ще глежат. Човек почти можеше да чуе смеха, който напираше да изригне от извитите му устни.

Торп седна на леглото, държейки снимката в ръка.

— Надявам се, че съм източила всичката топла вода — обади се зад вратата Лив. — Заслужаваш го, задето ме измъкна от леглото още в ранни зори в събота сутрин. — Отвори вратата и за момент остана загледана надолу, докато завързваше колана на халата си. — Не усещам миризма на кафе. Най-малкото, което можеше да направиш, след като...

Гласът ѝ секна, когато вдигна очи и забеляза какво държи в ръцете си. Той видя как смехът и цветът се отдръпват от лицето ѝ.

— Лив... — Понечи да ѝ обясни, че е търсел кибрит, но се отказа. Думите едва ли имат значение, дори да стигнат до съзнанието ѝ. — Кой е това?

Измина доста време, преди да се осмели да го погледне. Видя я как преглъща, как долната ѝ устна потреперва, но когато проговори, гласът ѝ прозвуча ясно и уверено.

— Синът ми.

Беше го разбрал в мига, в който видя снимката. Приликата беше безспорна. И въпреки това отговорът ѝ предизвика тъпа болка от шока. Без да отклонява поглед, той попита спокойно:

— Къде е?

Лицето ѝ стана мъртвешки бледо. Никога не беше виждал толкова тъмни очи, така изпълнени с мисли, тайни и болка. Цялата потръпна от вълнение.

— Мъртъв е.

Лив бързо се извърна към гардероба и започна да измъква дрехи. Пред погледа си виждаше само размазани цветни петна. Избираше напосоки, с ръце, прекалено сковани, за да треперят. Дори и след като усети как я хваща за раменете, продължи да дърпа закачалките и да измъква някаква блуза.

— Лив! — Нужна бе силна ръка, за да я обърне.

— Трябва да се облека, ако ще излизаме. — Поклати глава, за да отхвърли въпросите, докато се опитваше да се измъкне от ръцете му.

— Престани! — Заповедта прозвуча рязко, а разтърсването му я накара да изохка леко. — Не, не прави така. Нито сега, нито когато и да е. Не и с мен. — После, преди да успее да проговори, той я притегли към себе си и я задържа. Би могла да се възпротиви на заповедта му, но той ѝ предлагаше утеха. И сила. Отпусна се в него и съпротивата ѝ рухна. — Ела, седни и ми разкажи.

Лив седна на леглото, все така сгушена в прегръдките му. Малката снимка лежеше до нея. Взе я и я постави в скута си. Той не настоя повече, усещайки, че има нужда от няколко мига, преди да започне.

— Бях на деветнайсет, когато се запознах с Дъг. — Зрителите не биха разпознали гласа ѝ в момента. Беше слаб и колеблив, и натежал от чувства. — Учеше право. Имаше стипендия. Беше умен, много свободомислещ и напълно сигурен в себе си. Уверен бе, че ще стане най-добрият защитник в страната. Ще промени системата отвътре, ще се бори с вятърни мелници, ще побеждава дракони. Такъв беше Дъг. — След като той не продума, Лив пое дълбоко дъх и продължи. Гласът ѝ стана по-уверен. — Веднага се харесахме. Може би отчасти, защото средата, в която бяхме израснали, бе толкова различна, а идеалите ни толкова бляскави. Дватама възпламенявахме нещо един у друг. И бяхме толкова млади... — Въздъхна, събра сили и заговори отново: — Оженихме се набързо, по-малко от три месеца след като се запознахме. Моето семейство... — Поклати глава и леко се засмя. — Ами, да речем, че най-малкото бяха изненадани. Боя се, че това може би е била една от причините да се омъжа за него. Не ми е приятно да си мисля,

че е така. — Загледа се някъде в пространството, в собствените си спомени. За момент Торп се почувства откъснат от нея. Отхвърли това усещане и продължи да слуша. — Не беше най-стабилният брак. Бяхме млади и подложени на голямо напрежение. Колежът. Дъг зубреше за изпитите, аз работех в една местна станция и учех във всяка свободна минута. Парите нямаха голямо значение и за двамата ни — за щастие, защото не разполагахме с много. Имахме и някои хубави мигове, но Дъг беше... — Въздъхна тежко, сякаш търсеше подходящите думи. — Имаше слабост към жените. Обичаше ме, наистина вярвам, че беше така, по негов си начин, но му беше много трудно да остане верен. Никоя от... забежките му не означаваше нищо особено за него, а и аз не бях особено опитна в сексуално отношение.

Торп се видя принуден да преглътне думите си. Не искаше да я прекъсва сега, след като бе започнала да говори — да говори истински — но желанието да наругае мъжа, за когото се бе омъжила, се оказва почти непреодолимо. Съвсем ясно си спомни как първия път, когато се любиха, тя му каза, че не я бива много да доставя удоволствие на партньора си. Сега поне разбираше откъде си е втълпила тази идея. Остана мълчалив и продължи да слуша.

— Джошуа се роди след година — едва година след първата ни среща. Семейството ми смяташе, че сме луди да имаме дете толкова бързо и при доходи, далеч под онова, с което някой от тях можеше да си представи да живее. Но ние и двамата искахме дете. И двамата искахме Джош. Поне за малко изглеждаше, че той ще се превърне в център на живота ни. Беше толкова невероятен. — Очите ѝ се сведоха към снимката в скута ѝ. — Знам, че всички майки мислят така за децата си, но той беше толкова красив, толкова добър. Почти никога не плачеше. — Видя сълзата да капва върху стъклото и здраво стисна очи. — И двамата го обожавахме. Друго и не бе възможно. Почти цяла една година бяхме щастливи. Наистина щастливи. Дъг беше възхитителен баща. За него нямаше работа, която да е обидна или унижителна. Спомням си как веднъж ме събуди, готов да се пръсне от гордост, след като беше открил, че на Джош му никне зъбче. — Лив не продума в продължение на цяла минута. Торп не искаше да я притеснява. Разбираше необходимостта да продължи по своя преценка. Обвил ръка около раменете ѝ, той чакаше. — След като се дипломирах, се преместихме в Ню Джърси. Дъг започна работа в малка юридическа

фирма, а аз получих място в местната телевизия. Отначало работех вечерна смяна. И за двама ни не беше лесно. Бяхме в самото начало, започвахме от най-ниското стъпало в професиите си, прекарвахме отвратително много часове в работа и сами отглеждахме детето. Не мисля, че Джош страдаше. Със сигурност по нищо не си личеше — беше толкова щастливо бебе. Бях с него по цял ден. Дъг го поемаше вечер и го слагаше да си легне. После имаше малка случка с една от служителките, по която Дъг си беше паднал. Лека забегка — не му се беше случвало от година. Преглътнах го. — Лив сви рамене. — Опитах се да го преглътна — поправи се тя. — Във всеки случай той самият достатъчно се разкайваше. Опитахме се да оправим нещата. Трябваше да мислим за детето. Нищо не беше по-важно и за двама ни от Джош... Накрая излязох от нощната смяна и минах в дневна. Започнах да чета прогнозата за времето и да правя някои по-дребни репортажи. Отделихме доста време, докато намерим бавачка, която да удовлетвори и двамата. Дори и след това пак имахме противоречия. Дъг искаше да спра да работя и да си стоя вкъщи с Джош. Аз не желяех. — За миг притисна пръсти към очите си, после отново ги отпусна в скута. — Беше толкова кротък, толкова безпроблемен. Обичах го повече от всичко на света, но ми се струваше ненужно, дори неразумно да спра да работя и да се откажа от кариерата си, за да прекарвам всяка минута с него. Имаше финансови съображения, а и това беше моето собствено желание. И не исках да го разглеждам. — Гласът ѝ загуби увереността си и потрепери. — Така се изкушавах да си остана при него, да го обсипя с внимание. Дъг имаше навик да казва, че ако зависи от мен, ще направя така, че завинаги да си остане бебе. Аз пък винаги съм смятала, че той искаше Джош да порасне твърде бързо. Беше наистина много трогателно да го видиш как му купува футболна топка или как говори за ролери, когато Джош още беше на година и половина. Но след това купи онази огромна люлка за втория му рожден ден. Ужасях се от височината ѝ. Скарахме се малко — нищо сериозно. Присмя ми се и ме нарече болезнено предпазлива.

После пък аз му се присмях, защото Дъг бе този, който изгуби цели три седмици, за да намери и купи най-подходящото столче за кола. Ако бях... Ако бях се придържала повече към инстинкта си, всичко можеше да е по-различно. — Лив погледна за миг надолу към

снимката, после я притисна към гърдите си. — Гледачката ми се обади в службата, за да ми каже, че Джош е паднал от люлката. Само цицина на главата — така ми каза, но аз оставих всичко, обадих се на Дъг и хукнах към къщи. Беше стигнал преди мен. Джош изглеждаше добре, но ние и двамата се паникьосахме. Заведохме го право в бърза помощ. Спомням си как седяхме там и чакахме, докато му направят рентгенова снимка. В огромната стая с всички онези черни пластмасови столове, метални пепелници и ярки лампи по тавана. Плочките на пода бяха черни с бели пръски по тях. Аз ги преброявах многократно, а Дъг непрекъснато крачеше наоколо... Когато докторът излезе, заведе и двама ни в малкия си кабинет. Говореше много внимателно. Това ме ужаси. Можех да го видя в очите му, преди да изрече каквото и да е, но не исках да повярвам. Не беше възможно. — Притисна ръка към устата си, за да се опита да задържи напирещите ридания. Всяка подробност отново нахлуваше в съзнанието ѝ с пълна сила, а заедно с това и мъката. — Не повярвах, когато ни каза, че Джош е развил емболия. Беше си отишъл — просто така. — Лив се залюля напред-назад, здраво притиснала снимката и риданията вече раздираха гърлото ѝ. — Дори не знам какво е станало след това. Изпаднах в истерия. Дадох ми успокоителни. Следващото нещо, което си спомням ясно, беше вече у дома. Дъг бе съсипан. Изглежда, с нищо не можехме да си помогнем. Вместо това се нахвърлихме един на друг. Изрекохме ужасни неща. Обвиняваше ме, че не съм си стояла у дома да гледам детето ни. Да се грижа за него. Ако съм била там, може би... И аз не му останах длъжна. Той беше купил люлката. Проклетата люлка, която уби бебето ми.

— Лив! — Искаше да изтрие всичко — болката, мъката, дори спомените. Тя притискаше снимката към гърдите си, сякаш се опитваше да го върне към живот с туптенето на собственото си сърце. Каква утеха може да ѝ предложи? Не и думи — такива не съществуваха. Можеше само да я задържи в ръцете си.

Когато Торп я притегли към себе си, тя се предаде на напирещите в очите ѝ сълзи. Но дори и когато вече всичко ставаше ясно, това съвсем не беше краят. Сега се крепеше единствено на чувствата си и трябваше да ги излее напълно.

— Дойде Грег. Той беше кръстник на Джош, най-близкият ни приятел. Бог е свидетел, че имахме нужда от някого — нашият свят

току-що се бе сгромолясал. Той ни попречи да се нараним повече, но лошото бе сторено. Джош беше мъртъв. — Изпусна дълга въздишка, която разтърси цялото ѝ тяло, и раменете ѝ потрепериха под ръката му. — Беше мъртъв и нищо не можеше да го промени. Никой нямаше вина. Нещастен случай. Просто нещастен случай. — Последва продължително мълчание. Усещаше я как събира сили, за да продължи. Искаше му се болката да престане, искаше да ѝ помогне да я затвори в миналото, където трябваше да остане. Но преди да успее да проговори, тя продължи: — Грег се погрижи за формалностите по погребението. Аз изобщо не можех да се справя. Дадох ми нещо — дори не знам какво беше. През първата седмица двамата с Дъг бяхме като зомбита. Родителите ми дойдоха, но те не ме познаваха. Не познаваха Джош, така както аз. Всеки ден очаквах, като мина покрай стаята му, да го чуя как си играе. Върнах се на работа, защото не можех да понасям да стоя къщи и да го чакам да се събуди. — Докато говореше, сълзите се стичаха неудържимо. Гласът ѝ бе пресипнал от мъка. Каквото и да бе очаквал да открие под маската Торп, в никакъв случай не беше това. В момента бе напълно сляпа за него. Не вярваше, че дори си спомня за присъствието му или че усеща ръката през раменете си. — С брака беше свършено. И двамата го знаехме, но не можехме да се решим да изречем думите. Сякаш и двамата си мислехме, че ако продължим да живеем заедно, той може да се върне. Държахме се любезно един с друг, движехме се на пръсти. Нуждаех се от някой, за когото да се хвана, някой, който да ми каже... Не знам какви думи имах нужда да чуя, но той не разполагаше с тях. Предполагам, че и аз нямах нужните думи за него. Спяхме в едно легло, но изобщо не се докосвахме. Живяхме така повече от месец. Веднъж го... помолих го да дойде с мен в стаята на Джош и да ми помогне да... да ми помогне да събера нещата му. Знаех, че не мога да го направя сама и че трябва да се направи. Той излезе от къщи и не се прибра цяла нощ. Не можеше да го понесе, а аз не можех да понеса да го направя сама. Наложих се да се обадя на Грег и... — Притисна чело с основата на дланта си и се опита да изрече думите. — С Дъг никога повече не говорихме за това... После пристигна Мелинда, сестра ми. Тя обичаше Джош. Изпращаше му безполезни, скъпи дреболийки. Присъствието ѝ като че ли помогна за известно време. Накара ни да излезем от къщи, принуди ни да я забавляваме и да отклоним

вниманието си от... всичко. Мисля, че на мен ми помогна, защото започнах да осъзнавам, че двамата с Дъг само още повече се нараняваме, като се преструваме, че сме семейство. Трябваше да престанем. Реших да поискам развод преди някой от двамата да е направил нещо непостигово. Не беше лесно. Обмислях го дни наред... Един следобед се върнах къщи рано, защото исках да подредя онова, което ще кажа. Бях решила същата вечер да говоря с Дъг. Когато пристигнах, колата на Дъг беше паркирана отвън. Помислих си, че може да се е разболял и да се е прибрал у дома. Качих се горе и го намерих в леглото със сестра ми. — Много внимателно, Лив постави снимката обратно в скута си. — Това беше последната капка. Моята сестра, моята къща, моето легло. Тръгнах си, преди някой от тях да успее да каже нещо. Не исках да слушам. Не исках да изрека ужасните неща, които знаех, че ще кажа, ако се забавя. Отидох в един мотел. Точно там си дадох сметка, че родителите ми са били напълно прави. Ако живееш спокойно, без да разстройваш живота си с емоционално обвързване, няма да може и да бъдеш наранен. Ето така ще живея — отсега нататък. Никой и нищо няма отново да ме доведе до такова състояние. Стига ми толкова мъка. Веднага подадох молба за развод. Дъг помоли Грег да поеме нещата за мен. Никога повече не съм разговаряла с него, освен чрез Грег. След известно време осъзнах, че Дъг просто е направил крачката преди мен. Беше използвал Мелинда, за да сложи край на нещо, което убиваше и двамата ни. Така ми беше полесно да му простя. А и защото двамата заедно имахме и загубихме нещо изключително. — При последната дума Лив се разплака силно и неудържимо. Извърна се към Торп и той я прие в прегръдките си, за да я задържи, докато мъката отmine.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Над водата подухваше едва доловим бриз. Той къреше леко отраженията в Потомак и плахо появяваше в косите на Лив. Сега, след като вече бяха под открито небе, Торп беше доволен, че я убеди да дойдат. Слънцето и физическата активност ще ѝ се отразят добре. Друга жена, помисли си той, би поискала да спи след напрежението от толкова плач. Но не и Лив.

Все още беше бледа. По очите ѝ личаха следи от сълзите, които бе изплакала. Но около нея се долавяше непогрешимо излъчване на сила. Торп едновременно ѝ се възхищаваше и я обичаше заради това. Сега смяташе, че може да разбере защо се е оградила с ледена стена. Беше видял лицето на момченцето на снимката — лице, пълно с живот и неподправена радост. Страдаше заради нея, заради загубата ѝ. Трудно му беше да си представи Лив омъжена, да има син, да гради живота си с друг човек. Малка къщичка в предградията, заграден двор, играчки под дивана — всичко това изглеждаше отдалечено на цяла вечност от жената, седнала насреща му. И въпреки това точно такъв е бил животът ѝ преди не чак толкова много години. Животът ѝ отново може да бъде такъв, този път с него. Торп го искаше заради нея, и заради себе си.

По-ясно от всякога разбираше, че с нея ще трябва да напредва бавно. Силна е, да наистина, но е била ужасно наранена.

Дъг, каза си наум и за миг го обзе заслепяваща ярост. Той не прощаваше така лесно, както Лив. Този мъж, според Торп, не само я бе загубил поради малодушието си, но и я бе уплашил до смърт. Сега от Торп зависи да я убеди, че наистина ще остане до нея. Завинаги.

От мястото, където беше седнала, Лив можеше да наблюдава как Торп гребе. Мускулите му се движеха ритмично. Сякаш не влагаше никакво усилие в умението и силата, с които управляваше лодката по реката. Не е от мъжете, които трябва да напъват бицепсите си, за да покажат колко са силни или мъжествени. Той знае възможностите си и оттам идва увереността му.

И така. Каза му. Бяха изминали години, откакто не се бе разкривала така пред когото и да било. Сега вече няма нищо, което да не знае за нея. Защо му каза? Може би, защото знаеше, — или се надяваше — че ще остане до нея и след като свърши с разказа. Така и стана — без въпроси, без съвети, само подкрепа. Той знаеше от какво се нуждае. Кога бе открила какъв необикновен мъж е Торп? И защо ѝ отне толкова време? Чувстваше се спокойна, защитена и по-наясно със себе си, отколкото можеше да си представи. Сълзите и изповедта бяха очистили болката. Затвори очи за момент и остави тялото си да се наслади на пречистването на ума.

— Не съм ти благодарила — изрече сред покоя.

— За какво? — Торп изтегли веслата с уверено движение.

— Че беше до мен и че не изрече всички онези любезни, но толкова жалки думи, които хората казват, когато някой е разстроен.

— Ти страдаше. — Очите му отново се взираха в нейните, прониквайки дълбоко. — Нищо, което бих могъл да кажа, нямаше да изтрие станалото или да го направи по-леко. Но сега съм тук.

— Знам — въздъхна Лив и се облегна назад. — Знам. Известно време продължиха да плуват сред тишина.

Тук-там по реката имаше и други лодки, но не се приближаваха дотолкова, че да разменят поздрави или да надигнат вълни. Все едно че плуваха в свой отделен поток, в свой отделен свят.

— Още е много ранна пролет — обади се Торп — и затова не е особено оживено по реката. Обичам да идвам преди изгрев през лятото, когато едва-едва се развиделява. Удивително е колко тихи изглеждат всички тези сгради на зазоряване. Можеш да забравиш за тълпите туристи, които по-късно ще започнат да се изкачват по паметника и да се трупат в Смитсъновия институт. Освен това преди изгрев е трудно да мислиш какво става в Пентагона или на Капитола. Те са просто сгради, наистина уникални, понякога дори красиви. В събота или неделя, когато не ме притиска някой спешен случай, мога просто да си гребя и да забравя колко пъти съм изкачвал стъпалата, вземал асансьора и отварял вратите във всички тези сгради.

— Странно — замислено изрече Лив, — преди месец-два щях да се изненадам да чуя такива думи от теб. Представях си те като мъж с една-единствена амбиция, напълно отдаден само и единствено на

работата си. И през ум не ми е минавало, че изпитваш нужда да се махнеш от нея, да се откъснеш от напрежението.

Той се усмихна и продължи да гребе уверено.

— А сега?

— Сега те познавам. — Седна изправена и остави вятърът да развее косите ѝ. — Кога разбра, че гребането е твоята алтернатива на хапчетата против язва?

Разсмя се, едновременно развеселен и доволен.

— Наистина ме познаваш. След като се върнах от Средния Изток. Там беше тежко. Завръщането също беше тежко. Предполагам, че повечето войници се чувстват по същия начин. Приспособяването към нормален живот невинаги е лесно. Започнах да преодолявам стреса си по този начин и установих, че ми е станало навик.

— Подхожда ти — каза Лив. — Спотаената физическа сила. — Усмихна се, като видя как повдигна учудено вежди. — Не ми се вярва да е толкова лесно, колкото изглежда.

— Искаш ли да опиташ?

Отново се усмихна и се облегна назад.

— О, няма нужда. Предпочитам наблюдаването като спорт.

— Не е нужно особено координиране — допълни той. — Всяко хлапе може да се справи след една седмица на летен лагер. — Нарочно я предизвикваше. Искаше отново да види онзи състезателен блясък в погледа ѝ.

— Сигурна съм, че мога да се справя без проблем.

— Ела тогава — подкани я и закрепил веслата. — Опитай! Изобщо не беше сигурна, че ѝ се иска, но трудно можеше да се измъкне от предизвикателството.

— Мислиш ли наистина, че трябва да се сменяме точно тук? Няма да ми е приятно да се прекатурим насред Потомак.

— Лодката е добре балансирана — безгрижно отвърна той. — Ако същото важи за теб.

След тези думи тя се изправи, макар и предпазливо.

— Добре, Торп, дръпни се.

Размениха си местата с минимум движения. Торп се настани на малката, тапицирана седалка и погледна как Лив хваща веслата.

— Не влагай прекалено голямо усилие — посъветва я, докато тя се опитваше да ги освободи. — Просто ги движи, колкото можеш по-

плавно.

— Ходила съм на летен лагер — любезно отвърна Лив, после се намръщи, защото ръцете ѝ отказваха да влязат в синхрон. — Но там обикновено използвахме канута.

— Страхотна съм с перката. Ето... — успя да направи едно несигурно, но все пак сполучливо движение. — Сега ще вляза в ритъм. Махни тази усмивчица от физиономията си, Торп — добави и съсредоточи цялото си внимание върху задачата.

Почувства внезапна болка в мускули, които от години не беше използвала. Беше благотворно, оздравяващо усещане. Успяваше да преброи до осем при всяко загреване и чувстваше как раменете ѝ се напрягат от движението. Веслата дращеха по дланите ѝ.

О, да, помисли си тя, мога да разбера защо го прави. Движеха се — не толкова плавно, както преди, но въпреки всичко напредваха по водата, благодарение на нейната сила. Няма мотор, нито платна — не зависиш от нищо, освен от собствените си усилия. От тялото си, волята си и от веслата. Да, съвсем точно разбираше какво има предвид. Струваше ѝ се, че би могла да гребе в продължение на километри.

— О кей, Кармайкъл, времето ти изтече.

— Шегуваш ли се? Току-що започнах — отпрати му мрачен поглед и продължи да загребва.

— Десет минути са достатъчни за първи път. Освен това — бързо се премести до нея, след като тя спря — не искам да си съсипваш ръцете. Харесвам ги такива, каквито са.

— Аз пък харесвам твоите. — Взе ръката му и притисна дланта към бузата си.

— Лив! — Невъзможно бе да си представи, че би могъл в този момент да я обича повече, отколкото я бе обичал миг преди това. И все пак беше така. Закрепи веслата и я притегли по-близо до себе си.

Беше късен следобед, когато се върнаха обратно в апартамента на Лив. Всеки от двамата носеше хартиен плик, пълен с хранителни продукти.

— Знам как да изпека пиле — настоя Лив, докато натискаше бутона на асансьора. — Слагаш го във фурната и я включваш за няколко часа. Нищо повече.

— Моля те — погледна я измъчено. — Може да те чуе. — Придърпа покровителствено торбата, в която се намираше пилето. —

В тези неща си има изкуство, Лив. Подправки, определяне на времетраенето, подготовка. Щом едно пиле трябва да си даде живота, за да го изконсумираш, поне можеш да му засвидетелстваш малко уважение.

— Струва ми се, че не ми харесва тонът на този разговор — изгледа подозрително плика в ръцете му тя. — Защо просто не си поръчаме пица?

— Ще ти покажа какво може да направи майсторът с килограм пиле за грил. — Торп изчака да излязат от асансьора. — А след това ще те любя чак до неделя сутринта.

— О! — Лив за момент го изгледа преценяващо и потисна доволната усмивка. — Само толкова?

— До късно сутринта в неделя — добави той и спря да я целуне, преди да успее да извади ключовете. — Може би — прошепна върху устните ѝ — до ранния неделен следобед.

— Идеята за този кулинарен урок започва да ми харесва малко повече.

Устните му се зареяха към ухото ѝ.

— А на мен започва да ми харесва идеята да си поръчаме пица. По-късно. — Отново се върна на устните ѝ. — Много, много по-късно.

— Да влезем вътре и да гласуваме.

— Мм, харесва ми начинът ти на мислене.

— Това е от вашингтонското влияние — отвърна, докато пъхаше ключа във вратата. — Няма въпрос, който да не може да се реши чрез гласуване.

— Кажи го на сенаторите, които чакат да се свършат силите на Донахю и неговата обструкция.

Тя се разсмя и натисна дръжката.

— Ще ти кажа нещо, Торп — отвърна, докато затваряше вратата след себе си, — не желая да мисля за сенатори и обструкции. — Премести торбата в другата си ръка, за да може тялото ѝ да бъде по-близо до него. — Не искам да мисля дори и за това печено пиле, по което толкова си полудял.

— Не? — Свободната му ръка я обгърна. — Защо не ми кажеш за какво искаш да мислиш тогава?

Тя с усмивка започна да разкопчава копчетата на ризата му.

— Защо ли пък да не ти покажа? Добрият телевизионен репортер знае, че действието струва колкото хиляди слова.

Почувства как хладните ѝ, дълги пръсти се плъзват по гърдите му. Остави пакета си на земята, после пое и нейния и го подпря на затворената врата.

— Винаги съм твърдял, Кармайкъл, че си дяволски добър репортер. — Устните му заглушиха смеха ѝ.

Беше късен неделен следобед. Лив седеше плътно до Торп на дивана. Двата почивни дни, помисли си тя, приличаха на сън. Беше споделила с него повече, отколкото изобщо бе възнамерявала да споделя с някого. Но нали той вече означаваше за нея много повече, отколкото изобщо бе възнамерявала да позволи на някого да означава за нея.

Снощи се смяха, докато готвеха и докато се хранеха. Толкова лесно бе да се смееш с него. И толкова лесно беше, когато е с него, да забрави всички клетви, в които някога се бе вричала. Той я обича. Мисълта за това все още я удивляваше. Този упорит и непреклонен мъж я обича. Беше ѝ показал нежност и разбиране — качества, от които се нуждаеше, но които никога не си бе представяла, че може да открие у него. Колко различен би бил животът ѝ, ако го беше намерила още преди години.

Но не... Лив затвори очи. То е все едно да иска Джош да не е съществувал. За нищо на света няма да се откаже от спомените за онези кратки години. Той беше центърът на вселената ѝ. Нейното дете.

Може би защото животът ѝ с него бе свит само до две къси години, тя си спомняше почти всяка най-дребна подробност. Да обича така е най-великото чудо, което една жена би могла да познае. И най-голямата опасност. Беше си обещала никога повече да не го преживява.

А сега тук е Торп. Какъв ще бъде животът ѝ с него? Какъв ще бъде без него? И двата въпроса, както и отговорите им, я плашеха.

Той, помисли си, наместила глава във вдлъбнатината на рамото му, вече е толкова близо, че ме плаши. Не съм сигурна, че ще мога да се върна назад... Не съм сигурна, че мога да продължа напред. Ако нещата можеха да останат просто така, както са... Но бързо се приближаваше моментът, когато ще трябва да направи стъпка в едната или другата посока.

Той знае какво иска, продължи наум Лив. В решенията му няма съмнения. Ще ми се и аз да можех да виждам толкова ясно.

— Укроти се — тихо изрече той.

— Знам.

— Не можеш да се отърсиш от вчера сутринта. — Искаше да я прегърне по-силно, да я накара да забрави, но забравата не беше отговорът и за двамата. — Едва ли ти е било леко да разкажеш всичко това, да го изпиташ отново.

— Не, не беше лесно. — Отметна глава, за да го погледне. Лицето ѝ беше посърнало, но очите ѝ се взираха в него с ясен поглед. — Но съм доволна, че така стана. Доволна съм, че знаеш. Торп... — Леко въздъхна. Ставаше все по-важно той да знае всичко. — Имаше моменти, непосредствено след смъртта на Джош, когато исках и аз да умра. Не исках да живея без него. Не можех да се примиря да живея без него. Нямах достатъчно сили, за да предприема нещо конкретно в това отношение, но ако можех да умра — просто да затворя очи и да умра — щях да го направя.

— Лив! — Вдигна ръка към лицето ѝ. — Не бих могъл да претендирам, че знам какво е да изгубиш дете. Такава мъка не може да бъде разбрана от никой, който не го е преживял.

— Не умрях — продължи тя, като преглътна. — Хранех се, спях, функционирах. Но погребях част от себе си заедно с Джош. Това, което беше останало, зарових след развода с Дъг. Изглеждаше ми единственият начин да оцелея. Живях така дълго време, без да мисля за някаква промяна.

— Но ти не си умряла, Лив. — Ръката му се плъзна надолу и я улови за брадичката. Очите му се взираха право в нейните. — А промените са част от живота.

— Обичал ли си някого напълно безрезервно?

— Само теб — простичко отвърна той.

— О, Торп! — Лив притисна лице в рамото му. Сърцето ѝ се сви от прилива на чувства. Думите идваха така лесно при него — както и чувствата. Не беше сигурна, че все още е достатъчно силна, за да ги приеме. — Нуждая се от теб. Това ме плаши до смърт. — Отново вдигна лице към него. — Знам какво е да изгубиш. Не съм сигурна дали бих могла да го преживея втори път.

Беше толкова близо, толкова близо до сърцето ѝ. Чувстваше го. Ако я вземе в прегръдките си, ако я целуне сега, може би ще изтръгне от устните ѝ думите, за които копнееше. Те бяха в очите ѝ. Трябваше му всеки грам воля, за да не я притисне. Не днес, каза си наум. Достатъчно ти даде през тези два дни.

— Да се нуждаеш от някого — изрече предпазливо, — не означава, че трябва да го загубиш.

— Опитвам се да повярвам, че е така. — Пое дълбоко дъх. — За първи път от пет години искам да повярвам, че е така. Важно е да мога да повярвам, че няма да се случи отново.

След миг той вдигна ръката ѝ и притисна дланта ѝ към устните си.

— Колко време искаш?

Сълзите се появиха мигновено, мълчаливо. Не се наложи да моли. Той разбра. Даваше ѝ онова, от което се нуждаеше, без въпроси, без условия.

— Не те заслужавам — поклати глава. — Наистина не те заслужавам.

— Това си е мой риск, нали така? — усмихна се той. — Според моето мнение, аз пък напълно те заслужавам, така че се получава равновесие.

— Трябва да размисля малко. — Целуна го, после продължи. — Трябва да бъда сама, защото с теб ми е трудно да мисля.

— Така ли? — целуна я още веднъж. — Добре — съгласи се и я издърпа със себе си, докато ставаше. — Но мисли бързо!

— Утре. — Задържа го до себе си още миг. — Само до утре. — Ръката, която я обгръщаше, бе толкова силна. Мъжът имаше толкова много да дава. — О, Господи, не съм ли истинска глупачка, Торп?

— Да. — Притегли я обратно и обхвана лицето ѝ с ръце. — Аз съм дяволски упорит, Кармайкъл. Не го забравяй!

— Няма — прошепна, докато той се отдалечаваше към вратата. Там се спря и се извърна обратно с ръка върху дръжката.

— До утре.

— До утре — повтори тя, когато остана сама.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нещата не бяха толкова ясни, колкото на Лив ѝ се искаше. Веднъж вече бе вярвала, че обича, и се оказа, че греши. Онова, което изпитваше към Дъг, бяха вълненията и мечтите на младостта. Сега бе пораснала и бе станала по-предпазлива. Може би прекалено предпазлива, помисли си, докато се настаняваше зад бюрото си. Но когато каже на Торп, че го обича, иска да изрече думите без никаква сянка на съмнение. Той заслужава да получи това от нея.

Не искаше да го загуби. Поне това беше съвършено ясно. За много кратко време той се бе превърнал във фокуса на живота ѝ. Упование. Да, не може да отрече, че се уповава на него. Но любов ли е това?

Любов ли е, когато един мъж не ти излиза от ума? Когато започнеш да свързваш и най-малката подробност от ежедневието си с мисълта за него? Когато съхраняваш и най-нищожните частици, за да ги споделиш с него?

Лив си спомняше какво е да лежи на сутринта до него — покоят, топлината, непринуденото единение. Спомняше си как само един негов поглед можеше да я накара да се разтрепери от страст, дори в препълнена стая.

Обича ли го? Защо търси друго име за това, което изпитва? Истината е заключена в нея от дни. Дошло е време да я приеме. Щом смята да поиска от Торп да поеме риск, трябва и тя самата да е готова да направи същото. Любовта е равносилна на уязвимост. Той може да я нарани и несъмнено ще го прави понякога. Предпазната броня беше паднала. Никога повече няма да може да се крие зад нея. Внезапно осъзна, че и не желае. Това, което искаше, можеше да се изрече с една-единствена дума: Торп.

— Лив! — Извърна се към изнервения редактор с щастлива усмивка.

— Да, Честър! — Днес определено ще бъде прекрасен ден.

— Вземи екип. Незабавно. В новата сграда на Сената. Някакъв тип, още неидентифициран, държи трима заложници, включително сенатора Уайът, в кабинета му.

— Мили Боже! — Вече бе станала и пъхаше бележник в чантата си. — Има ли пострадали?

— Не още. Доколкото знаем — добави и сви към кабинета на Карл. — Имало е някаква стрелба. Внимавай. Трябва ни бърз репортаж.

— След двадесет минути. — Вече излизаше през вратата.

Когато Лив пристигна, полицията беше обградила сградата. Огледа се наоколо за издйнически признаци за присъствието на тайните служби и ФБР. Когато знаеш какво да търсиш, лесно го разпознаваше. По покривите на съседните сгради зърна заемащите позиции снайперисти. В двупосочната улица мъже със страховито въоръжение обсъждаха стратегията си. Участъкът за медиите вече се бе оформил, претъпкан от репортери и технически персонал. Всички говореха едновременно, задаваха въпроси, опитваха се да се промушат през загражденията, за да си осигурят по-добра позиция.

Лив си проби път и успя да пъхне микрофона пред някакъв униформен полицаи.

— Оливия Кармайкъл, VVB. Можете ли да ни информирате накратко какво се случи? Идентифицирахте ли вече мъжа, който държи сенатор Уайът? Какви са исканията му?

— Той е бивш служител. Това е всичко, което мога да ни кажа. — Това е всичко, което ще ми кажеш, помисли си Лив и забележа колебанието в погледа му. — Още ли не е предявил никакви искания? С какво оръжие разполага? Как е проникнал в сградата?

— Не знаем. Сигурни сме единствено за ръчен пистолет. Засега още не отговаря на телефона.

Лив остана почти с празни ръце наред тълпата от напористи репортери. Трябва да открие някой друг — по-словоохотлив. Може да подготви бърз бюлетин, но ще трябва да се разрови повечко, за да събере нещо сериозно, да ефир.

Сенатор Уайът. Много добре си го спомняше от приема в посолството. Жизнерадостният, червенобузест сенатор Уайът, който се бе пошегувал с нея и я беше посъветвал да танцува с Торп. Погледна към отсрещната страна на улицата и се взря изпитателно в десетките

прозорци. Струваше ѝ се невъзможно сега да се намира зад един от тях, с опрян в главата пистолет.

Някъде в края на тълпата Лив съзря познато лице. Беше секретарката, която само преди няколко дни я накара да чака цели два часа пред един от кабинетите, два стажа под този на сенатор Уайът.

— Мис Бингъм! — Лив благослови двата часа и безбройните чашки кафе, които беше изпила в стаята на жената. — Оливия Кармайкъл, от VVB.

— О, мис Кармайкъл, не е ли ужасно! — Погледна нагоре към прозорците с разширени от страх очи. — Опразниха цялата сграда. Просто не мога да повярвам! Горкичкият сенатор Уайът!

— Знаете ли кой го задържа?

— Ед, Ед Мъроу. Кой би си помислил? Ами че аз съм се возила с него в асансьора поне сто пъти. — При този спомен, тя вдигна ръка към гърлото си. — Чух, че се наложило сенаторът да го освободи миналата седмица, но...

— Защо? — Лив беше пхнала микрофона под мишница и бързо записваше в бележника си.

Жената изобщо не забеляза.

— Не съм сигурна. Според слуховете, Ед се забъркал в залагания — нещо незаконно. Винаги е толкова любезен. Кой би си помислил?

— Сенаторът го уволни?

— Миналата седмица. — Кимна бързо три пъти с глава, а очите ѝ продължаваха да гледат широко отворени. — Днес трябвало да освободи бюрото си. Сигурно е откачил. Сали каза, че стрелял два пъти в коридора.

— Сали?

— Секретарката на сенатора. Тъкмо била излязла в коридора, когато се случило. Ако си е била в кабинета... — Преглътна и отново втренчи поглед в сградата. — Откакто съм тук, отвън, вече два пъти стреля през прозореца. Мислите ли, че всичко ще бъде наред със сенатора?

— Убедена съм, че всичко ще бъде наред. — Точно когато Лив изричаше тези думи, във въздуха отекна нов изстрел.

— О, Господи! — Секретарката я сграбчи за ръката. — Избива ли ги? Сигурно ги избива!

— Не, не. — Лив почувства хладните езичета на страха. — Само стреля през прозореца. Всичко ще се оправи. — Трябва да провери дали жената вярно е определила идентичността на нападателя, преди да го пусне в ефир. Такава ѝ е работата — всичко по реда си. Не може да се замисля какво става с хората вътре. Засега. — Секретарката на сенатора още ли е вътре?

— Трябваше да отиде с полицията. Някъде там, отзад е.

— Добре, благодаря. — Лив бързо се зае отново да си пробива път през навалищата. Зърна Дъч и се насочи право към него. Ако някой може да ѝ даде подробности, това е точно той.

Измина почти половин час, вместо обещаните двайсет минути, но Лив предостави точен и подробен репортаж от мястото, с кадри на полицейските сили и тълпата. Зданието на отсрещната страна на улицата беше притихнало — твърде притихнало за нейния вкус. Почти изпитваше желание да чуе нови изстрели сред тишината. Ужасът, хрумна ѝ внезапно, също е тих.

— Кога, по дяволите, ще предприеме нещо? — промърмори до нея Боб, Напрежението се просмукваше във всички — полицаи, случайни зяпачи, представители на медиите. Всички очакваха следващата стъпка. — Тежката артилерия се надига — подхвърли той. — Ей го там Т. С.

— Веднага се връщам. Гледай техникът да е готов да ни свърже със студиото, ако нещо се случи. — После се насочи към Т. С. — Торп!

— Лив! — Леко докосна страната ѝ. — Предполагах, че си някъде тук.

— Има ли нещо ново? — запита, като много добре знаеше, че този път не става дума само за поредната сензация. И двамата познаваха мъжа вътре.

— Установили са връзка с Мъроу. Уайът не е пострадал, нито помощниците му. Засега. Изглежда, не е особено адекватен. В един момент иска половин милион в брой и самолет, в следващия — злато и бронирана кола. Променя решението си всеки път, когато разговарят с него.

— Как, по дяволите, е влязъл вътре с оръжие? — попита тя.

Торп се изсмя бързо и мрачно. Очите му нито за миг не изпуснаха сградата отсреща.

— Не е трудно за човек, когото охраната е свикнала да вижда. Предполагам, че го е носел в сакото или вече е било в бюрото му. — Размърда се нетърпеливо. Лив можеше да каже със сигурност, че му се иска да се раздвижи, да направи нещо. — Щях да съм по-спокоен, ако беше професионалист. В състоянието, в което се намира, за него е много лесно да допусне грешка и да повлече зложниците със себе си. — Изруга грубо, което рядко бе чувала от него. — Искал е да е сигурен, че ще привлече пълния интерес на медиите.

— Нали не мислиш сериозно, че го прави заради публичността?
— Мисълта я ужаси.

Торп поклати глава.

— Имал съм вземане-даване с него няколко пъти, когато съм уговарял срещи. — Извади цигара. — Нервен, амбициозен човечец. Добър ум, но не се владее.

— Залагания, както ми казаха.

— Така се говори. — Торп дръпна от цигарата и изпусна дълга струйка дим. — Прекалено е тихо — измърмори. — Дяволски тихо е.

Напрежението можеше да се докосне с ръка. И нарастваше почти видимо с всяка изминала минута. Колко време, помисли си тя, ще може нервният, амбициозен човечец да издържи на натоварването? Беше предприел непоправима стъпка. Докъде още би стигнал? Чакаше заедно с останалите, за да разбере.

— Торп! — Лив позна мъжа от тайните служби и се намръщи, когато той даде знак само на него. — Комисар Дениълс иска да те види.

— Разбира се. — Торп смачка поредната цигара под обувката си. — Тя също — добави и посочи с палец към Лив. — В екип сме.

Лив сподави усмивката. Това вече е нещо различно. Последва го мълчаливо.

Специалната кола за свързка беше разположена доста далече от участъка за пресата. Лив бързо огледа оборудването — магнетофони, мегафони, телефони — и мъжете, които работеха, запретнали ръкавите на ризите си. Какво може да искат от Торп? — зачуди се тя. Това тук няма нищо общо с пресата.

Комисар Дениълс побутна очилата на умореното си лице.

— Т. С., Мъроу иска да разговаря лично с теб. Ще играеш ли?

— Естествено.

— Лентата е включена. Внимавай какво казваш. Ако има някакви искания, не му обещавай, не се пазари. Остави това на нас. — Говореше бързо и безстрастно, но Лив долови подтекста. Не му се нравеше особено новия обрат на събитията. — Нямах пълномощия да му осигуриш онова, което желае. Достатъчно умен е, за да го разбира. Каквото и да ти поиска, кажи му, че ще провериш и пак ще се чуете. Разбра ли?

— Разбрах. — Комисарят погледна към Лив и се взря в журналистическата ѝ карта. — Тя е с мен — спокойно поясни Торп.

— Нищо оттук няма да излиза в ефир, докато аз не кажа. — Очите му бяха студени, почти враждебни. — Няма да му предоставим директен достъп в ефир.

— Разбрано — спокойно отвърна Лив, после изгледа как подават слушалката на Торп.

— Ние ще наберем номера. — Дениълс даде знак на един от хората си. — Накарай го да говори, колкото можеш по-дълго. Ако нещата започнат да излизат извън контрол, ще ги поемем в наши ръце.

Торп кимна и чу как Мъроу вдига телефона при първото позвъняване.

— Т. С.?

— Да. Как си, Ед?

Мъроу се изсмя нервно.

— Страхотно. Ще правиш репортаж за мен?

— Точно така. Искаш ли да ми кажеш защо си там горе и какво ще те накара да слезеш?

— Спомняш ли си онзи ден, когато седяхме в кабинета ми и си говорехме за „Бърдс“, докато Уайът се бавеше на някакво събрание?

— Разбира се. — Торп зърна за миг мрачната физиономия на Дениълс, който придържаше слушалките към ушите си. — Миналата година в края на лятото. „Ориълс“ се бореха за първото място. — Измъкна нова цигара и щракна със запалката си. — Гледал ли си някой мач тази година?

Лив успя да чуе ехото от френетичния смях в слушалката.

— Вече хвърлих двайсет и пет хилядарки в мачовете за тази година.

— Лоша работа. Пари ли ти трябват? — Сега очите на Торп бяха приковани в Дениълс. — Това ли искаш, за да пуснеш Уайът?

— Ще ти кажа всичко Т. С., но само на теб. Идваш тук и правиш едно от прословутите си интервюта. Давам ти изключителни права.

Лив чуваше само откъслечни думи, но това, което дочу, я накара да сграбчи панически ръката на Торп. Без да ѝ обръща внимание, той продължи да се взира в Дениълс.

— Прекалено много заложници — изрече приглушено комисарят.

— По този начин ще имаш още един заложник, Мъроу — спокойно отвърна Торп. — Сделката не ми се струва много добра.

— Да, да, разбирам какво имаш предвид. — Гласът на Мъроу трепереше нервно. — Може би ще разменя двамата помощници срещу теб. Ако ми обещаеш, че ще дойдеш. Държиш на думата си, нали, Т. С.?

— Двама срещу един — замислено изрече Торп, наблюдавайки внимателно Дениълс, докато Лив здраво стискаше ръката му и клатеше глава. — Но пък помощниците нямат особена стойност, не е ли така?

Последва дълга пауза. Лив усети как потта започва да се стича на струйка по гърба ѝ.

— Качваш се горе съвсем сам, без опашка, и аз пускам Уайът. Как ти се вижда такава сделка? Възможност, която се пада веднъж в живота, Т. С. Няма да изпуснеш такава сензация, нали?

— Ще трябва да го съгласувам с големите клечки в Си Ен Си, Ед. Дай ми десет минути. Ще ти се обадя пак.

— Десет минути — потвърди Мъроу и прекъсна връзката.

Лив сграбчи сакото на Торп и го издърпа с лице към себе си.

— Не — тръсна енергично глава, а в очите ѝ се четеше безумен страх. — Не можеш. Не може и да си помислиш да направиш такава нещo. Не можеш, Торп!

— Чакай за момент. — Гласът му прозвуча спокойно и делово и той я отдръпна встрани. — Е? — извърна се лаконично към Дениълс.

— На първо място, не можем да искаме от теб да ни сътрудничиш.

— Значи няма да искате — отвърна Торп. — По-нататък?

— Хората, с които трябва да говоря, преди да се съгласим на подобна размяна. — Дениълс потърка устата си с длан. Тази работа не му харесваше. Но вътре бе замесен сенатор. Деликатно положение, каза си той. Много деликатно.

— Тогава започнете разговорите — предложи Торп.

Дениълс му отправи продължителен поглед.

— По-добре помисли малко, докато свърша. Няма да е много приятно интервю.

— Торп! — Гласът на Лив трепна панически. Познаваше този поглед в очите му. — Не!

Той внимателно я улови за раменете.

— Лив... — понечи да заговори.

— Не, не, послушай ме! — Улови го за сакото. — Това е лудост! Не може просто така да влезеш вътре. Не си подготвен за такова нещо. И кой може да каже, че наистина ще пусне Уайът, ако отидеш? Тогава ще... ще има повече козове за пазарене. Сигурно и сам го разбираш.

— Той иска да говори — изтъкна Торп и я поведе встрани. — Уайът не може да му осигури национален ефир, а аз да.

— О, Господи, Торп, той е неуравновесен! — Вече плачеше, но без да го съзнава. — Ще убие и теб, и сенатора. Не трябва да ходиш! Не могат да те накарат!

— Никой не ме кара. — Даде знак на един от екипа си и заговори тихо. — Обади се в дирекцията. Кажим им, че ще взема интервю от Мъроу в замяна на заложниците. Насочете камерата към сградата след около десетина минути. Някой от тях трябва да излезе. Ще ми трябва касетофон.

— Не! — Този път Лив повиши глас в пълен противовес на неговия. Вкопчи се в него, сякаш можеше да го спре от онова, което си бе наумил. — Не можеш! Моля те, послушай ме!

— Лив! — Отметна косата от лицето ѝ. — Ти би направила същото. Това е част от работата.

— Животът ти не струва, колкото една награда „Пулицър“.

Торп изви едната си вежда.

— Някои биха могли да го оспорят.

— По дяволите, Торп! — Трябва да мисли бързо. Трябва да говори логично, иначе изобщо няма да я изслуша. — Вероятно е само номер. Може да пусне двамата помощници, но с теб и Уайът ще разполага с двама важни заложници. Сигурно си дава сметка, че телевизията ще преговаря за освобождаването ти. Той точно това иска.

— Може би да, може би не. — После я целуна, за да я накара да замълчи, а и защото изпитваше нужда да го направи.

— О, моля те, не отивай! — Притисна се в него, разбрала, че е загубила, и неспособна да се примири с това. — Обичам те! — Той бавно посегна към раменете ѝ и я издърпа назад, за да може да вижда лицето ѝ. Беше мокро от сълзи и помръкнало от отчаяние. — Обичам те — повтори Лив. — Вече е утре, Торп. Остани с мен!

— Господи! — Опря чело в нейното и се остави на чувството да го завладее. После отново я притегли към себе си, болезнено силно. — Избираш най-невероятния момент, Кармайкъл. — Когато отново я целуна, усети как устните ѝ треперят под неговите. — По-късно ще говорим за това. Хубавичко ще си поговорим за това. — Отдръпна я и ѝ се усмихна. — По-добре върви да предадеш последното развитие на събитията, защото някой ще ти грабне златния шанс.

— Защо не искаш да ме послушаш? — Вече беше не само отчаяна, но и ядосана. Дори любовта ѝ не го бе разколебала. — Не можеш да отидеш там. Нуждая се от теб! — Не я интересува, ако думите ѝ не са справедливи, стига да го възпрат да не прекоси улицата.

— Аз също се нуждая от теб, Лив. Но това не ми пречи да продължавам да си върша работата, както и ти своята.

Яростно се вкопчи в тялото му.

— Ще се омъжа за теб.

Торп отново се усмихна и я целуна по носа.

— Знаех го още преди месеци. Ти просто си малко бавничка. — Вдигна поглед и забеляза камерата, насочена към тях. — А сега го разбраха и няколкостотин хиляди зрители.

— Не ми пука! — Стремежът ѝ към дискретност изведнъж ѝ се стори абсурден. — Не можеш да искаш от мен да се изправя пред възможността да те загубя, Торп. — Сграбчи реверите на сакото му с овлажнели от страх ръце. — Дявол да те вземе, не мога да го понеса! Не мога да понеса отново всичко това! Не искам!

Ръцете му я уловиха по-здраво, а очите му се вгледаха настойчиво в нея.

— Чуй ме! Обичам те повече от всичко. Не го забравяй! Всеки ден живеем с риска. Ако не е така, все едно, че вече сме мъртви. Да бъдеш жив е страдание, Лив.

Пребледняла и успокоена, тя го погледна право в лицето.

— Никога няма да ти простя, ако го направиш. Изобщо не исках да се влюбвам в теб. Сега, след като е факт, ти искаш от мен да стоя

отстрани и да чакам да те загубя. Няма да ти го простя!

Устоя на погледа ѝ. Видя болката и паниката. Не искаше да я наранява. Би направил всичко, което е по силите му, за да премахне този израз от очите ѝ.

— Може би трябва да се замислиш в кого си се влюбила, Оливия. Аз не съм се променил. Същият съм, какъвто си бях и какъвто ще бъда утре. Сега имам работа, която трябва да свърша. Ти също.

— Торп...

— Хайде — прекъсна я той и я поведе обратно. — Дениълс вече трябва да е свършил с разговорите.

Лив остана да наблюдава безпомощно, докато Торп, Дениълс и Мъроу уговаряха последните подробности по размяната. Не можеше да каже, нито да направи нещо, което да го спре. Беше ѝ казал, че тя би постъпила по същия начин. Разбираше го, но това беше без значение. Той е нейната любов, нейният живот. Всичко, което е важно за нея, е свързано с него.

Не е справедливо! — помисли си с нов пристъп на отчаяние. Беше получила втори шанс. Сега трябва да стои отзад и да наблюдава как се подлага на риск. Думите на Майра отново изскочиха в съзнанието ѝ: „Животът не е кратък, но и никога не е достатъчно дълъг.“ Торп! Цялото ѝ същество крещеше за него. Хапеше силно устните си, за да не извика. Не отивай! Имам да ти казвам толкова неща! Толкова неща да наваксваме! Искаше да му каже колко много означава за нея, как той бе отворил всички врати, които преди бе затворила.

Торп проверяваше касетофона си, като същевременно слушаше наставленията на Дениълс. Лив ги наблюдаваше с премрежени от сълзи очи. О, Торп, каза си наум, не мога още веднъж да понеса празнотата. Не и след като вече знам какво е да те имам. Нужно ми е да знам, че си там, когато посегна към теб. Искам отново да обичам, да държа детето ти в ръце. О, моля те, не ме спирай сега, когато тъкмо започнах да чувствам!

С дълбока, разтреперана въздишка, тя притисна пръсти върху очите си. Отново се вгледа в него — строгия атлетичен профил, дълбоките, напрегнати очи. Страхува ли се? Какво става в главата му? Спомня ли си, че никой от нас не е безсмъртен? Но ти трябва да бъдеш, Торп. Заради мен. Заради нас.

Какво му е нужно от мен? Не и това, осъзна с внезапна яснота. Нужна му е подкрепа, а не истеричка, която го дърпа и моли да помисли за нея. Сега той се нуждае от цялото си внимание... Само ако можех да отида с него. Но не мога. Не мога да отида с него, но мога да изпратя нещо с него.

Докато наблюдаваше, двамата помощници бързо бяха изведени от сградата и извън загражденията. Значи Мъроу бе удържал на първата част от уговорката. Сега оставаше само Уайът. Торп срещу Уайът.

Като призова цялата си сила, Лив пристъпи към него.

— Торп... — Извърна се към нея. — По страните й все още имаше сълзи, но разпозна овладяването. — Винаги си се намесвал, за да ме изместиш от някое събитие — успя да изрече със задоволително уверен глас. — Надявам се, че случаят си заслужава. И по-добре хубавичко си свърши работата вътре — материалът ще ми трябва за емисията.

Усмихна се широко и я целуна.

— Само не се приближавай много близо до моята територия, Кармайкъл. — Лив се притисна за последен път. — Гледай предаването ми в пет и половина.

— Винаги съм бил твой почитател, Т. С. — обади се Дениълс. — Изглежда, тази дама също. — Вгледа се продължително в него. — Още имаш време да се откажеш.

— Торп да се откаже от изключителните права? — Лив се отдръпна и си заповяда да не трепери. — Не го познавате много добре.

— А ти — притегли я за последен път към себе си той — си помисли къде искаш да прекараш медения месец. Аз предпочитам Париж.

— Вече ме предупреди, че си романтик. — После той се извърна, готов да прекоси улицата. — Торп! — Лив не успя да възпре вика си. Когато се обърна, тя преглътна молбата и му се усмихна. — Ако се оставиш да те убият, сделката отпада.

Торп се усмихна насреща й.

— Довечера ще си поръчаме пица. Ще се върна.

Изчезна бързо, погълнат от сградата. Очакването започна.

Торп имаше доста ясна представа какво трябва да направи. Докато се изкачваше с асансьора, придружен от въоръжена охрана,

въпросите вече се оформяха в главата му. Номерът е да усмири Мъроу, да го задържи спокоен. Да говори. Да го накара да говори. Бе напълно решен да се измъкне невредим. Ливан го беше научил на някои неща.

Качвал се бе с този асансьор и преди — безброй пъти. Това просто е част от работата. Та не беше ли взел Алекс Хей ли интервю от лидера на американските неонацисти, Рокуел, докато онзи си играеше с оръжието? И стана страхотно интервю. Репортерите невинаги могат да си избират само разумни и уравновесени събеседници.

Вратите на асансьора се отвориха и той тръгна по коридора. От тръпките по тила разбра, че тук има и други въоръжени лица. Отхвърли тази мисъл и почука на вратата на кабинета на Уайът.

— Т. С.?

Чу възбуждения от напрежение глас на Мъроу.

— Да. Сам съм.

— Влез бавно. Много добре виждам вратата.

Торп постъпи както му бе наредено. Мъроу стоеше на прага на прохода към вътрешния кабинет на Уайът, опрял пистолет в главата на сенатора.

— Т. С.! — Червендалестото му лице сега беше посивяло. — Сигурно си полудял.

— Как сте, сенаторе?

— Добре е — рязко отвърна Мъроу, докато очите му се стрелкаха към вратата зад Торп. — Затвори вратата и се махни оттам. — След като Торп се подчини, той с нервно кимване на глава му даде знак да се приближи по-напред. Забеляза касетофона. — Остави го долу и си съблечи сакото.

Нямам оръжие, Ед — шеговито подхвърли Торп и внимателно свали сакото. — Само касетофона. Сключихме сделка. — Усмихна се извинително към Уайът. — Ще трябва да ни извините, сенаторе. С Ед имаме уговорено интервю насаме.

— Да. — Мъроу за момент се вгледа в Торп, после охлаби захвата на Уайът. — Да, можете да вървите.

— Т. С...

— Казах, че можете да вървите. — Гласът му се повиши, а пистолетът се стрелна нагоре. — Този път е дошъл заради мен.

— Съжалявам, сенаторе. — Торп говореше със спокоен и уверен тон. Върховете на пръстите му изтръпнаха, докато наблюдаваше как

ръката с оръжието трепери нервно. — Двамата с Ед трябва да обсъдим доста неща. По-късно ще уредим другото.

Уайът кимна и понечи да се обърне.

— Не — спря го с една-единствена дума Мъроу. Облиза устни с език, после прокара по тях опакото на ръката си.

— Заднишком, чак до вратата.

Торп изчака, докато Уайът следваше инструкциите на Мъроу. В стаята се усещаше страх — просто го чувстваше със сетивата си. Усещането не изчезна дори когато вратата се затвори след Уайът. Мъроу за момент продължи да стои, загледан в нея.

Торп не искаше да му позволи да започне да обмисля нещата твърде внимателно.

— Добре — заговори той и седна. — Да започваме. — Включи касетофона.

Отвън Лив не откъсваше очи от сградата. Всичко друго, освен умът ѝ, беше изпаднало във вцепенение. Не усещаше ръцете, нито краката си. Знаеше, че около нея има движение — в колата за свързка, в сектора за пресата. Нещата започваха да се раздвижват. Умът ѝ беше съсредоточен само върху едно нещо — Торп.

Торп задаваше кратки въпроси. Искеше колкото е възможно по-малко емоции.

— Ед, може би ще е по-удобно и за двама ни, ако... — Направи жест с дланта надолу, за да обозначи пистолета. Мъроу сведе поглед, после премести пистолета, така че вече да не сочи в гърдите на Торп. — Благодаря. Очевидно си избрал кабинета на Уайът, защото си работил тук — продължи нататък. — Смяташ ли, че сенаторът е постъпил несправедливо, като те е освободил?

— Той е напълно чист, както знаеш — отвърна Мъроу.

— Не можеш да го шантажираш. Дяволски ми трябваха парите. Затънал съм, Т. С., адски дълбоко. Мислех да се възползвам от някой фонд, но не разполагах с достатъчно време. Сенаторът разбра за залаганията ми, за хората, с които имам връзки. Изобщо не са по вкуса му. — Изсмя се с къс, нервен смях и пак раздвижи пистолета. Сега той отново бе насочен към Торп, но Мъроу изобщо не обърна внимание. — Реших, че бих могъл да получа нещо, ако го задържа като заложник, но никога няма да ме пуснат да се измъкна, нали? — Погледът, който

отправи към Торп, беше отнесен и обречен. — Ще бъда мъртвец, преди още да успея да пипна паричките.

Торп смени насоката на въпросите. Мъж, който няма какво да губи, е най-опасен.

— С колко си затънал?

— Седемдесет и пет хиляди. — Телефонът иззвъня и Мъроу подскочи. Пистолетът сочеше право в главата на Торп.

— Петнайсет минути, Ед — спокойно му напомни Торп.

— Уговорихме се да ме проверяват на всеки петнайсет минути, нали така?

Някой бутна чаша кафе в ръката на Лив. Тя изобщо не отпи. Неочаквано гласът на Торп прозвуча, тих и спокоен зад нея, от апаратите в колата. Трепна и изтърва чашата. Топлото кафе се разплиска по глезените ѝ. Не можеш да стоиш тук, без да правиш нищо, каза си тя, докато се съвземаше. Върши си работата! Обърна се и тръгна към екипа си, за да осъществи поредното директно включване.

Трийсетте минути се разтеглиха в шейсет. В кабинета беше задушно. Торп разбираше, че сега вече само проточва интервюто. Всичко беше казано. Но инстинктът му подсказваше, че Мъроу още не е готов. Седеше отпуснат на стола, със замъглен поглед. Над горната му устна бяха избили ситни капчици пот, а на лявата му буза от време на време потрепваше някакво мускулче. Пистолетът оставаше все така в ръката му.

— Не си женен, нали, Т. С.?

— Не. — Торп внимателно извади цигара и му предложи.

Мъроу поклати глава.

— Имаш ли си някоя жена?

— Аха. — Торп запали цигарата и си помисли за Лив. Спокойни ръце, спокоен глас. — Да, имам си.

— И аз имах жена, също и деца. — Мъглата в очите му се превърна в сълзи. — Миналата седмица си събра багажа и замина. Каза, че десет години са достатъчно дълго време, за да чака да удържа на обещанията си. Заклех ѝ се, че никога повече няма да залагам. — Сълзите се търкулнаха и се смесиха с потта. Той не посегна да ги изтрие. — Винаги се заклевам, че никога повече няма да залагам. Но

трябваше да се разплатя. Знаеш какво правят с теб, ако не се разплатиш. — Целият потрепери.

— Има хора, които могат да ти помогнат, Ед. Защо не излезем навън. Познавам някои хора.

— Помощ? — Мъроу изрече думата с въздишка. Торп никак не хареса тона му. — Няма вече помощ за мен, Т. С., аз преминах границата. — Отново вдигна пистолета и Торп усети как сърцето му спира да бие. — Погрижи се изхлипа Мъроу — да получа ефирно време. — И преди Торп да успее да помръдне, той обърна пистолета към себе си.

Един изстрел. Само един. Лив усети как краката ѝ се огъват, видя как гранитната фасада се стопява. Някой я хвана за рамото, докато се олюляваше.

— Ела, Лив. По-добре да седнеш. — Чу гласа на Боб до ухото си и усети ръката му върху рамото си.

— Не! — отблъсна го тя. Няма да припада. Няма да се предаде. Започна отново яростно да си пробива път през множеството. Ще стои отпред, когато той излезе през вратата. Когато излезе, тя ще е там, за да го посрещне.

Не позволявай да пострада! О, Господи, не позволявай да... Страхът се надигаше в гърлото ѝ. Без истерии, предупреди се мислено, докато изблъскваше някакъв репортер и двама оператори от пътя си. Скоро той ще прекоси енергично улицата. Ще имаме цял един живот, за да започнем заедно. От днес. Рискове? Ще поемаме стотици рискове. Заедно, да те вземат мътните, Торп! Заедно. Продължи да разчиства пътя си.

И тогава го видя. Жив, невредим, устремен насреща ѝ. Тя вече тичаше покрай загражденията, далече от тълпата.

— О, мътните да те вземат, Торп! Върви по дяволите! — Притисна се разплакана в него. Колкото по-силно трепереше, колкото повече го проклинаше, толкова по-плътно я притискаше той. Внезапно се разсмя. Днес, в края на краищата, е хубав ден. Лив го улови за косата и издърпа главата му назад, за да вижда лицето му. — Мръсник, пак печелиш битката в ефир, нали? О, Торп! — Притисна устни в неговите и го прегърна по-здраво. Никой от двамата не обърна внимание на камерите, които бръмчаха и щракаха около тях.

Отдръпна я от себе си и тя видя, че усмивката отново е на лицето му, макар да се забелязваха и следи от ужаса на току-що преживяното.

— Обичаш ли ме?

— Да, да те вземат дяволите, да!

Когато се опита отново да го привлече към себе си, той я задържа и изви едната си вежда.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— В мига, в който получим разрешително. Няма да губим нито минутка.

Устните му леко докоснаха нейните, после двамата преплетоха ръце.

— Между другото, Кармайкъл — подхвърли той, докато се отдалечаваха от сградата, — дължиш ми двеста долара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.